

Hồ Duyên

Contents

Hồ Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28	64
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	73
33. Chương 33	76
34. Chương 34	79
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	86
38. Chương 38	88
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	95

42. Chương 42	96
43. Chương 43	98
44. Chương 44	100
45. Chương 45	101
46. Chương 46	103
47. Chương 47	104
48. Chương 48	106
49. Chương 49	107
50. Chương 50	109
51. Chương 51	110
52. Chương 52	112
53. Chương 53	113
54. Chương 54	115
55. Chương 55	116
56. Chương 56	118
57. Chương 57	121
58. Chương 58	122
59. Chương 59	124
60. Chương 60	125
61. Chương 61	126
62. Chương 62	128
63. Chương 63	129
64. Chương 64	131
65. Chương 65	132
66. Chương 66: Phiên Ngoại – Phong Vị Cổ Xưa	134
67. Chương 67: Phiên Ngoại Kéo Dài	137

Hồ Duyên

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, xuyên không, nhất thụ nhất công, sinh tử văn, một chút ngược luyến, cường công cường t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-duyen>

1. Chương 1

“Yêu! Ngạn ca, hôm nay được nghỉ ngơi lại đi kể truyện sao? Trong khoảng thời gian này hình như còn tăng thêm vài tràng a ~~” người đang nói chuyện chính là môn vệ Tây Môn (cửa tây) hoàng cung, Trương Hải.

“Đúng vậy ~~, thừa dịp hôm nay có thời gian lại đi nói thêm hai tràng. Người cũng biết bảo bối mang thai rồi sao? Bảo bối lúc trước nghịch ngợm thế nào lại bị thương phải hảo hảo bồi bổ mới được. Tháng này bỗng lộc lại bị giảm tiếp, không còn cách nào khác trước tiên phải đi kiếm chút tiền đã. May mắn lão bảo Thiên Hương Lâu đồng ý thêm tiền lãi cho tràng, còn đem tiền mỗi tràng nâng cao lên. Ha ha ~~” – Thiệu Ngạn Mục cười cười.

Hôm nay trang phục của hắn vẫn không đổi, vẫn toàn thân kỳ quái. Trường bào vẫn như trước có màu sắc điểm trắng xen kẽ cùng xanh đen, trên vai còn khoác nghiêng nghiêng tay nải rất hiếm thấy, màu lục sắc quân quân đội. Chắc đồ tự tạo. Cũng bởi vậy mà có thói quen đem đồ vật này nọ hướng tay áo mà liệng vào. Hiện tại bên trong chần chẫn là đại cương nội dung chính bài nói hôm nay. Không có biện pháp, tuy

nói hần kể truyện cũng chỉ là bắt đầu bằng việc các bằng hữu yêu cầu kể truyện cười. Hiện tại đã trở thành nghề tự nhiên kiếm ra tiền còn phải nghiêm túc đối đãi. Nhất định là bút lông dùng không được tốt a ~.

Nói đến lão bản Thiên Hương Lâu, riêng môn vệ Đỗ Tấn Phi có điểm không cho là đúng: "Hừ ~ Dựa vào thằng cha keo kiệt đó. Ngạn ca! Người kể truyện chỗ hần, không biết khiến cho hần kiếm được bao nhiêu tiền đâu! Còn về phía người còn có thể kiếm được nhiều hơn nữa. Lần trước tràng hoàn kết kể Lộc Đình Ký, Thiên Hương Lâu gần như đầy tất cả các gian phòng, nghe nói sổ sách ghi lại ngày hôm đó mỗi phòng đều vang lên rung trời. Đây hoàn toàn là nhờ phúc khí của người, cư nhiên còn không biết xấu hổ liền trích cho Ngạn ca phần trăm. Ta xem Ngạn ca người vẫn là đi nhà khác đi. Đối đầu với Thiên Hương Lâu là Cảnh Phúc Lâu không phải không tồi sao."

Ai, Thiệu Ngạn Mục trong lòng thở dài. Ai kêu lúc trước hần không có danh tiếng. Lúc bấy giờ chỉ có Thiên Hương Lâu nguyện ý cho hần thử việc. Bấy giờ bước đi chẳng phải là quá hà sách kiêu(qua cầu rút ván)? Huống chi Thiên Hương Lâu vì hần mà cung cấp miễn phí rượu và thức ăn. So với Cảnh Phúc Lâu thật là vẫn tốt hơn oa. Nhớ tới hương rượu Thiên Hương Lâu, hần liền nhịn không được chảy nước miếng...

Về những điều Thiệu Ngạn Mục nhỏ giọng nói thầm, Trương Hải cũng hiển nhiên nghe thấy hết, nhìn nhau không nói gì. Tật xấu yêu rượu của Ngạn ca đem ra kể nửa ngày cũng chưa nói hết...

Trương Hải cào cào tóc, có điểm bất đắc dĩ: "Ngạn ca, không phải làm thiệp đệ nói người, người nói người rõ ràng 3 chén gục, vì sao còn thích uống chứ?"

"Hay hay! Mỗi khi có lương tháng còn đem bổng lộc hơn phân nửa đều dùng tiền mua rượu đầu tiên. Khiến tháng nào cũng như tháng nào đều thiếu tiền. Bổng lộc rõ ràng so với chúng ta nhiều hơn! Bằng không tiền thuốc của bảo bối nhà người bây giờ cũng sẽ không túng thiếu đến vậy. n ~ người nên tìm đại tẩu quản quản người." Đỗ Tấn Phi cũng vội vàng phát biểu ý kiến.

Bọn họ đều thấy rất kỳ quái, Ngạn ca thích uống rượu. Nhưng tử lượng vì sao lại không được cao. Luôn luôn không qua được ba chén, làm cho huynh đệ bọn họ mỗi lần cùng Ngạn ca uống rượu đều phải phụ trách đưa hần trở về. Thời gian đầu toàn bộ còn bị bảo bối trong nhà Ngạn ca dọa cái chết khiếp, hiện tại cuối cùng thành thói quen, bị ai a~.

Thiệu Ngạn Mục bị chính hai tiểu đệ của mình nói đến đỏ mặt, may mắn màu da đều hắc (đen) không rõ ràng khó nhìn ra. "Đi, đi, đi, các người chú ý cửa kia, việc cai quản thì nhiều, thật là, cẩn thận bảo bối trùng trị các người!... Ta đi trước đến Thiên Hương Lâu chuẩn bị." - Nói xong liền chuẩn đi.

Uy hiếp! Đây tuyệt đối là uy hiếp!! Bảo bối của Ngạn ca gia? Đó chính là con miêu sơn, lão hổ a! Đại miêu này cũng không hiểu vì sao, đặc biệt cứ dính lấy Ngạn ca. n, kỳ thật ngấm lại không chừng đại miêu kia cũng ở khu vực săn bắn hoàng gia, động vật ở đây đều rất thích hần. Việc này cũng kì quái. Chỉ có điều, Ngạn ca đối chúng nó cũng thật sự rất tốt, không nhìn thấy ai đối súc sinh lại tốt như vậy. Bình thường còn không tiếc hương rượu là thứ yêu thích nhất chia cho đại miêu. Không, lần này đại miêu mang thai, hần cư nhiên còn lo liệu khởi thảo "Thuốc dưỡng thai". Ác ~ ông trời, kia chính là lão hổ a... Hai người trở mình một cái xem thường, không còn lời nào để nói.

Thiệu Ngạn Mục cũng không biết các tiểu đệ đang ở trong lòng đã nói hần thế nào đâu. Hiện tại đã quen thuộc đường phố đến ngã tư rồi, bắt đầu tinh thần vào trận mới mẻ. Ai~ Đến thế giới này mới có hai năm. Lúc trước vốn dĩ ở thế giới kia, tộc của bọn họ là Thiên Tinh Tộc vì đoạt Thiên Tinh thạch bị đem đi, kết quả lại bước vào cái bẫy được chuẩn bị trước, hầu như toàn tộc bị diệt a!

Bộ tộc Thiên Tinh của bọn họ có một số gần như sinh mệnh vô hạn, chỉ ít còn chưa bao giờ nghe thấy người trong tộc nhân chết già theo lẽ tự nhiên. Cũng nói đại giới nhân số ít đáng thương. Gia tăng thêm thành viên mới đối tất cả tộc nhân đều là một đại sự, này cũng là bởi vì thân thể có tính đặc thù. Nếu vợ chồng đều là tộc nhân, thì tử hoại thượng mang thai tỷ lệ sẽ rất nhỏ, nhưng chỉ cần cục cưng sinh ra đã có thể khẳng định chắc chắn đây là thành viên mới. Nếu một trong vợ chồng có một người là nhân loại, tỷ lệ mang thai thật ra cùng giống các cặp vợ chồng bình thường, nhưng cục cưng cũng chỉ có thể là một loài người tầm thường, trừ phi có Thiên Tinh Thạch!

Chỉ cần trước khi mang thai, trước hai tháng khi sinh mà đeo Thiên Tinh thạch, khi sinh hạ cục cưng có thể hoàn toàn đổi mới trở thành tộc nhân. Đeo thời gian vượt qua 2 tháng, cục cưng trở thành tộc nhân

có khả năng cùng tính chất cũng càng lớn. Cho nên... tầm quan trọng của Thiên Tinh thạch không phải vài lời là nói được hết. 3 năm trước lại bị đánh cắp! Rải rác các tộc nhân khắp nơi đều dốc toàn bộ lực lượng, ngay cả tộc trưởng là người luôn luôn lãnh tinh cũng khó có thể kiểm chế. Đó là bọn họ mọi người coi sinh mệnh kéo dài gì đó a

~Thiệu Ngạn Mục lúc ấy cũng điên cuồng, trong tộc thời gian dài đã không có một sinh mệnh mới được sinh ra. Mọi người nguyên bản cũng đã bắt đầu lo lắng. Lúc sau càng khủng hoảng không ngớt. Bọn họ từ một nơi bí mật gần đó cùng địch nhân đấu gần một năm, Thiệu Ngạn Mục nhìn thấy bên tộc nhân ngày một càng nhiều hy sinh, phần nộ, thống khổ, ủy khuất, sợ hãi, hết thấy đều toàn bộ tra tấn hấn, tra tấn tất cả Thiên Tinh tộc nhân.

Kết quả, kết quả của kết quả, địch nhân ở chỗ tối không phải thường nhân, không phải người tu chân (tu hành), không phải đạo sĩ cùng hòa thượng vì nhiệm vụ của mình mà tiêu trừ yêu ma đuổi đánh ma nhân, lại càng không phải là quỷ hút máu phương tây luôn luôn theo chân bọn họ có cừu oán, nhưng lại chính là bộ tộc yêu tinh mà bọn họ vẫn cho rằng đó là đồng minh của mình!

Đúng vậy, Thiên Tinh tộc kỳ thật vẫn bị thế nhân lừa cho rằng là yêu tinh. Bởi vì bọn họ cũng có thể hóa thân. Nhưng lại không phải yêu tinh, mà chỉ là một bộ tộc đơn thuần. Không cần tu luyện cũng có năng lực lớn mạnh, có thể trực tiếp ở dạng thân động vật cùng thân người cả hai cùng biến ảo khôn lường.

Mỗi một người Thiên Tinh tộc, ngực trái đều có chứa một bông hoa văn phức tạp, có thể nhận ra rõ là một tự “Tinh”. Tự có màu sắc bất đồng. Nhưng khi biến từ thân động vật với thân người lại không hề giống nhau. Cái của Thiệu Ngạn Mục là màu tím, bởi vì song thân đều là Thiên Tinh tộc nhân, kế thừa năng lực cường đại, là một trong số ít người trong tộc là hóa thân của Hổ Vương.

Tận đến giữa trận chiến dịch cuối cùng, mọi người mới hiểu được mục đích của yêu tinh tộc chính là năng lực của Thiên Tinh thạch! Tất cả đều bất ngờ, chỉ vì chỉ cần chút đỉnh Thiên Tinh thạch khi ngậm vào sẽ nhận được năng lực có thể làm cho yêu tinh được thăng mấy cấp bậc, cái đó làm sao lại không làm cho yêu tinh mất long lên. Thế nhưng đối với Thiên Tinh tộc mà nói, Thiên Tinh thạch còn là sinh mệnh, nó không thể đem cho.

Cuối cùng do hai bên có năng lực ngang nhau so đấu kết quả lại khiến cho tất cả nổ tung. Những người tộc khác Thiệu Ngạn Mục cũng bất thanh sở (không rõ ràng), nhưng lần nổ lớn này quá mạnh. Trong tâm mất hấn khi nhớ lại chỉ thấy toàn thể giới nhuộm màu đỏ, hồng ban (bớt đỏ) chói mắt, địch ta hai bên xích mích thi thể bay tung, Thiệu Ngạn Mục chỉ có thể cầu nguyện tộc nhân đều có thể sống sót. Nhưng chính hấn cũng minh bạch có một số việc hấn là nhìn không tới, cũng giúp không được vội, hấn lên trời cầu cứu, lại đồng thời cũng bị trục xuất, tộc nhân... Đều phải hảo hảo sống a!

2. Chương 2

Trong ngự thư phòng, ngồi ở chính giữa nơi cao nhất dĩ nhiên là đương kim thánh thượng. Người mặc hoàng bào thêu ngũ thảo kim long là vị thiên tử thứ 14 của hoàng triều Long Á, Thịnh Võ Đế- Triệu Lãm Hoán. Hấn đang nhắm hai mắt, một tay chống cằm, nhất thanh bất hàng(không thoát ra bất kì âm tiếng nào).

Thấy Hoàng Thượng như thế, phía dưới bốn vị không thể thoái thác, đề cử Lại bộ thượng thư Văn Trọng làm đại diện lên tiếng. Vị đại diện này chính là vật hi sinh a. Văn Trọng hung hăng trừng nhìn mấy vị đồng liêu liếc mắt một bên mắt. Hừ ~ dám hấn hại hấn! ”Thánh Thượng, thần cho rằng phải khiến cho tả tướng hữu tướng (tả: trái, hữu: phải) lòi cái đuôi ra, chắc chắn sách lược của hấn không có vấn đề. Kế hoạch mùa săn bắn vừa nói thật sự vô cùng mạo hiểm..Thịnh Hoàng Thượng cân nhắc kĩ.”

Nhặt nhẻo... Hoàng Thượng như cũ không có phản ứng.

Sờ sờ mũi, bất đắc dĩ, ca ca chung quy trận này vẫn không thể cứu được. Lễ bộ Thượng thư Văn Niệmtiến lên một bước: “Thần cũng cho rằng là vậy”. Chăm chú nhìn lên trên, vẫn là không có phản ứng...” Tổ thượng có lưu lại quy củ, tiến vào khu vực săn bắn của Hoàng gia, vô luận là ai đều chỉ có thể mang theo hai gã tùy

tùng. Nghĩ đến đó mà trơ mắt nhìn Hoàng Thượng bắt lợi không có đến ba mà chỉ có một hai người hầu a ~~~ Hoàng Thượng thân thể đáng giá vạn kim há có thể mạo hiểm.”“Nga? Nghe ý kiến của ái khanh, trẫm phải chăng chỉ có thể ngồi yên đúng không, sẽ không có sự tình tái sinh ngoài ý muốn?” – Con mắt nhắm rất cực cũng mở. Theo lý phản xạ bản ra tình quang lại khiến người sợ lạnh gáy. Hoàng Thượng tuy rằng tuổi không lớn, dù vậy một điểm công lực khiến người kinh sợ càng không bị kéo xuống. Tại tọa mấy vị hai mặt nhìn nhau.

“Tốt lắm, tốt lắm. Trẫm cũng biết các ngươi là vì an nguy của trẫm. Nhưng hiện nay tình huống như thế há lại không mạo hiểm vẫn phải bắt chấp mà tháo gỡ. Một ngày còn chưa đem hai lão cáo già nắm quyền thế che trời bạo loạn kia phóng hạ (hạ bệ đó), trẫm còn có thể an tâm sao. Thời gian không đợi ai a

.”- vậy vậy tay áo, Triệu Lãm Hoán cũng là bất đắc dĩ.

Đúng vậy, thời gian không đợi ai. Từ khi bản thân đăng cơ năm 16 tuổi, quốc hiệu Thịnh Võ tới nay đã hai năm. Nhưng cũng trong 2 năm đó đã định ra kết hoạch chỉ ít sẽ thu hồi được quyền của một gia. Hai năm này đấu pháp với tả tướng hữu tướng đều thất bại nha. Quả nhiên là hồ ly thành tinh, khó đối phó. Triệu Lãm Hoán hung hăng nắm chặt tay phải, nhìn bốn người phía dưới, không thể buông tha!

Lưu Vấn - trạng nguyên lang ba năm trước- hiện tại Binh Bộ Thị Lang, tài hoa hơn người, đối kinh tế chính trị rất chuyên nhất, nhưng lại chỉ có thể nán lại bộ binh nhậm thị lang. Nhân tài không được trọng dụng a... Chức quan có thể đảm nhiệm đều bị tả tướng cầm giữ, không thân không được.

Văn Trọng, Văn Niệm- bản thân vẫn là thái tử, khi cải trang ngao du tương phùng huynh đệ, tài hoa, nhưng không có một chút ý niệm trong đầu nào là vì nước. Hỏi nguyên nhân, viết: Đường triều đã thối rữa. Tự bản thân mình thấy làm thái tử thật xấu hổ, khiếp sợ... Thật vất vả mới có thể khiến cho phụ hoàng triệu họ về kinh thành phong thượng thư, cũng đã là chức tận tâm tận lực.

Triệu Lãm Tề, đồng sinh bào đệ (em ruột), đối với việc làm hoàng đế không có hứng thú, chạy đi làm võ tướng, nhưng cũng chỉ là làm cho nó thêm sinh động. Vấn đề đấu đá trong triều tình hình nghiêm trọng, vẫn khiến cho lưỡng quốc không dám nhân cơ hội phát động chiến tranh, đem Long Á khuynh hướng phòng ngự tương đồng vách sắt, phong làm Trấn Viễn tướng quân. Chính bản thân là ca ca phi thường tướng mình (hiều rõ), Tề đệ chỉ là vì muốn cho bản thân sau này không phải buồn phiền!

Nhớ tới gia đình mình, Triệu Lãm Hoán cũng là không nén nổi một trận bi ai. Song tướng hỗ trợ cùng lưng đoạn triều chính kỳ thật đã có dấu hiệu từ hai triều đại trước. Chỉ là lúc đó hoàng gia niệm kỷ đối triều đình trung thành và tận tâm, trên dưới có trật tự, cũng vì vậy liên mất nhắm mắt mở mà bỏ qua. Đường hổ gây tai họa a! Song tướng cư nhiên có ý niệm trong đầu lật đổ triều chính! Dã tâm quá lớn, sắc mặt hoàng gia bọn họ đã không coi là gì. Nhưng lại thật không ngờ, chính lúc nghĩ bọn họ nên hành động thì lại không thật khó hiểu...

Không chỉ trên triều đình mới thế. Ngay cả hậu cung đều chướng khí mù mịt. Vốn trên mình còn có hai hoàng huynh, lại bị kẻ dưới âm mưu hạ độc chết! Liên tiếp đã kích khiến phụ hoàng ngã bệnh, trước khi chết người hạ 3 đạo thánh chỉ: Muốn tất cả phi tử chôn cùng! Toàn triều trên dưới đều không đồng ý. Đúng vậy, làm sao có thể tán thành, trong triều có rất nhiều đại thần có nữ nhi sống trong cung.

Ngoài sự dự kiến của mọi người, thời gian qua không quản triều sự, thái hậu chuyên tâm lý Phật cư nhiên tuân thủ hạ 3 đạo ý chỉ, thái hậu cũng đi bồi tiên đế, hoàng hậu cũng chuẩn bị tinh thần tốt, những người còn lại phỏng còn lời nào muốn nói!

Hậu cung bỗng chốc trống vắng, tất cả đều đi hoàng lăng, chỉ còn lại mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ.

Năm ấy hoàng tử Triệu Lãm Vũ 17 tuổi, đại đệ Triệu Lãm Tề 16 tuổi, lão Tam Triệu Lãm Tuyên 12 tuổi, lão Tứ Triệu Lãm Nguyên 9 tuổi, tiểu muội Triệu Lãm Yên 9 tuổi. Phụ hoàng mẫu hậu đều đi cả, mọi người cũng đều hiểu sự tình, đồng tâm hiệp lực. Dù sao Triệu gia phải dựa vào bọn nó. Trận này nội đấu hẳn tuyệt đối không thể thua!

Không nghĩ tới, hiện tại hữu tướng vừa đưa chất gái vào cung, mưu toan có long mạch, lại lần nữa có thể dìm đất ầu ề.

Hừ, người ngu si đừng có mà nằm mơ! Tự thân ta đã trừ bỏ đêm tân hôn đó còn không phải gặp mặt nữ

hài điệu ngoa kia nữa, tin tưởng vào hoàng tử cùng Dung Nhi ở lại gây sức ép với nàng ta, chỉ khổ bọn đầy tớ, có một chủ tử ngang ngược kiêu ngạo ngông cuồng như vậy.

Nhìn hoàng đế bọn họ cứ nhiên xuất thần một trận tử, bốn người bên dưới cũng không lấy làm dễ chịu cho lắm, hoàng đế tuổi trẻ trọng trách không nhỏ a!

“Cứ lo liệu như vậy đi! Hai ngày sau cử tổ chức thu săn!”

“Cái gì?! Trương lão đa, ngài nói sai đúng không, ngày mai thượng diện có thể sẽ tổ chức săn bắn?” Vừa mới nghỉ ngơi lại nghe được tin này, Thiệu Ngạn Mục ngây ngẩn cả người. “Kì săn bắn? Chết tiệt! Bảo bối, chúng nó phải làm sao bây giờ?”

Trương lão đa cũng biết Thiệu Ngạn Mục rất thương yêu các động vật trong khu vực săn bắn, cái này chán chán rất cấp bách rồi. Dù vậy hắn cũng không có biện pháp a, là thánh chỉ ai

”Tiểu Mục a, nghe lão đa, ngàn vạn lần đừng xúc động a. Kháng chỉ chính là sẽ mất đầu đó!”

Thiệu Ngạn Mục như không có nghe tới, còn đang lăm bầm lăm bầu, “Không nên không nên, làm sao có thể thế được, bảo bối trong bụng còn mang thai! Nhất định phải nói cho chúng nó biết, việc này quá trọng yếu...” - Vừa nói liền chạy ra cửa phòng- “Nhất định phải làm nói cho bọn nó ngày mai cẩn thận một chút, không thể chạy loạn khắp nơi...”

Tiểu Mục a, Tiểu Mục, Trương lão đa trong lòng than khổ. Tiểu Mục này hai năm trước từ trên trời rơi xuống, khéo thay rơi đúng suối nước tại khu vực săn bắn. Suối nước đó bình thường dã thú cũng rất nhiều, hôm đó cứ nhiên đụng phải bảo bối. Bảo bối... Chịu ảnh hưởng từ Tiểu Mục a. Kêu một con đại lão hổ là bảo bối... Trương lão đa thần tình hắc tuyến.

Bảo bối không bắt hắn ăn thịt, cứ nhiên còn đem Tiểu Mục bị trọng thương kéo lê tới phòng ốc của mình tại khu vực săn bắn, cũng chính là nơi này. Thật vất vả mới cứu sống hắn. Nhìn hắn đáng thương, không thân thích bằng hữu, liền lưu lại nơi đây. Dù sao nghĩ bản thân cũng muốn lui. Không nghĩ tới, Tiểu Mục quản lý khu vực săn bắn tốt như vậy... Ai, già rồi a ~~ hôm nay nên thu thập đồ đạc đi thôi. Ai? Cái này... Hình như quên mất hôm nay đến đây cùng Tiểu Mục nói chính là mình sẽ từ chức... -_-|| Quên đi, quên đi, để cho tôn tử A Hải nói với hắn đi.

Trương lão đa này chính là ông nội Trương Hải, vẫn phụ trách khu vực săn bắn hoàng gia... ở trong gian ốc kia... Về phía hoàng gia rất ít trực tiếp phái người đến phụ trách khu vực săn bắn trung ương. Ngay cả gian nhà kia, bổng lộc tuy nhiều, nhưng lại nhàm chán cùng nguy hiểm a, xung quanh đều không có người, người dám lưu lại vẫn là rất ít, cho nên từ trước đến nay đều là người phụ trách truyền lại cho một người khác. Lúc này coi như là Trương lão đa đã truyền cho Tiểu Mục rồi.

3. Chương 3

Bên ngoài khu vực săn bắn hoàng gia đã mau chóng vây đầy người. Tuy nói mùa đông còn chưa tới, nhưng cuối thu trong núi ngoài dự liệu của mọi người trời đã rét lạnh.

Dưới háng ngựa cái đuôi đánh phát ra tiếng hanh hanh bực bội. Do triều đình nhiều tháng không thả lỏng nó bởi vì ngày hôm nay là ngày được an bài săn bắn, ngày trước trên triều rõ ràng không một ai phản đối. Một lí do như thế lại không có ai phản đối, xem ra hồ ly là muốn hành động a. Triệu Lãm Hoán nhìn bốn phía, mọi người trước khi xuất phát đều dị thường.

Chúng tướng dưới Tề đệ tinh thần sung mãn, hăm hè, chuẩn bị vào trận dốc sức một phen. Không hổ là dưới trướng Trần Viễn tướng quân, chí khí sát phạt này lộ rõ. Triệu Lãm Tề tập trung ánh mắt vào hoàng huynh, gật đầu ý bảo đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thủ hạ quan tướng (đứng đầu trăm tướng) của Tề đệ cùng các võ tướng khác đang cố dần lòng được, có một số người lại rõ ràng sợ hãi rụt rè, chắc chắn là nhờ dựa vào quan hệ trong triều kín đáo hành động mới lên tới chức vị này. Hừ! Một đám hỗn đản chiếm hãm cầu nhà xí mà không thể ỉa ra! (rất xin lỗi! Có ai đang ăn ko?)

Tiếng Văn Thần bên này vẫn oán giận không ngừng, nhưng là cuối cùng cũng hiểu sẽ không có người chú ý đến mình mà chỉ quan tâm kết quả săn bắn, cho nên cứ có biểu hiện thái độ tỏ áp lực là được. Thậm chí còn có người nóng lòng muốn tỷ thí. Có điều là, Văn Niệm Văn Trọng hai huynh đệ này cũng nhàn nhã quá đi... Văn Thần hảo ngốc không ngoan ngoan đứng ở bên cạnh, cứ nhiên chạy đến nơi gần hoàng tỷ có người hầu hạ, ăn uống ngồi đều có người đáng tin cậy phụ trách...

“Hoàng Thượng...” quan lễ nghi hướng Hoàng thượng tỏ ý là đã phải bắt đầu.

“n, bắt đầu đi.” Tả tướng hữu tướng ở nơi đó thoạt nhìn có chút khấn trương a... Phải cẩn thận, đây lòng Triệu Lãm Hoán tự nhắc nhở.

Lễ quan lên trước mở màn. Chung quanh im lặng không ít.

Trong tay hoàng kì lay động ra hiệu.

Đột ngột vung xuống!

Tức khắc tiếng hí hống vang lên. Triệu Lãm Hoán cười ngựa dẫn đầu liền xông ra. Hai thị vệ gắt gao theo sát. Nhóm họ là do chính Triệu Lãm Tề lựa chọn xếp đặt hai danh tinh anh theo ngầm, nhiệm vụ hôm nay chính là phải bảo hộ hoàng thượng phía trước.

Nhất thời, toàn bộ khu vực săn bắn hoàng gia tiếng người phấn chấn, cát bụi cuồn cuộn. Cuộc đi săn đã bắt đầu!

Ngày nay tựa hồ có chút không thuận.

Đã hai canh giờ trôi qua, thời gian cuộc săn bắn cũng rất nhanh đã chấm dứt. Thế nhưng không chỉ nói kẻ ám sát không xuất hiện, ngay cả con mồi cũng không nhiều.

Tuy nói đã có binh sĩ tại đây cản đuổi động vật trốn, khả năng thấy được chúng vẫn không tăng lên. Vả lại. Không biết có phải là ảo giác hay không, cuối cùng Triệu Lãm Hoán cảm thấy được động vật năm nay hình như so với ba năm trước đây đã tinh quái hung hãn lên rất nhiều.

Vừa thấy có người tới gần, liền lùi đi như theo gót chân vậy, phản ứng nhanh phải thật vượt trội. Nhưng mà, khéo miệng ngoắc ngoắc, lại lần nữa xác nhận số con mồi đã đến tay, ha ha ~~ thì cảm giác về thành tựu càng sâu a!

Hai hộ vệ bên cạnh nhìn Thánh Thượng tự nhiên bắt đầu âm hiểm cười, không khỏi một trận run run. Khi trước nhìn vị đế vương này lớn lên cũng không hề thấy cường tráng, diện mạo lại diễm lệ hơn con gái, còn trong tâm có ý xem thường. Đã có thể xem như song chưởng nhu nhược (đôi tay vô dụng. Chưởng: tí: tay), giờ lại có thể kéo mở dây cung mạnh mẽ đến vậy, không chỉ là kéo mở, còn dùng lực chính xác! Rất nhiều con mồi vì vậy mà một tiễn đã bị bắt! Thật lợi hại, không hổ là huynh đệ lão Đại Trần Viễn tướng quân của chúng ta a ~ trong lòng mau nhanh đem ý coi khinh kia sớm xóa bỏ.

n? ~~ trên sườn núi chỗ kia vì sao giống như có thanh âm vui cười? Triệu Lãm Hoán cảm thấy rất kỳ quái, nhìn nhìn nhóm khán hộ vệ rõ ràng cũng nghe thấy, ba người không nói hai lời trèo lên triền núi.

Nga, nguyên lai là có người ở cùng lão hổ chơi...

...

....

Cùng... Lão hổ... chơi...

Cả ba bị đả kích, bỗng chốc đối diện không thể phản ứng.

Người kia đúng là Thiệu Ngạn Mục. Hắn còn không phát hiện có người đến đây, ngày hôm qua sau khi Trương lão Đa đi rồi, trong khu vực săn bắn này thì chỉ còn một người là hắn. Hắn đang nằm trên mặt đất

liều mạng ôm bảo bối nhà hắn, đang nghĩ xem phải dạy dỗ thế nào, hôm nay tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này! Tầm nhìn của hắn cũng bị thân thể khổng lồ của bảo bối chặn.

“Bảo bối ngoan ~~ hôm nay thì ở chỗ này, đừng chạy khắp nơi.” Vừa nói, tay trái vuốt vuốt lông trên đầu bảo bối, tay phải sờ da lông trên lưng bảo bối. Tư thế tuy rằng không được tự nhiên, không có biện pháp, bảo bối quá lớn, hắn ôm không hết... Hơn nữa vuốt ve như vậy là kiểu bảo bối bình thường thích nhất, thế nhưng... Hiện tại hình như không có hữu hiệu.

“Ôi! Đừng náo loạn, bảo bối

mau đưa móng vuốt của ngươi thả ra” Thiệu Ngạn Mục cảm thấy có chút thụ thương. Bảo bối rất không an phận, cứ nhiên đem móng vuốt của nó đặt tại ngực mình, nếu nhẹ nhàng thả ra thì tốt rồi, có thể vì nhìn thấy phản ứng của hắn mới mẻ, còn đem hai móng vuốt đều đặt trên ngực hắn cố ý dùng sức ấn ấn...

“Ta van ngươi ~~ đó là móng vuốt của ngươi, không phải móng của mèo không tốt, đau quá, ai! Mau thả ra!” Hai tay đều hướng lên, xoa bóp tai bảo bối.

Đầu hổ nghiêng nghiêng, cúi xuống, nhìn Thiệu Ngạn Mục.

Thiệu Ngạn Mục cũng cực nghiêm túc trừng mắt bảo bối.”Bảo bối, ngươi phải biết rằng hôm nay bên ngoài thực rất loạn, nếu không muốn cái mạng nhỏ này đánh mất thì đừng đi đâu! Ngươi còn có tiểu bảo bảo, chú ý điểm này a!”

Cái đầu hổ điểm điểm gật như hiểu. Đương nhiên Thiệu Ngạn Mục biết bảo bối đúng là đã hiểu rõ, nhưng đã như thế lại càng làm nó dờ ra, uy nghiêm lão hổ đều mất hết, nó nhất định phải đi gặp những người đó.

Vì thế từ đêm qua Thiệu Ngạn Mục bắt đầu thực hiện việc theo dõi chặt chẽ đối với bảo bối, tuyệt đối không thể nó phóng đi ra ngoài!

“Gào

~~!” Đột nhiên một tiếng hổ gầm, khiến cho Thiệu Ngạn Mục đang đối diện miệng hổ liền ngã xuống lâm vào hôn mê.

Ba người Triệu Lãm Hoán xa xa cũng ngây cả người. Xem ra đúng là lão hổ đã phát hiện ra bọn họ rồi.

Chờ Thiệu Ngạn Mục hồi tỉnh, đứng dậy, hai bên liền tiến vào giảng co.

Vừa nhìn phía đối phương ở chính giữa có người nọ mặc y bào minh hoàng, Thiệu Ngạn Mục liền đau đầu, xong rồi... Không nghĩ tới lại đụng trúng như vậy, trước tiên phải nhanh chóng làm cho bảo bối thoải mái, mà người kia cũng không thể lộn xộn a.

Triệu Lãm Hoán cũng quá ngạc nhiên, hắn hoàn toàn không biết trong khu vực săn bắn hoàng gia cứ nhiên lại có gian nhà như vậy. Chính lúc đó một hộ vệ ở bên cạnh biết một chút, đem quy củ khu vực này cho hắn hay. Triệu Lãm Hoán gật gật đầu, vừa định mở miệng chất vấn người trước mặt, lại nhớ lại tiếng hổ gầm...

Nga ~~ vỗ vỗ cái trán, Ngạn mục vội vàng ngồi xổm xuống ôm chặt bảo bối, luống cuống tay chân mà trấn an nó. Thiệu Ngạn Mục thật sự không nghĩ tới ngày hôm nay thực xui xẻo. Trong đám con mồi của vị hoàng đế kia rõ ràng có con Tiểu Bạch điều. Bạch điều kia cơ bản bình thường không sợ trời không sợ đất, thường xuyên chạy lang thang gần cửa, còn tiện thể khi dễ bảo bối. Bảo bối rõ ràng cũng không bắt nó, đương nhiên... Không bài trừ khả năng bảo bối không bắt được Tiểu Bạch điều... Gần đây hai gia hỏa này lại quan hệ tựa hồ còn càng ngày càng thân mật.

Giờ thấy nó chân sau có vết hồng ấn, tên hoàng đế kia rõ ràng là có năng lực bắt sống nó, thật sự là bội phục. Tiểu Bạch điều còn đang lú lú âm ỉ không ngừng, chẳng lẽ là phát hiện bảo bối, nên kêu cứu mạng?

Lúc này hai bên đều vì việc này mà cục diện trở nên khó chịu, bảo bối nhảy ra.

4. Chương 4

Thấy mãnh hổ nhảy đến, Triệu Lãm Hoán một chút cũng không căng thẳng, cài tên kéo cung, động tác không tí ti dây dưa.

“Vào ~!” Tên phá khoảng không lao đi.

Lúc nhìn thấy bảo bối nhà mình nhảy ra, Thiệu Ngạn Mục cũng nhún người nhảy lấy đà. Đương nhiên ban đầu là có ý muốn kéo bảo bối đang kích động lại, hiện giờ thì lại là hy vọng có thể cứu được nó.

Cuối cùng cũng lao tới kịp... Thời điểm tiến lao tới, Thiệu Ngạn Mục nghiêng người chắn trước lão hổ, trực tiếp ôm lấy bảo bối nhà hắn. Cây tiễn hung hăng đâm phập vào trên vai trái hắn.

“Phập! ~” một người một hổ ngã chồng chất trên mặt đất, hất lên bụi mù mịt.

Chết tiết! Tiến kia thật đúng mang sức mạnh kinh khủng, đau chết hắn! ~ Trong lòng Thiệu Ngạn Mục khóc thét. Nhìn thân ảnh mình hoảng đã đứng trước mặt, cố gắng giãy dựa ngồi dậy, một bên trấn an bảo bối ngoan ngoãn nằm úp sấp, còn bản thân cũng quỳ hai gối xuống, nhớ đến vài câu tụng “Thảo dân Thiệu Ngạn Mục khấu kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Cúi đầu đợi hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, ngẩng đầu nhìn xem.

Đương kim hoàng thượng đứng quay lưng về phía ánh sáng, không nhìn thấy rõ được biểu tình. Thiệu Ngạn Mục chỉ có thể thấy rõ ràng nhất chính là một ngọc bội hình rồng hắc đeo ở trên đai lưng đang liên tục đong đưa.

“Xin Hoàng Thượng tha cho hổ này.”

Trong thanh âm Thiệu Ngạn Mục không hề có cảm giác cầu xin tha thứ hèn mọn, tựa như bản thân đang nói chuyện bình thường.

Lòng Triệu Lãm Hoán đã cảm thấy buồn bực, hôm nay đã gặp quá nhiều việc kỳ quái rồi, sao tới đây lại gặp một người vì hổ mà bản thân bị thương còn quỳ xuống cầu xin tha thứ cho nó. Nghi ngờ buột miệng nói ra: “Vì sao?”

Vì sao?... Tuy rằng ngậy ngốc ở bên thực rất nghe lời, nhưng bảo bối không buông thả cảnh giác, lưng cong lên răng nhe ra, nhìn chăm chăm ba người về mặt đề phòng.

“Con hổ này đang mang bầu, không nên săn bắt nó thì hơn. Chờ hổ con được sinh ra, càng thêm náo nhiệt.”

Càng thêm náo nhiệt? Triệu Lãm Hoán nhìn người trước mặt lại cảm thấy buồn cười, lý do gượng ép như thế cũng nói được. Tuy, vốn ban đầu cũng chỉ đơn giản lấy một cái cớ. Thì vẫn là... Con hổ này là ngược điểm của nam tử kia.

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi phải thành thật hồi đáp.”

“...” Không có ý kiến.

“Hiện giờ ngươi là người phụ trách khu vực săn bắn này?”

“Phải”

“Bắt đầu từ bao giờ?”

“Khoảng một năm rưỡi trước.”

“Lần này là do ngươi khiến các con mồi trong khu vực săn bắn lần tránh phải không?” Điểm ấy đáng nghi nhất.

“... Phải” lén lút ảo não, tất cả đều đã bị nhìn ra, không biết người trên làm sao biết được những điều này.

“Vậy, những động vật này tựa hồ so với vài năm trước có khỏe mạnh béo tốt hơn rất nhiều, có thể chạy có thể nhảy, cũng là do ngươi chăm sóc?”

A? Không thể nào... Những điều đó là quá sức với hần? Chẳng qua là hần thân thiết cùng lão hổ, hần cũng không phải động vật học gia, làm thế nào có năng lực này. “Chuyện đấy...” Hần có nên nói hay không a...

Thấy hần không muốn nói Triệu Lãm Hoán cũng không miễn cưỡng, đổi cái câu hỏi: “Người có thể trao đổi cùng nó?” Ngón tay chỉ bảo bối ở bên.

“n, về cơ bản là có thể.” Hần hay nói với bảo bối, bảo bối sẽ đem lời nói đó phân phó xuống, nhưng thật không ngờ chúng nó lại chấp hành tốt như vậy...

Nghe hần trả lời, Triệu Lãm Hoán đã chắc chắn Thiệu Ngạn Mục có năng lực huấn luyện động vật. (oan a)”Nếu trăm cho người một đàn ngựa, người có thể quản lý?” Nếu nói được, Long Á bọn họ sẽ không cần tìm đến tộc dân du mục tham lam mua ngựa, nhất định đội kỵ binh còn có thể khuếch trương hơn nữa, một ngày không xa có thể san bằng địch quốc!

Thiệu Ngạn Mục cũng biết Triệu Lãm Hoán đang mơ tưởng về ngày hần dẹp yên sa trường, hần còn thể nói không...lời không chắc chắn: “Có thể”

Nhưng Triệu Lãm Hoán cũng không nghe ra có sự bất ổn, “Hảo! Trăm có thể tha mẩu đại miêu này(mẹ con mèo lớn), nhưng người phải thu thập vật dụng rời khỏi đây, trước hết theo trăm về mã phòng trong hoàng cung cấp dưỡng là được rồi!” Nghĩ nghĩ lại nói: “Cho người thời gian một tháng. Bằng không... Người tự biết!”

Hai chữ “bằng không” khiến mấy người xung quanh từng cơn lạnh giá... Còn Thiệu Ngạn Mục đang bị thương run lại càng lợi hại.

Nhìn vị hoàng đế ngồi trên đại mã nhàn nhã, Thiệu Ngạn Mục liền cảm thấy khó chịu! Hần dù gì cũng là người bị tiến bắn thương, cư nhiên không cho trị liệu, khiến cho hần dù muốn giữ máu không chảy xuống tiếp cũng không được, là do hiện tại trên vai còn cấm tiến. Bảo bối cũng không khác gì, mới vừa được tắm rửa, liền thúc giục. Đúng là hoàng đế bá đạo máu lạnh mà! Nhớ tới lúc đi bộ dạng bảo bối sẽ ủy khuất ra sao, lòng lại không muốn a

sinh mệnh này đều là do bảo bối cứu...

Một hồi thương cảm.

Chặng đường đi không ngắn, cũng không ai nói chuyện, không khí xung quanh vì chuyện vừa rồi khiến cho người ta phi thường không thoải mái.

Không thích hợp a, sao lại thấy không thích hợp. Thiệu Ngạn Mục bắt đầu có cảnh giác. Chun chun cái mũi, rõ ràng còn có cổ xà hạt vị(mùi vị rắn)! Rất kỳ quái!

Phát run! Có tiếng xé gió rất nhỏ! Năm hướng, mục tiêu là... Hoàng đế!?

Kết quả thu lại không cách nào tưởng tượng được, lập tức Thiệu Ngạn Mục lao về phía hoàng đế, đồng thời lấy đối tượng hần vừa chửi bới ôm vào lòng bảo vệ. M D! Có hai tiền bay tới!

Triệu Lãm Hoán cảm thấy được ngày hôm nay hình như thiếu mất cái gì, thoát khỏi chuyện ám sát thoáng cau mày, bên phải liền vụt tới bóng người. Có người ôm lấy mình. Vội vàng vận khởi chưởng lực, phút chốc bắn về phía tên đánh lén, nhưng bên tai lại nghe thấy giọng nói thấp vô lực.

“Hoàng Thượng...”

Không kịp thoái lui chưởng lực đánh vào đối phương trên vai, đối phương bị có ngã sang một bên. Xoay người qua liền thấy, Thiệu Ngạn Mục!/? Rõ ràng hần chịu chưởng lực của mình, còn nôn ra máu, hai tiền trên lưng càng nhìn càng ghê người! Cư nhiên như vậy lại có thể còn khí lực hướng mình cười. Vội vàng thả xuống, để hần nằm úp sấp tựa lên bản thân.

Đương nhiên Thiệu Ngạn Mục không hướng hoàng đế cười, mà chính là hần tự giễu.

Thời vận không tốt, sinh mệnh hần ngang trái nhiều... Trước mắt tối sầm, ngất.

Hai gã ám bộ hộ vệ kia quả nhiên rất mạnh, che chở hoàng đế cùng Thiệu Ngạn Mục, quả thực có thể đem các thích khách chu vi quanh đây quăng nằm trên mặt đất. Xóa tan một hồi hỗn loạn.

5. Chương 5

“Hắn tỉnh chưa?” Triệu Lãm Hoán đi vào nội thất.

“A! Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.” Thiên tử bất chợt giá lâm, làm cho tiểu cung nữ đang chờ người ra rõ ràng lại càng hoảng sợ, vội vã quỳ xuống hành lễ, “Hồi Hoàng Thượng, công tử chưa từng tỉnh lại.”

“Biết rồi, đứng lên đi.” Người trên giường quả thật không có dấu hiệu thanh tỉnh.”Người trước tiên lui xuống.”

“Vâng”

Đến gần bên giường.

Nhìn kỹ, nam tử này nhiều tuổi vẫn còn rất có mùi vị a. Thần sắc hình như là gần 30 tuổi, lý trí hoàn thiện, nhưng lại lộ ra tang thương, thậm chí... Ngây ngô? Thật sự là người mâu thuẫn. Đưa tay sờ sờ mặt Thiệu Ngạn Mục, ân ~ rất trơn nhẵn...

Nam nhân vì trên lưng trúng tên, chỉ có thể nằm úp sấp trên giường, mặt tái nhợt hướng về phía ngoài sàng, đôi môi không hề có chút huyết sắc, làm cho hắn thật sự thêm phần yếu đuối. Hạnh! Trách không được tiểu cung nữ vừa rồi nhìn người còn đỏ mặt. Triệu Lãm Hoán có chút rất khó chịu.

Kỳ thật hắn không biết chính là, Thiệu Ngạn Mục thời điểm hắn 27 tuổi đã ngưng sinh trưởng, hiện nay đã có 89 tuổi rồi, một lão yêu quái, đương nhiên trong mắt tộc nhân vẫn chỉ là một tiểu P hài nhi.

(mình đã gắng tìm... nhưng tiểu P bên trung quốc nói thật là thấy rất nhiều! Bên ấy là thông dụng luôn á!!!)

Ngẫm lại tình hình ngày đó, năm mũi tên bắn về phía mình, sợ là đã tính toán hảo thời điểm mục tiêu, một điểm đường lui cũng không có! Nếu không phải hắn đem trăm phác khai(bỏ nhào lên phía trước tách ra_ý tách anh công cùng mũi tên), với tiếng xé gió quá nhỏ kia, thân thể trúng năm tên chính là trầm! Khi ấy con ngựa bắn thân cười cũng chịu hai tiễn, hít thở vài cái gián đoạn... Bạch ngà xuống đất! Nếu đổi lại là trầm... Nếu đổi lại là trầm...! Nắm chặt nắm tay, lại một trận mồ hôi lạnh.

Theo điều tra, năm chi tiễn kia bôi hai loại độc khác nhau. Một loại là xà hạt (rắn rết) độc, ngay cả con ngựa trúng một tiễn trong đó, một điểm cơ hội giải độc cũng không có, có thể tưởng tượng mệnh lệnh phách đạo(độc tài độc đoán, mạnh thẳng tay...) của nó. Một loại khác là hồi độc, độc mạn tính(tính chậm), tuy rằng phối trí giải được đơn giản, nhưng sau trúng độc lại khó có thể phát hiện, sẽ từ từ cướp đoạt đi sức lực cử động của con người, sức sống, một năm sau tử vong. Thiệu Ngạn Mục trên người đều dính hai thứ độc ấy. Nếu không phải thái y hội chẩn cho một người đối loại độc này mẫn cảm, thì sẽ không được phát hiện, giải độc.(ý là em thụ nó nhạy cảm với các loại độc) Xem ra hai quan tương hợp tác rồi, thật không hổ đầu hơn mười năm, ăn ý mười phần a!

Chỉ là... Nhìn về phía người nọ trên giường, vì sao người phản ứng nhanh hơn ám bộ tinh anh, vì sao một mình trúng hai tiễn kia, vì sao giữa lúc thái y khám lại vừa khéo có người với độc mẫn cảm như vậy?! Triệu Lãm Hoán hai mắt tối sầm mấy lần.

“kéo kẹt...” Tiểu cung nữ đẩy cửa tiến vào.

Thấy Hoàng Thượng trừng mắt lạnh về phía mình, tiểu cung nữ run lên lại dốc sức, “Hoàng, Hoàng Thượng... Công tử phải uống được.”

“Là thế sao? Để trên bàn là được, người xuống dưới.” Đối với tiểu cung nữ cắt đứt suy nghĩ của mình? Triệu Lãm Hoán rất không vừa lòng.

Tiểu cung nữ ngẩn người, nhìn đến Hoàng Thượng bưng được đi hướng bên giường mới phản ứng lại. Nháy mắt mấy cái, Hoàng Thượng đối công tử thật tốt, cư nhiên tự mình uy được.

“Còn sống sờ nơi đó làm cái gì? Còn không xuống!” Rõ ràng còn phạm hoa si (hoa si: chứng cuồng dâm ở đàn bà... =.=)!

Xác nhận tiểu cung nữ đã nghiêng ngã lão đảo rồi đi, Triệu Lãm Hoán mới bưng chén thuốc ngồi ở đầu giường.

...

...

Làm sao bây giờ? Hắn chưa có trải qua loại sự tình này, phải uy như thế nào?! Triệu Lãm Hoán có điểm dở ra, như trước bảo trì tư thế bưng chén được, không biết phải ra tay như thế nào.

Hung hăng trừng hướng Thiệu Ngạn Mục vô tri giác, hanh! Nếu không phải thấy người vô luận thế nào đều là vì trẫm cần hai tiền kia, trẫm mới không đến uy được cho người. Thiên tử uy được ~ quả thật là có phúc!

Ngoại trừ Triệu Lãm Tề em ruột, không ai biết đương kim hoàng thượng sợ nhất chính là đau đốn...

(anh sợ bị thương >> sợ đau =.=)

Triệu Lãm Hoán nghĩ như thế, lại đi đến sàng ngồi. Một tay bưng bát, một tay thoáng xúc vén chăn, muốn đem người lòi ra hỏ tựa vào người hắn, thuận tiện uy được.

Đây là cái gì? Rời khỏi chăn, lộ ra trên tấm lưng lỏa lồ ngoại trừ vải băng quấn kín, lại xuất hiện một số văn lộ (đường hoa văn). Nhìn kỹ, trên cánh tay cũng có văn lộ mơ hồ! Thế nhưng khi thái y trị liệu hắn cũng ở, khi đó rõ ràng không có nó.

Dứt khoát xúc tất cả chăn lên nhìn xem. Phất vẩy vẩy, hình dạng giống như con rắn dài nhỏ gì đó nhảy vào tầm mắt.

“Ba! ~” Chén thuốc vỡ vụn, bắn tung tóe nước được một vũng.

Nga! Hắn thấy được cái gì?

Nam nhân trên sàng nửa người trên phơi bày ra, thuận theo lưng lắc vẩy phất gì đó rõ ràng nổi lên vào xương đuôi. Mất đi chăn, tựa hồ có chút lạnh, nam nhân xoay xoay thân thể, cái đuôi kia cũng khó chịu theo mà lắc lắc.

Cái đuôi?? Đúng rồi! Chính là cái đuôi! Cái đuôi, cái đuôi...

Ngẫm lại, da dẻ màu đồng thếp trên văn lộ mơ hồ, Thiệu Ngạn Mục nơi ở của người này kỳ quái, có thể hiểu được hồ hồ...

Triệu Lãm Hoán há to miệng, ngây người.

Hồ hồ tinh?!!(đọc lại chương 1: em thụ của chúng ta ko phải hồ hồ tinh, mà thuộc một bộ tộc...)

Trong ngự thư phòng, Triệu Lãm Hoán ngẩng ngửa năm chi tiền kia. Ngẩng ngẩng bốn lão nhân phía dưới, “Nói đi.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thích khách bắt được, lúc đó đều đã uống thuốc độc tự sát. Khu vực săn bắn chỉ còn lục soát được năm thanh tay nỏ tinh xảo, cự ly bắn tuy nhỏ với tay nỏ bình thường, nhưng luận về tiếng động bắn ra sau, trước mắt hầu như có thể nói là không ai có thể đối kháng.(ý nói là bắn 1 tên, 1 “con chim” chết!!!)” Tề Vương gia trước tiên báo cáo tình hình.

“n, trẫm cùng hai gã hộ vệ đều không hề phát hiện. Lúc ấy chỉ có Thiệu Ngạn Mục phản ứng lại.”

“Thiệu Ngạn Mục? Người này võ công cao cường?” Đặt câu hỏi chính là binh bộ thị lang Lưu Vấn. Không phải nói võ công càng cao cường, càng có thể nghe âm phân tích rõ vị trí sao. Văn Niệm Văn Trọng, Lưu Vấn đều là văn nhân, không quá hiểu biết cái gọi là chuyện người luyện võ.

“Không, người này không có chút nội lực.” Triệu Lãm Tề tiếp tục câu chuyện, thấy mọi người đều ngẩn người, tiếp tục nói, “Người này hai năm trước trọng thương xuất hiện ở trong suối nước khu vực săn bắn hoàng gia, lúc ấy được lão hổ trên núi cứu, mang đến chỗ người phụ trách tiền nhiệm khu vực săn bắn Trương Lão Đa. Dưỡng thương 3 tháng. Về sau theo Trương Lão Đa ở tại chính giữa khu vực săn bắn, Thiệu Ngạn Mục bắt đầu lĩnh lương tháng. Qua lại cửa tây luân phiên giao hảo với thủ vệ Trương Hải cùng Đỗ Tấn Phi, Trương Hải Nãi là chất Trương Lão Đa. Thiệu Ngạn Mục rất hảo rượu, do thích hương rượu Thiên Hương Lâu, chường hao phí hơn cả lương tháng.”

Dừng một chút, sắp xếp lại cách nghĩ, “Nhưng mà, 3 chén liền say. Tiểu nhị Thiên Hương Lâu cũng biết nói 3 chén này người đổ. Gần đây...” Bị cắt lời.

“Ai ~ Vương gia ngài không phải nói hảo hảo rượu sao? Như thế nào hảo rượu mới hảo 3 chén a?” Văn Trọng gấp gáp chỉ chú ý đến câu hỏi, không có chú ý tới Triệu Lãm Tề đã đen khuôn mặt.

Trên triều sớm ai chẳng biết, Tề Vương gia hận nhất bị cắt ngang câu nói. Mọi người không khỏi vì Văn Trọng niết mồ hôi.

Văn Trọng hậu tri hậu giác rốt cục cảm giác được không khí trong phòng đột nhiên cứng ngắc. Xấu hổ gãi đầu, “Hắc, Vương gia ngài tiếp tục, tiếp tục”

“Gần đây, Thiệu Ngạn Mục tựa hồ vì mẫu lão hổ mang thai nên bố trí ‘Đặc hiệu thuốc dưỡng thai’, nhưng thiếu ngân lượng, cho nên bắt đầu ở trong Thiên Hương Lâu kể sách.” Về cái này phần Triệu Lãm Tề cũng thấy phi thường kỳ quái, cái gì “Đặc hiệu thuốc dưỡng thai”, cư nhiên còn có người vì lão hổ đặc biệt phối được, hay là thuốc dưỡng thai... |||

“Đúng rồi, đoạn thời gian trước kinh thành phi thường hưng thịnh Lộc Đỉnh Ký chính là do Thiệu Ngạn Mục kể.”

Khẳng định Vương gia đã nói xong, Văn Trọng mới nhảy dựng lên.”Lộc đỉnh ký a, là Lộc Đỉnh Ký! ~ hóa ra là hắc làm ở đây!”

“Nói như vậy Thiệu Ngạn Mục chính là Thiên Tinh Lạc.” Văn Niệm cũng vẻ mặt kích động. Khi đó hai huynh đệ đúng là mỗi ngày đều có mặt ở đây.

Thiệu Ngạn Mục lúc ấy kể sách, với bên ngoại tuyên bố tên chính là Thiên Tinh. Mỗi lần trước khi mở màn, còn muốn chuẩn bị một rèm treo ở phía trước, bị đám người Trương Hải chế nhạo là đàn bà...

“Tề đệ, Thiệu Ngạn Mục người này có thể tin tưởng?” Đối với việc Thiệu Ngạn Mục là Thiên Tinh, Triệu Lãm Hoán cũng không nghĩ đến, nhưng mà hắc càng lưu tâm chính là việc mẫu lão hổ mang thai...

Triệu Lãm Tề nghĩ nghĩ, “Điểm đáng ngờ rất nhiều.”

“Nga? Nói xem?” Hoàng Thượng thiêu mi.

“Lai lịch không rõ. Từ trên trời rơi xuống? Vô lý! Việc này là thứ nhất. Thứ hai, hai năm trước hoàng huynh đăng cơ là lúc xuất hiện, quá sức trùng hợp. Thứ ba, là lúc ám sát vấn đề quá nhiều.”

“n ~ chính xác, hắc phản ứng quá nhanh; trùng tên đều là hồi độc, mạn tính độc; ngay cả với hồi độc thái y vì mẫn cảm cũng chuẩn bị tốt rồi. Vừa khớp quá nhiều chỗ.” Gật gật đầu, Lưu Văn tán thành ý kiến của Tề Vương Gia.

“Thế nhưng, đưa hắc mang về không phải Hoàng Thượng nảy ra ý định sao, Thiệu Ngạn Mục không thể có khả năng ngay cả điều này đều biết.” Văn Trọng phản bác.

Cũng có lý. Nhưng là, hồ tinh...”Tốt lắm, chuyện Thiệu Ngạn Mục trầm tư có kết luận, nói một chút về năm chi tiền này.”

6. Chương 6

“Các người cũng biết, trên năm tiền khác nhau có hai loại độc, hợp tác của tả tướng cùng hữu tướng thực rõ rệt, chỉ không biết sự hợp tác đến mức độ nào.” Triệu Lãm Hoán hơi híp mắt, chậm rãi nói.

“Hồi Hoàng Thượng, thần nghĩ tiêm nhiễm kịch độc chính là phái hữu tướng, tả tướng còn lại dùng là hồi độc.” Ai, bọn này.

Hoàng đế có một số việc rõ ràng là đã biết, nhưng nhất định phải khiến cho bọn họ hạ thần nói ra, ngay cả cơ hội để cho họ khen Thánh Thượng anh minh cũng không có, xem ra công phu thúc ngựa của bản thân không ngờ có chút không đuổi kịp các triều thần a...(Người đứng đầu là người nắm dây cương, các bề tôi là những công cụ con ngựa để bậc vua chúa đi đến cái đích của mình.)

“Nga? Giải thích thế nào?” Lưu Vấn chính là thích nói nửa chừng, nhất định phải bản thân hấn hỏi hấn mới trả lời.

Xem ra, hoàng đế cùng hạ thần đối với phía bên kia đều có nhiều ý kiến... |||

“Hồi Hoàng Thượng, rất đơn giản. Hữu tướng có một chất gái ‘thương yêu’ Nghi phi ở hậu cung, đối với hấn mà nói, bụng có tiền, cho dù tất cả mọi người biết không phải chân thiên tử; đối với tả tướng, Hoàng Thượng hiện giờ chính là rất quan trọng, có thời gian một năm của hồi độc hấn mới hảo có việc để làm, nếu không có chẳng phải bỗng chốc đem Hoàng Thượng đánh chết, thế tất phải tìm một con rối tạo điều kiện tốt cho hấn thúc đẩy, nhưng gia các người hiện tại hòa thuận hữu ái(ý chỉ ngoan ngoãn?!), là con rối nghe lời cũng khó tìm, huống chi, hấn còn kiêng kỵ binh mã Tề Vương gia.”

Rốt cục cũng nói xong, uống một ngụm trà. Lưu Vấn không chú ý tới sắc mặt vị kia bất đại hảo.(sắc mặt kém)

Triệu Lãm Hoán híp mắt nhìn về phía Lưu Vấn. Lưu Vấn này luôn như thế, hoặc không nói lời nào, còn có chút trạng nguyên đứng đầu lúc trước, nhưng vừa nói ra sẽ không một câu trau chuốt, gia các người cái gì gia của bọn ta(nhà của ta với nhà của người cái gì), còn dám đem hoàng gia nói thẳng thành con rối.

Nếu không phải phụ hoàng thấy hấn thật sự có bản lĩnh, một bài dân sinh sách cũng thật sự là gọi là nhân ái bất thích thủ(người yêu thích không buông tay), chỉ bằng lời hấn nói thủy bình(thẳng mặt) sớm không biết đầu bay đi đâu. May mắn hấn cũng có thể triều đình không bị hạ mã chính(ý nói: giáng quan chính lại!!!), thật sự là không dễ dàng a.

“Lưu ái khanh, trà này hảo uống không?”

Vừa nghe không rõ ba chữ uốn mấy lần “Lưu ái khanh”, Lưu Vấn liền biết xấu rồi, run rẩy... lại run rẩy, “Còn, còn có thể...”

“Hanh ~! Đến nhà Văn Niệm ở đi, để cho hấn hảo hảo dạy dỗ người nói là nói như thế nào! Bằng không, ngày nào đó chết ra sao cũng không biết.” Đột nhiên đứng dậy, hướng Văn Niệm trát trát nhãn, “Văn ái khanh, Lưu thị lang trầm nhân tiện giao cho người, quản lý hảo cái miệng của hấn.”

Hắc hắc! ~~ Triệu Lãm Hoán này thật đúng là bằng hữu, còn biết cho hấn tìm cơ hội!(thằng cha này có ý xấu. Cá cược đi. Ai là thụ đây?!=.=)

“Thần tuân chỉ! Thần nhất định không phụ thánh vọng, quản lý hảo miệng Lưu đại nhân(*em run*=.=). Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm!” Nói xong lời cuối Văn Niệm cũng phải nở nụ cười, vẫn bảo bảo thân yêu

|||

“Phế vật! Một đám phế vật!! Không phải nói có tay nỏ kiểu mới, còn phối hợp với tả tướng gia tất cả đều không sơ hở sao! n?!” Đang nổi bão chính là đứa cháu hữu tướng, bộ binh thượng thư Liên Ngạo Phong. Ai, vốn tưởng rằng cùng tả tướng liên thủ, lại có kế hoạch vẹn toàn như vậy, mọi thứ vốn nên ở ngày đó vẹn vẹn kết thúc, ai có thể nghĩ...”Độc xà hạt kia không phải thiên hạ đệ nhất lợi hại sao, vì sao vô dụng?! Các người đã điều tra rõ ràng chưa, a?”

MD(chửi tục! Hai chữ này là viết tắt của các tác gia bên TQ =.=)! Người ngu ngốc a! Vậy đông tây một tiền đâm ngựa, hiệu quả không biết bao nhiêu hảo, còn tiền không phải là đâm lên trên mặt đất rồi sao, tên lợi hại cũng phải là đâm lên trên người mới được a, có nhiều tiền như vậy cũng không biết đường mua nhiều độc xà hạt.

Đương nhiên loại oán giận này cũng chỉ có thể trong lòng ngẫm nghĩ, (ây: đây là độc thoại của tên thuộc hạ.)

“Chủ tử, kế hoạch ban đầu thực sự là có khả năng thành công rất cao, hoàng đế cùng hộ vệ thậm chí đều không phát hiện người chúng ta mai phục, nhưng không biết bọn họ mang theo một người từ nơi nào đến, cứu hoàng đế một mạng.” Thuộc hạ ra vẻ bộ dạng nhất bức ủy khuất.

Nhìn thuộc hạ biểu diễn, Liên Ngạo Phong nhu nhu cái trán, trong lòng một hồi phiền muộn. Có trái ý định a... Người ngoài đều cho rằng hữu tướng có nhiều phong quang, kỳ thật nội bộ đã thối rữa, ngoài chi nhánh cuối đông đúc, chốn chốn cùng bốn gia đối nghịch, quản lý là quản không được. Gia gia cũng đã dừng mau không được, nhưng mạnh mẽ kìm nén vào lâm triều. Nhìn tác phong tiểu hoàng đế lệ phong hành, hữu tướng phủ của một nhà đại nghiệp đại như vậy, phải đi đến cuối a.

“Người nọ gọi Thiệu Ngạn Mục?”

“Đúng vậy, Tướng gia.”

“Điều tra rõ ràng lai lịch chưa?”

“Vâng, tư liệu cụ thể giờ thân(từ 15h_ 17h) đã đặt ở án thượng ngài.”

“Vậy sao, già rồi a, thậm chí quên gốc này rồi.” Lật ra cái kia, nhìn nhìn, “Nhớ rõ thư dưới đây đưa cho hữu tướng phương diện thuận lợi.”

“Vâng, thuộc hạ rõ!... Thế nhưng, thuộc hạ không hiểu, lúc này chính là tước hữu tướng yếu sức là thời điểm tốt a.”

“Thần vong xỉ hàn(Mối hờ rắng lạnh)...” Tả tướng Lí Vân dừng bút lại. Suy yếu? Đã sớm không cần rồi, chúng ta cũng không phục thù năm đó a ~.

“Hoàng Thượng! Ngài là Hoàng Thượng ai ~~ không ăn no sao? Làm gì nhìn ta chăm chăm?” Thiệu Ngạn Mục tức giận đến độ tay đang cầm bát cũng phải run lên. Hắn rõ ràng cứu hoàng đế này một mạng phải không, còn ở trên giường nằm úp sấp vài ngày. Hiện giờ rất vất vả có thể đứng lên, cũng nghe Nguyệt Lan (tiểu cung nữ) nói rằng đêm nay ăn tiệc lớn, nhưng hoàng đế này vài ngày không đến, lần đầu tiên đến liền đem tiệc lớn của hắn đổi thành Cháo! Cháo, cháo, cháo!! Mỗi ngày ăn muốn chết người hảo bất hảo!

Nhìn thấy bộ dáng kích động lại buồn bực của Thiệu Ngạn Mục, Triệu Lãm Hoán liền cảm thấy rất sáng khoái, hôm nay thật sự là không đến nhầm ngày a, lại muốn đùa đùa hắn.”Thiệu công tử, người sao có thể ở trước mặt trẫm tự xưng ‘ ta ’...” Còn chưa nói xong, đã bị đánh gậy.

Bản thân còn là ân nhân cứu mạng của hắn không, hoàng đế này dám ở đây giay bắt đầu rồi tới! Không nghĩ nhiều, Thiệu Ngạn Mục liền quăng bát, đứng dậy bạch. “Ta, ta làm sao, ta thì xưng ta! Người còn muốn kêu ta xưng ‘ tiểu nhân ’ phải không, nói cho người, không có khả năng! Không chỉ nói cửa, cửa sổ cũng không có!” Thiệu Ngạn Mục rõ ràng là khí qua đầu(khí: nổi cáu), nói xong thì hối hận, đối phương chính là hoàng đế ai, một chút không cẩn thận đầu sẽ hết kéo! |||

Cửa sổ cũng không có?? Triệu Lãm Hoán bỗng chốc ngây ngốc, nói gì vậy... Nhưng mà, nam nhân này sinh khí cái gì? Triệu Lãm Hoán rất là kinh ngạc. Nhớ rõ ngày đó ở khu vực săn bắn thời điểm gặp mặt, hắn vẫn còn một bức chính chắn lãnh tĩnh đúng là dạng nam nhân tốt nha, làm thế nào hiện tại biến dạng, biến thành tiểu oa nhi? Thật sự là tên buồn cười.

“Hảo hảo hảo ~~ trẫm liền chuẩn người về sau tự xưng ‘ ta ’, đừng giận đối a.”

“Giận đối?... Ai giận đối!? Còn không đều là người làm cho sao! Còn nữa, người ngụ ý cái kia là cái gì!...”

“Ầm ~~!”

“Thiệu Ngạn Mục!” Nhịn không được, hô lớn. Cáp ~ nam nhân kia sao khôi hài như vậy, biểu tình phong phú như thế, một hồi hoảng sợ một hồi cuống cuống, còn không không biết xấu hổ mà! Thực ngây thơ!

“A! Có! ~” Thiệu Ngạn Mục rốt cục nghe được tiếng kêu, chợt phản xạ có điều kiện. Giương mắt, đối mặt với nụ cười trên gheo của Triệu Lãm Hoán, lại vội vàng cúi đầu, đỏ mặt.

Lão Thiên! Nhìn Thiệu Ngạn Mục nhãn thần dao động không dừng, sâu trong lòng Triệu Lãm Hoán kêu thầm thiết, nam nhân này cũng quá đáng yêu đi ~ hắn không là đều nhanh 30 sao, sao nào lại so với phi tử hậu cung còn e lệ hơn!... Hảo chờ mong... n? Chờ mong cái gì?

“Uy, chuyện gì a?”... Nguy rồi! Vừa rồi xưng “Ta”, hắn cũng không mất hứng, hiện tại “Uy”... Thiệu Ngạn Mục rút lại cổ, có điểm không yên.

A! Lá gan thật đúng là không nhỏ! Nhìn người bên trên đùa vui, lần này sẽ không truy cứu. Triệu Lãm Hoán mặc dù không truy cứu, nhưng sâu trong lòng ghi nhớ những màn trên... |||

“Thiệu Ngạn Mục, cái đuôi người lò ra, không lo sao?” Thanh âm chậm rãi.

Đột nhiên tròng lớn mắt, trái tim một trận co rút mãnh liệt! Hắn đã biết!? Thò tay sờ phía sau thân. Không có.

Không có? Hắn lừa hắn?!

“Ha ha ~ Hoàng Thượng, ngài nói giỡn ha, đuôi cái gì chứ” len lén dời đi tầm mắt, ngực đập bình bịch không ngừng.

“Nếu không có, sao chột dạ?”

“Người!” Chột dạ... Hắn có thể nói khẳng định như vậy, sợ là đã biết sự thật. Ai... Trong lòng thở dài, nghiêm túc hạ biểu tình. “Người là làm sao mà biết được?”

Triệu Lãm Hoán tuy rằng từ lâu đã xác định hắn không phải người thường, nhưng nghe chính mồm hắn thừa nhận, tay bưng trà vẫn run lên.”Là lúc người bị thương chưa tỉnh, cái đuôi cùng đường vân đều đã lộ ra.”

Gật gật đầu, hóa ra là dạng này. Phỏng chừng là ảnh hưởng của thân thể trúng độc, sức mạnh không đủ để khống chế tốt, nhất cái đuôi dễ dàng thú hóa biến hình. Nếu cũng từng biến hình bị thấy, cũng sẽ không thích hợp giấu diếm rồi.

“Đúng, ta chân thực không phải người thường, là người tộc Thiên Tinh.”

Tộc Thiên Tinh? Chưa từng nghe qua.”Một loại yêu quái?”

“Không phải! Không đúng không đúng không phải!! ~” a! Yêu quái?! Thối lắm!

Biết bản thân có chút kích động, Thiệu Ngạn Mục ổn định tâm tình, tự ý giải thích, “Tộc Thiên Tinh khác biệt với yêu quái. Bọn yêu quái là từ động vật hoặc thực vật đi qua tu luyện, hấp thu linh khí trời đất, mới có thể biến hình thành người; tộc người Thiên Tinh chúng ta là theo nguyên tắc mới sinh ra có thể ở hình thú và hình người tự do thay đổi.” Nhìn Triệu Lãm Hoán, ân ~ về năng lực khác một chuyện bây giờ không vội nói.(em còn giấu diếm cái gì cơ?)

“Nga ~ vậy hình thú của người là...”

“Hình hổ.” Ngưng một chút, “Người sớm thấy rồi không phải sao.”

“Quả thật.” Triệu Lãm Hoán cũng không phủ nhận, “Trẫm muốn nhìn.”

Muốn nhìn? Muốn nhìn cái gì?... Hình hổ? Hắn muốn nhìn hình hổ của hắn?! Thiệu Ngạn Mục kinh ngạc nhìn Triệu Lãm Hoán, không xác định.

“Đúng, trẫm muốn nhìn hình hổ của người.”

Nói đùa! ~ hắn đem biến thân là trò chơi a, muốn nhìn liền nhìn!? Thiệu Ngạn Mục vẫn vì vâng theo trong quy định tộc, chưa từng có biến thân làm cho thường nhân nhìn qua, lại càng không nói làm trò trước mặt người khác biến hình!

“Không tâm tình nguyện sao? Hảo, trăm không miễn cưỡng.”

Thiệu Ngạn Mục nghe vậy đang nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ hẳn còn có câu sau.

“Mẫu lão hổ ở khu vực săn bắn đó, trăm đã phái người tiếp nhận đi nơi khác, định có thể để cho nó an tâm sinh sản.”

Nhìn vẻ mặt Thiệu Ngạn Mục phân đen, Triệu Lãm Hoán chỉ là cười cười, “Còn có con Tiểu Bạch điều, bây giờ còn ở trong tay hoàng muội, nhưng Nghi phi vẫn hướng trăm đòi muốn, ai ~ động vật nhỏ chết thảm ở trong tay nàng không ít a, cho nên trăm còn đang lo lắng.”

Mặt lại đen thêm phân, cái này gọi là không miễn cưỡng?!”Còn có họ Tây Môn kia luân phiên...” Còn chưa nói hết, Thiệu Ngạn Mục đã chịu không được nữa.

“Đủ rồi!” Hít sâu, cố gắng hồi phục cơn giận của chính mình.”Ta đã biết, thỉnh Hoàng Thượng đừng thương tổn bọn họ.” Nói xong, hung hăng trừng liếc mắt nhìn Triệu Lãm Hoán một cái.

Ha hả ~ lại khôi phục thành công bộ dáng khi ở khu vực săn bắn gặp phải a. Nhưng mà, mặt nhăn nhu mày, bức bộ dáng này, đúng là không vừa mắt.

“Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ làm cho người bên ngoài lui ra.”

Điều này đương nhiên không thành vấn đề. “Tiểu Đức Tử, đi xuống.”

Tiểu Đức Tử tuổi mặc dù nhỏ, nhưng cũng luôn luôn đi theo Hoàng Thượng, lời này trùng ý nghĩ còn có thể hiểu được. Nghi hẳn cũng phải đi xuống, không nói đến hạ nhân khác.

Lập tức, người đi sạch sẽ.

8. Chương 8

“Được rồi sao?” Rất mong chờ a.

Gật đầu. Nhưng vẫn sững sờ ở chỗ đó, do dự một lát. Trước mặt người khác biến hóa... Chung quy nghĩ có lẽ có chút không thích hợp.

Trên thực tế, ngay cả bản thân Thiệu Ngạn Mục cũng không hiểu rõ lắm bộ dạng biến hóa của mình, mặc dù trong tộc có người thấy qua, nhưng cũng không ai nói qua với hắn nha.

“Làm sao vậy? Hay là không tự nguyện sao?” Thanh âm đã biến lạnh.

“Không, không phải.” Vì bản thân chia buồn một chút, Thiệu Ngạn Mục rốt cục vẫn run mà đem tay đặt ở trên đai lưng. Cẩn rằng một cái, rút mở ra nút dải rút, cởi ra ngoại sam cùng áo trong, nửa người trên xích lỏa ra. Tay kia vươn tới trên khó đầu, nhưng dừng không hạ xuống, quần có phải thoát hay không?

Kỳ thực tổng hội người già trong tộc nhiều lần khuyên bảo tộc nhân, trước khi hóa hình thú nhất định phải đem y phục thoát sạch sẽ, nhất là thời gian còn chưa trưởng thành, bằng không sẽ chịu ảnh hưởng sinh ra phát dục với hình thú, một khi phát sinh dị dạng, không chỉ thời gian hình thú sức lực yếu đi, khi hình người với sử dụng sức mạnh cũng gặp phải vấn đề.

Bởi vậy, hầu như mỗi người tộc Thiên Tinh đều có kỹ năng cởi quần áo rất nhanh, bình thường cũng dù gì vẫn sẽ bắt cứ lúc nào mang theo một bộ y phục dự bị, chính là vì để ngừa vạn nhất. Thế nhưng, hiện tại...

Ngẩng đầu nhìn ngó, không nghĩ rằng hoàng đế rõ ràng lại đang không chú ý hẳn, cúi đầu không biết đang chuẩn bị những cái gì. Trộm mừng, Thiệu Ngạn Mục nhanh chóng vội vàng để quần cấp tốc hất cái quần mình xuống, tắt hài. Đang đứng, điều chỉnh hô hấp tốt, nhắm mắt lại, chăm chú cảm thụ được thân thể của bản thân.

Triệu Lãm Hoán hoàn toàn bất ngờ cái gọi là biến hình rõ ràng phải cởi quần áo, lải rôi! Nửa người trên thoát ra cũng đã hấp dẫn hẳn. Trước thái y có báo cho biết, sự phục hồi sức khỏe của người này phi thường cường hãn.

Hiện nay đã không còn bằng vải chướng mắt, da màu đồng thiếc đã nhảy ra trước mắt, làn da rắn chắc, hiển nhiên dẫn người nhất là trên ngực trái hoa văn sắc tím quý dị kia. Kỳ thực là thời gian cứu chữa hẳn đã phát hiện, chỉ tưởng là chút bất đặc biệt, hơn nữa thời gian lúc đó cấp bách, cứu người quan trọng hơn, cũng không quá để ý. Hiện tại nghĩ đến, hẳn là sẽ không đơn giản như vậy.

Chú ý tới động tác Thiệu Ngạn Mục thoát quần ngừng lại, ánh mắt còn lén chăm chú qua đây. Hắc! Nam nhân này lại xấu hổ rồi! Giả bộ dạng cúi đầu, tránh đi hẳn xấu hổ.

Quả nhiên, trên mặt đất lập tức đắp thêm cái quần, lại tiếp tục chính là tất hài bị đá bay. Hai chân xích lõa, hướng trên là đôi chân rắn chắc mà thon dài, lên trên nữa là nơi thần bí đó, nhưng xem ra không có tinh thần, cúi đầu.

Thiệu Ngạn Mục lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng. Hình dạng hoa văn sắc tím trước ngực giống như sống, trên phạm vi ngực trái lưu chuyển. Xung quanh thân thể cũng bắt đầu xuất hiện sương mù màu tím Triệu Lãm Hoán đang nhìn, hoa văn sắc tím kia như là tay thay thế của bản thân, nắm đầu vú trái của nam nhân, hoa văn lưu chuyển, càng giống hẳn đang vỗ về chơi đùa qua lại đầu vú.

Ngay lúc hẳn dự định tiến nhanh tới càng tỉ mỉ coi thỏa, quanh thân Thiệu Ngạn Mục đã bị sương mù sắc tím vây quanh, thân thể cũng từ từ mở lung, nơi sương mù leo lên thậm chí xung quanh đều hiện lên vụn vụn. Trong gian phòng tràn đầy một cổ mùi vị nhàn nhạt, Triệu Lãm Hoán hẳn là chú ý tới mùi thơm cơ thể nam nhân kia, rõ ràng đang tràn ngập toàn bộ gian phòng, rất dễ chịu.

Biến hóa kỳ ảo thần bí đó dường như mọi thứ, khiến thân thể Triệu Lãm Hoán bắt đầu phát nhiệt, còn có chút vẻ lay động.

Đến khi hẳn phục hồi lại tinh thần, tất cả đều đã khôi phục bình thường. Đương nhiên, lúc này xuất hiện ở trước mặt hẳn không phải Thiệu Ngạn Mục hình người rồi.

Có so với mẫu hồ kia ở khu vực săn bắn thân thể còn có chút lớn hơn, bạch hổ uy vũ hiện tại đang quỳ rạp trên mặt đất, nhắm mắt hổ. Giống như cảm giác được ánh mắt của Triệu Lãm Hoán, bạch hổ mở mắt, thân thể đứng lên, còn lưng cánh cung, kéo thân thể lên.

Đây là... Duỗi người? Triệu Lãm Hoán có chút nghi hoặc. (không biết con cạp rốt cuộc là duỗi người như thế nào, ngẫu nhiên liên kết hợp với mèo... Thỉnh đại gia thứ lỗi, hẳn ||| < tác="” giả)="” thể="” nhưng,="” cũng="” không="” quá="” để="” ý="”>

“Đến đây.” Hướng bạch hổ vươn tay.

Nhưng đầu hổ lệch ra, vẫn không bước đến một bước.

“Đến đây!” Thanh âm trầm hơn.”Không phải là biến thành con cạp rồi, ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu chứ.”

Có thể nghe được tiếng nói thầm của Triệu Lãm Hoán, bạch hổ di chuyển. Bước đi thực sự ưu nhã bình tĩnh tới đứng trước mặt Triệu Lãm Hoán.

Triệu Lãm Hoán đứng dậy, ngồi xổm xuống cùng bạch hổ nhìn thẳng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cười cười, vươn hai tay, ôm đầu hổ, kéo đến trước ngực mình cạp cạp, còn vỗ vỗ đầu hổ.

Bạch hổ tất nhiên là không cho phép, đùa à~ đầu hổ tùy tiện vỗ sao. Bắt đầu giãy dụa lực nhỏ, đoán cũng là sợ người trước mắt bị thương, dù sao người này vẫn là một hoàng đế.

Suy nghĩ một chút, Triệu Lãm Hoán thay đổi một tay dò tìm đến cằm hổ, nhẹ nhàng nâng đầu hổ lên, xoa đi xoa lại cằm nó, một tay kia vuốt ve lưng hổ.

Quả nhiên, bạch hổ giống như nhắm mắt lại rất hưởng thụ, trong cổ họng còn phát sinh tiếng vang “gầm gừ”.

Triệu Lãm Hoán cười khẽ, có thoải mái như thế sao. Nhưng mà, da lông nó sờ cũng rất trơn trượt thoải mái ni ~ ~ bỗng nhiên phát hiện bản thân dường như phi thường thích bạch hổ này, cảm giác cũng không khác với khi Thiệu Ngạn Mục hình người, hay thích từ trong tâm, một chút cũng không sợ nó! n ~ quyết định rồi!

“Đêm nay cũng đừng biến trở về, bồi trầm ngủ!” Nói xong cũng không coi bạch hổ đồng ý không, liền tự ý ôm lấy bạch hổ.

“Thật nặng!” Triệu Lãm Hoán hiển nhiên không ngờ tới ôm lại nặng như vậy, vội vàng vận công, bước nhanh hướng vào sàng nội thất đi tới.

Bạch hổ cũng không có giãy dụa, chỉ là cho hắn một cái xem thường...

Đem bạch hổ nhẹ nhàng đặt ở trên giường, bạch hổ cũng không phản đối, trái lại còn tự xoay một vòng, sau đó liền nằm úp sấp xuống.

Triệu Lãm Hoán cởi tất hài, cũng lập tức bò lên trên giường. Lần nữa đưa tay sờ sờ lưng bạch hổ, oa ~ ~ cảm giác thực sự là hảo!

Đẩy đẩy bạch hổ.

Nghiêng đầu, không hiểu.

Ý bảo bạch hổ không nên ngủ như vậy, đổi lại tư thế.

Bạch hổ mặc dù xem thường, lắc lắc đuôi, cũng nhu thuận đảo tư thế mở bên hông ngủ.

Triệu Lãm Hoán tiện thể nằm lên trên bụng bạch hổ, dùng khuôn mặt cọ cọ, vừa ấm áp vừa thoải mái! Ôm kéo bạch hổ thoải mãn, kéo chăn phủ tốt, rõ ràng liền ngủ thẳng.

Bạch hổ ngáp một cái, không để ý tên trên bụng, đầu hổ thoải mái cũng nhắm mắt lại... |||

Kỳ thực mọi người trong tộc Thiên Tinh biết, Thiệu Ngạn Mục hình hổ mặc dù có sức mạnh cường đại, nhưng chỉ cần không phát sinh đặc biệt chuyện nguy cấp, thông thường sẽ không có sinh lực, rất lười, siêu cấp lười. Cho nên đối với ý kiến Triệu Lãm Hoán hiện tại, nó một điểm dị nghị cũng không có...

Thời gian cũng không sớm nữa

~(cảnh biến hình không viết tốt, hình như quá khoa trương rồi... Hắc tuyến ||| phiền muộn!)< lời=“ tác=“>

9. Chương 9

“Ôi uy ~!” Thật nguy hiểm, nơi này sao tự nhiên lại có khối đá gồ ghề? Hại hắn mơ mơ hồ hồ ngã.

“A! Đức công công, không việc gì chứ?” Công công này chính là người bên cạnh hoàng thượng, không thể đắc tội a! Thị vệ dẫn đường có chút khẩn trương.

Phủ bụi bặm trên người, sửa sang y phục.”Không có việc gì, không có việc gì. Tiểu Đức Tử ta cũng không phải cái quý nhân gì. Có điều, tảng đá này phải là để cho thỏa đáng a, nếu là vị kiêu quý nào tới vấp như thế, thì không dễ lo liệu.”

“Đúng, đúng, công công nói phải. Tiểu nhân kêu người chuyển ngay.”

Đối với sự bối rối của thị vệ, Tiểu Đức Tử ngược lại không để ý. Canh giờ sắp đến rồi, hắn còn phải gọi hoàng thượng thức dậy tảo triều mà(tảo triều = triều sớm). Ai, mùa đông này nhanh tới, vừa sau hừng đông, không nó, cũng khéo hại hắn không nhìn rõ mà ngã chứ.

Hoàng thượng này cũng là, đêm qua sao liền ở cái tắm này chứ(phòng ngủ), Tiểu Đức Tử hẳn còn trông coi ở bên ngoài hơn phân nửa đêm, gió thổi mạnh rất lâu...

Đương nhiên, hẳn cũng chỉ dám ở trong lòng oán giận than phiền.

“Hoàng thượng...” Không ai để ý.

Nói thừa, đệ nhất thanh này chỉ là Tiểu Đức Tử hẳn dùng khuyến khích bản thân, nghe tới mới kỳ quái.

Bên trong phòng, một cặp tai hổ giật giật. Bạch hổ tỉnh.

Duy trì tư thế nằm nghiêng một đêm, thân thể có chút cứng ngắc, còn rất nặng, khó chịu. Hơi chút giật giật, bị vòng càng chặt.

“n ~” trách không được nặng, hóa ra tên gia hỏa ngủ kê trên cái bụng nó, sau đó toàn bộ trèo lên trên người nó.

Dùng sức quay đầu nhìn, chịu không nổi, người này lại còn chảy nước miếng...

“Hoàng thượng, nên lâm triều rồi...”

Lại khê động thân thể.

Thuốc dán trên người chỉ thuận theo nhay nhay. Kỹ thuật ôm không tồi... |||

Lần thứ hai cố sức động động.

Người nọ rốt cục trượt xuống, nhưng cũng chỉ là cau cau mi, không tỉnh.

Giơ lên vuốt hổ, dự định vạch mạnh, ở trên mặt trơn nhẵn mềm của người kia vỗ nhẹ xuống hai cái.

“Hoàng thượng! Giờ sắp đến, cần lâm triều rồi...”

Ngô... Lại phải lâm triều rồi a.

Mở mắt, xông vào tầm mắt chính là mặt hổ ngó nhìn.

Ngẩn người, Triệu Lãm Hoán lúc này mới phản ứng lại.”Trẫm đã biết, trước xuống phía dưới chờ.”

“Vâng.”

Triệu Lãm Hoán một tay vuốt ve lưng bạch hổ, một tay đỡ đầu của mình, khóe môi câu lên, “Trẫm tối hôm qua ngủ rất thoải mái nga ~ “

Quả thực, thật là một cảm giác rất thỏa mãn, bản thân đã bao nhiêu lâu không có cảm giác như thế đến tận trời sáng mà.

Nhìn bộ dáng bạch hổ nhu thuận, Triệu Lãm Hoán bất giác khẽ cười ra tiếng, “n ~ trẫm quyết định! Sau này bộ dạng người thế này kêu Mục bảo bảo đi!” Ngoảnh lại nhìn tự gật đầu, tên này hẳn là rất thích hợp với hắn đó. (bảo: trong bảo khổ)

“Còn nữa, sau này người buổi tối phải đi tắm cung của trẫm ngủ, làm ấm giường trẫm. n, trước cứ như vậy.” Nói xong, ngưng trò đùa chọc trong tay, tự xuống giường, ra khỏi nội thất.

Bạch hổ, bây giờ là Mục bảo bảo, nhìn bóng lưng Triệu Lãm Hoán đi ra ngoài, ngẩn người!

Hắn tức thì không qua sự đồng ý của mình, quyết định xong tất?! Nga ~ trời na! Người này bản lĩnh tự quyết định cũng quá mạnh mẽ đi! Mục bảo bảo trong lòng ai thán, còn đem vuốt hổ che đậy hai mắt của mình. Nhắm mắt làm lơ a...

Không lâu sau, thay đổi y phục xong Triệu Lãm Hoán lần thứ hai trở vào, “Đừng quên sau giờ Ngọ đi mã phòng xem, đến lúc đó sẽ có người dẫn người.” Ôm chằm lấy đầu hổ, dùng sức hôn lên trên hoa văn chữ “Vương” ở trên trán(chữ vương trên trán hổ:), “Đã biết chưa? Mục bảo bảo~~ “

m dài kia kéo khiến cơ thể hổ Mục bảo bảo chấn động.

~~Văn Niệm đang cầm chén trà, liền ngậy ngốc ngồi tại chỗ ngưng một hồi lâu. Không còn cách khác, hấn nghĩ không thông a!

Mắt trộm ngấm Triệu Lãm Hoán đang ở xử lý chính sự. Nhìn, nhìn! Hấn lại đang cười ai, đây không thể là nụ cười lạnh âm hiểm của hấn ngày thường, mà là câu khéo miệng, người bộ dạng cười đến rất cao hứng.

Hôm nay lâm triều thì cũng là như thế này. Bình thường các đại thần đều đã có thói quen trông về hấn lạnh như băng, hiện giờ vừa khéo, lại vẻ mặt ôn hoà mà đối với bọn họ cười, còn cười đến xán lạn như vậy. Cặp mắt kia chiếu sáng ngay tại trận liền đem mấy người định lực thấp đánh giật đầu óc choáng váng.

Đây cũng quá là kỳ quái đi.

Lần thứ hai định bụng trộm ngấm, Triệu Lãm Hoán liền lên tiếng, “Văn ái khanh, người ngấm tới ngấm lui, làm cái gì chứ? Rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?”

Buông chén trà, “Cái kia... Hoàng thượng, người ngày hôm nay hình như rất cao hứng?” Văn niệm hỏi rất cẩn thận.

“n? Trẫm có biểu hiện rõ ràng như thế sao?” Triệu Lãm Hoán có chút nghi hoặc.

“Rất rõ ràng!” Ngừ khí quả quyết, “Quả thực chính là... Chính là... Xuân phong mãn diện!” Trả lời rồi, chính là cái từ này! (Xuân phong mãn diện: Mãn là đầy. Diện là mặt. Mặt đầy xuân phong đó. = mặt mày hớn hở =.)

Xuân phong mãn diện? Hanh, dám cười nhạo trẫm.”Văn ái khanh thật lại nói đùa. Trẫm sao lại có ái khanh nói ‘ Xuân phong mãn diện’ chứ?” Triệu Lãm Hoán mị mắt, “Hôm nay, Lưu thị lang chưa từng vào triều, hình như là ốm đau ở giường đây. Thế nào, Lưu thị lang ốm đau cũng không có thể thỏa mãn ái khanh sao?”

Văn Niệm một trận hắc tuyến a. Hoàng đế này sao liền mang hận như thế chứ, không phải là hỏi hấn nguyên nhân phát xuân sao(xuân = lạc thú = tình dục ==ps: theo nghĩa hiểu bóng của fan g ==). Lại có thể đem Lưu Vấn nhà hấn tới xỏ hấn. Nhưng, nhớ tới Vấn Vấn nhà hấn (anh này quá khích =. = *ôn*), thân thể liền phát nóng a. Bọn hấn tới hôm qua chính là việc ấy rồi ư ~~ ai nha, thật mắc cỡ. (analin: ọe ọe)

Tất cả mọi người xung quanh một trận phát lạnh, đường đường Lễ bộ Thượng thư lại có thể đang chảy nước dãi... ||| Văn Trọng càng cách xa ra, chỉ sợ người khác đem huynh trưởng hấn đây cũng có loại mê thích đó.

Triệu Lãm Hoán cũng hoàn toàn bất ngờ với Văn Niệm còn có một bộ mặt như thế. “Được rồi, được rồi, Văn ái khanh trẫm ngày hôm nay để người nợ, người muốn làm gì thì làm đi, đừng ở chỗ này ảnh hưởng người khác.”

Văn Niệm vừa nghe, cũng không để ý mọi người cười to, liền đi tìm Vấn Vấn nhà hấn đi.

Kết quả, nguyên nhân Triệu Lãm Hoán “Xuân phong mãn diện” Vấn là không hỏi đến...

~“Mà nhi a mà nhi, ta chăm sóc các người tận tâm tận lực như thế, sau này cần phải hảo hảo cư xử, tranh khí cho ta a!” (tranh: trong tranh giành) Người nói câu này chính là Thiệu Ngạn Mục, hấn đang tắm rửa cho các con ngựa ở trong mã phòng.

Thiệu Ngạn Mục trong tâm hiểu rõ, vì sao hồi đó động vật khu vực săn bắn vừa cường tráng lại sắc bén, hấn tịnh không hiểu được.

Hiện nay đối với những con ngựa này, hấn cũng chỉ có trước tận lực chiều cổ, cùng chúng nó tạo mối quan hệ tốt, sau đó mới hảo báo cáo kết quả công việc sai đi. (em muốn đối anh công a? =.)

Ngẫm lại, bản thân ngày ấy biến hình tới nay đã mau hai tháng rồi.

Trong khoảng thời gian này, hấn hàng đêm lấy hình hổ cùng Triệu Lãm Hoán, cùng hấn cùng ngủ một giường. Tuy nói khởi đầu không quá cam tâm tình nguyện, nhưng ở dưới uy hiếp của hoàng đế hấn cũng chỉ hảo làm vậy. Chỉ là... Hiện tại sợ rằng thành thói quen rồi. Ngay cả người trong cung cũng đa số hiểu được bên cạnh hoàng đế có con bạch hổ uy mãnh chỉ xuất hiện vào ban đêm, từ lúc đầu sợ hãi khủng hoảng,

đến bây giờ người trải qua còn có thể cùng hần giao thiệp bắt chuyện, mang theo loại gì gì đó. Mọi người hình như đều quen nếp rồi.

“Ai ~” thở dài, đối với cái hoàng đế này, Thiệu Ngạn Mục cảm thấy rất là phức tạp.

Trong lúc đó bản thân hình hổ cùng Triệu Lãm Hoán có thể nói là phi thường thân mật. Mỗi đêm, hần đều phải sớm thay hần ô nóng chăn, chờ hần sau khi xử lý xong công việc liền “ôm” ngủ. Triệu Lãm Hoán đối với hần vẫn là ôm ôm bảo bảo lại khê hôn, một người một hổ còn thường thường đánh đánh nháo nháo.

Thế nhưng, bản thân hình người cùng hần lại không có nói chuyện bàn luận chút gì, hai người luôn vì duy trì khách khí.

Hơn nữa...

Buông bàn chải, mở hai bàn tay của mình ra nhìn. Có chút vàng bóng loá huyễn.

Đây là, một đôi tay người, không phải vuốt hổ...

10. Chương 10

“n ~ thật thoải mái nha!” Trong mùa này còn có thể phao nước nóng thực sự là quá sung sướng ~ Thiệu Ngạn Mục sâu trong lòng cảm thán, đây là lợi ích của người đương quyền a.

Hoàng đế Triệu Lãm Hoán này biết sau mỗi ngày hần đều sẽ thích phao như thế, kêu người chuẩn bị cái đục dùng không nhỏ này, còn phái người chuyên trách tới đun nước nóng, coi như tiện nước trở thành lạnh mà. “Ồ ào ào ~” đứng dậy, có chút lạnh. Vội vàng bước ra đục dùng, cầm lấy chiếc khăn mặt lớn đã chuẩn bị sẵn lau lau trên người tùy thích, quần lại bên hông, đi hướng vào phía nội thất.

Thực sự không phải là Thiệu Ngạn Mục hần biểu lộ ưa thích, mà đây là gian nhà thực sự gần như không có người nào. Vì bảo đảm hần biến hình mỗi đêm không ai thấy được, cũng cho hần thuận tiện đi lại, Triệu Lãm Hoán sớm đem mọi người rút đi thất thất bát bát, chỉ chừa hai hạ nhân ban ngày tới quét tước, đưa cơm. Cho dù ở đây hần cũng không phải luôn luôn ngăn ngại (là ko việc gì làm đó), ban ngày phải đi mã phòng, buổi tối lại chủ yếu đều ở tắm cung hoàng đế, quả thực không cần phải kiểm nhiều hạ nhân vậy như vậy, lãng phí nhân lực tài nguyên... |||

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cũng không sớm. Hiện tại đã qua giờ, hần việc cũng sắp xử lý xong.

Kéo khăn mặt, hít sâu vài cái.

Gian phòng bắt đầu tràn ngập hương thơm lạ lùng...

Hương thơm lạ lùng tiêu tan, lại lần nữa xuất hiện chính là Mục bảo bảo.

Lắc lắc đầu hổ, quả nhiên đầu vẫn là có chút chói sáng, thời gian lần biến hóa sử dụng cũng dài hơn so với lần trước...

Trong khoảng thời gian này biến hóa nhiều lần như vậy hình như khiến sức lực trên người bắt đầu hỗn loạn, cũng là, trong tộc cũng không ai giống hần liên tục biến hóa như thế.

Bước vài bước đường thông thả. Hình như chỗ nào đó không lớn đúng a, chỗ nào?

Cúi đầu.

...!!! Đây là...

Móng hổ không thành hình sao?!

Tại sao có thể như vậy? Trùng mắt hổ, giơ lên bàn chân trái trước, trong mắt Mục bảo bảo tràn đầy kinh ngạc. Nhanh như vậy sao... Nhanh như vậy cân đối giữa hình hổ cùng người hình đã bị phá tan rồi nha...

Thở dài, một lần nữa trên mặt đất nằm úp sấp được, vươn đầu lưỡi liếm bàn chân trái trước. Sương mù tím chợt hiện xoay quanh nơi đó không ngừng mà bốc lên.

Sau đó không lâu, sương mù tán đi... Cuối cùng vuốt hổ cũng hoàn chỉnh.

Mục bảo bảo thở hổn hển nặng nề, cái bộ phận biến hóa này quả nhiên phải hao phí không ít khí lực.

Đứng dậy, vòng mấy vòng, xác nhận không có vấn đề khác, Mục bảo bảo mới hướng tấm cung bước đi thông thả.

“Ha ha! Bảo bảo~~ trẫm liền biết là ngươi. Sao tới muộn như vậy? Trẫm cũng sốt ruột chờ rồi.” Phát sinh loại thanh âm vừa vui lại oán giận này chính là Triệu Lãm Hoán.

Một hán đêm nay đặc biệt đem tấu chương mang về tấm cung phê duyệt mà, bảo bảo lại có thể đến muộn như thế.

Bảo bảo... Triệu Lãm Hoán ngại Mục bảo bảo ba chữ vẫn không thuận miệng, liền tự ý đổi thành “Cục cưng”.

Đương nhiên, đối với hán cái đó không nói, mặc kệ là cục cưng hay Mục bảo bảo, hán đều không có hứng thú... |||

Vòng vươn quá cả bàn văn kiện riêng của Triệu Lãm Hoán, vươn người nhào tới trên người hán, hai móng bắc lên trên vai hán, thò ra đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt hán, nhìn hán, lại liếm liếm.

Chỉ có khi hình hổ mới có thể thân thiết như thế.

“Ha ha ~ đừng náo loạn, cục cưng.” Vỗ vỗ lưng hổ, ý bảo hán trước tiên xuống phía dưới, “Trẫm còn có tấu chương chưa duyệt hết, ngươi đi trước đem long sàng của trẫm làm cho ấm đã.” Đối với cục cưng, Triệu Lãm Hoán luôn luôn rất sủng, có điều ngày hôm nay cục cưng hình như rất cao hứng, có chút nhiệt tình bất ngờ.

“Hoàng thượng...” Thanh âm Tiểu đức tử cắt đứt hỉ nháo người hổ.

“Chuyện gì?”

“Hồi hoàng thượng, là người được cử đến của Dung phi nương nương.”

“Nga? Đã trễ thế này, Dung nhi có chuyện gì?” Dung nhi là trước đây hán còn đang vị thái tử, lúc ở dân gian dạo chơi quen biết, lúc xác định cùng Văn Niệm Văn Trọng hai huynh đệ cùng nhau mang trở về kinh thành. Đối nhân xử thế giải quyết công việc khôn khéo giỏi giang, là nữ tử biết đạo lý quan trọng, khi đó cũng giúp hán không ít bận bịu. Sau khi đăng cơ đã được phong làm Dung phi, ngoại trừ Hoàng tỷ, coi như là đứng đầu hậu cung, năm ngoái còn vì hán sinh một hoàng nữ.

“Hồi hoàng thượng, nói rằng hoàng thượng người rất lâu không đi chỗ nương nương...”

A! Dung nhi này ~ ý tứ hàm ẩn rất rõ ràng a.

Triệu Lãm Hoán khẽ nhìn cục cưng đã lủi vào trên long sàng, hai tháng này quả thực chưa từng hảo hảo phát tiết, “Hình như ở trên người sủng vật hoa quá tinh lực rồi...” Lắc đầu, nhỏ giọng nói thầm.

“Được rồi, trẫm liền qua.” Sửa sang lại hoàng bào vừa bị lộn.

“Bãi giá Huyền Dung cung...”

Nhìn bóng lưng Triệu Lãm Hoán bỏ đi, bạch hổ mới vừa nhảy xuống sàng bò lên trên.

Sủng vật... Cả người run rẩy. Xem ra là bản thân rất không biết tự lượng sức mình.

Nghe nói cái Dung phi kia là hán còn là thái tử, liền cùng một chỗ rồi, hình như còn là nữ nhân xinh đẹp có tài năng.

Bước đi của hổ tới bên cạnh bàn văn kiện, mặt trên còn lưu lại tấu chương chưa phê duyệt... Toàn thân lạnh giá.

Đi cũng không dặn dò mình một tiếng, vậy là, sủng vật mà thôi, cần chào hỏi sao... Bản thân lại có thể còn vọng tưởng lấy hình hổ vằn cùng hần, a ~! Quá ngu xuẩn mắc cười rồi nha! Có thể, với Triệu Lãm Hoán mà nói, hình người là đường ngựa, hình hổ là giường ấm áp... MD! Không then là làm chính trị, cái gì cũng phải lợi dụng hết mức...

Quét mắt long sàng, tấm cung, vắng vẻ, đêm nay vẫn là về nơi của mình đi. Đáng tiếc, thật vất vả hóa thành hình hổ mà.

Nếu không có người ở, vậy...

Nguyên là nơi bạch hổ đứng, vật gì chợt lóe, chỉ để lại một tàn ảnh bạch hổ, trong tấm cung không người.

Trong bóng tối, có người mắt sáng rực lên.

Lại qua vài ngày.

“Cái kia...” Người nào đó do dự.

“Thiệu Ngạn Mục, người rốt cuộc có chuyện gì muốn nói?” Triệu Lãm Hoán có chút không nhịn được, người này “Cái này cái kia” đứng hơn nửa ngày rồi, hần còn có rất nhiều chuyện muốn làm đây.

“... Hoàng thượng, ta có thể đem cái danh sách đó lấy ra!”

!! A, hóa ra là việc này, cuối cùng đã tới. “Người là làm sao mà biết được?” Buông bút đỏ.

Thiệu Ngạn Mục có chút bất an, có phải nói cho hần là cuộc nói chuyện của bọn hần lần trước bị hần nghe được, đương nhiên hần cũng không phải cố ý nghe trộm!

“Trẫm cùng Hộ Linh nói, người đều nghe được?”

Gật đầu.

“Đã như vậy, người nên biết, Hộ Linh đã có rất nhiều thủ hạ ở chuyện này thất bại. Có thể nói đã rút dây động rừng, người khẳng định người có năng lực toàn thân trở ra?”

“Có thể!” Ngừng xuống, “Nhưng ta có điều kiện.”

Nga? Không có ngờ tới, lại có thể cùng hần đàm điều kiện.”Nói, điều kiện gì?”

“Thả bảo bối.” Thiệu Ngạn Mục thủy chung không yên tâm để bảo bối vẫn ở lại trên tay hoàng đế này.

Bảo bối?... Con hổ mẹ khu vực săn bắn?! Triệu Lãm Hoán sắc mặt khế biến, mắt liếc nhìn Thiệu Ngạn Mục, hần cùng hổ mẹ kia rốt cuộc quan hệ gì? Dưới loại tình huống này lại có thể đề ra loại điều kiện này!

Triệu Lãm Hoán khó chịu, phi thường khó chịu!

11. Chương 11

Trăng tối phong cao, chính là đêm giết người... |||

Thiệu Ngạn Mục đã thay một thân y phục dạ hành(y phục đi đêm) đang sinh ngẩn ngơ. Hần hoàn toàn bất ngờ Triệu Lãm Hoán sẽ đề ý chuyện bảo bối như thế. Liên tục hỏi hần cùng bảo bối là cái quan hệ gì, kỳ quái~ có thể có cái quan hệ gì. Lại nghĩ như thế nào thì người bình thường cũng sẽ không giống hần như vậy, có cái loại ý nghĩ hoang đường này... Cái gì là “Vây hổ mẹ sao mang thai chứ “

Nga! Trời na ~ vừa nghe! Tên kia sao lại có thể cho rằng bảo bối mang thai là... Là hần làm...

Hần thật sự là không lời nào để nói. Dù là hần có thể hóa hình hổ, cũng sẽ không làm... Làm loại chuyện này a! Hần chỉ là có hổ hình, nhưng vẫn là người, tuy rằng đặc biệt chút... Hơn nữa, hần cũng không có năng lực kia a!

“Thiệu công tử...”

Thật may mà Triệu Lãm Hoán nghĩ ra được.

“Thiệu công tử!” Hộ Linh rất bất đắc dĩ, người này đã phát ngậy người rất lâu rồi, nhiệm vụ đêm nay chính là phi thường quan trọng a.

Thiệu Ngạn Mục rất cục phản ứng lại.”VẬY Hộ Linh a, có chuyện gì sao?”

Hắn biết Hộ Linh kỳ thực chỉ là một danh hiệu mà thôi, còn hình như có Hộ Nhất Hộ Nhị, cho đến tận Hộ Thập đó. Có điều, hắn cũng chưa gặp qua, ngay cả Hộ Linh cũng là ngày đó “Nghe trộm” bọn họ nói thì... Thấy...

Nói là thấy Hộ Linh, nhưng Hộ Linh lớn lên bộ dạng thế nào hắn cũng không rõ ràng lắm. Có thể là vì không cho người khác nhìn thấy chân diện mục, Hộ Linh luôn luôn đem toàn thân trên dưới đều trùm kín, ăn mặc thật kín, chỉ chừa một đôi mắt, thanh âm cũng thường đổi tới đổi lui. (hình tượng Hộ Linh xin tham khảo Tử Thần Chi Ba...) may là bản thân còn có thể “Nghe” ra có phải thay đổi người hay không...

“Thiệu công tử, lần nhiệm vụ này khó khăn nguy hiểm, cho nên thuộc hạ phụng mệnh hoàng thượng, cùng người cùng đi, có thể phối hợp tốt với nhau.” Vị Hộ Linh này nói thoải mái không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Thiết ~ tùy các người, phối hợp cũng tốt, giám thị cũng tốt, không quan trọng.

“Muốn cùng thì cùng đi, nếu như đi theo được thì nói được.”

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, đã không bóng người!

Tốc độ thật nhanh! Hộ Linh vội vàng vận khởi khinh công đuổi kịp thân ảnh phía trước, thế nhưng, cùng lúc tầm lưng kia cự ly lại kéo càng lúc càng lớn! Ở ám bộ, khinh công bản thân cũng là trên hàng hào nha.

Hơn nữa, người này... Lại có thể dễ dàng nhanh chóng thoát khỏi canh phòng nghiêm ngặt của hoàng cung!

=====

Bên tai truyền đến tiếng hít thở của người nào đó nặng trĩu.

“Yêu ~ tới nha, Hộ Linh huynh đệ ~ vất vả!” Thiệu Ngạn Mục khẽ giọng nói đùa, tốc độ Hộ Linh cũng không tệ lắm

~Vất vả? Thực sự! Tà liếc hắn, còn không phải đều là do người này làm hại. Vì gặp phải hắn, hắn đem nội lực đều vận đến mức cao nhất, đến bây giờ khí tức cũng chưa ổn định xuống, phạm vào tối kỵ tập kích đêm a!

Lúc này hai người đang ngồi xổm trên một cành cây đại thụ cường tráng.

Nơi này là biệt trang của Hữu tướng mua ở vùng ngoại ô kinh thành. Theo điều tra tình hình được thấy, cái biệt trang này hộ vệ ngoài lồng trong chặt. Nói cách khác muốn lên vào cũng không khó, vấn đề phải là ẩn giấu phủ gian phòng kia bản danh sách. Trước phái thích khách đi đều có nhắc tới gian phòng kia không chỉ ngoại vi đầy rẫy rất nhiều cao thủ, ngay cả trong phòng cũng tựa hồ rất kỳ hoặc.

Có điều... Việc này rơi vào trong tay hắn Thiệu Ngạn Mục, cũng là Hữu tướng kia không gặp may!

Mọi thứ kế tiếp đều do Hộ Linh gương mặt đỡ đỡ hoàn thành.

Thiệu Ngạn Mục vươn tay phải, liềm liềm ngón trở, đột nhiên há mồm cắn xuống, máu hiển nhiên là chảy ra, hắn cũng không để ý tới. Tiếp theo, tay trái xé y phục dạ hành, lộ ra lồng ngực trái, hoa văn sắc tím trong bóng đêm lộ ra càng quý dị. Ngón trở tay phải mang theo máu niễn trên ngực trái, máu đều bị bôi lên trên hoa văn. Sau đó, hoa văn sắc tím thẩm hút máu bắt đầu điên cuồng lưu chuyển, sương mù sắc tím bò lên, có thể nghe được hô hấp của Thiệu Ngạn Mục cũng càng ngày càng gấp.

“Người đứng ở chỗ này chờ ta!”

...

Đến khi hộ linh hồi lại tinh thần, vốn là nơi Thiệu Ngạn Mục ngồi xỏ giày chỉ để lại kiện y phục dạ hành, đưa tay nhặt lên, lộ ra chạc cây...

Đây là? Một con mèo nhỏ?

Con mèo nhỏ hình như đang sợ, lạnh run, bộ dạng rất đáng thương.

Lập tức Hộ Linh liền phát hiện ra bản thân đã sai. Vật nhỏ xoay người không phải con mèo nhỏ, rõ ràng là con lão hổ nhỏ, còn hướng về hắn nhe răng trợn mắt.

Tiểu lão hổ hung hãn trừng mắt Hộ Linh, kỳ thực là muốn nói bảo hắn đừng phá hoại chuyện của hắn. Tiếp theo, liền thả người nhảy xuống cây.

Oa ~ cây này cũng không thấp a!

Liền ngay lúc đó Hộ Linh đang lo lắng tiểu lão hổ có thể cứ như vậy ngã thành vụn thịt hay không, một cơn gió nhẹ kéo tới, vừng vàng kéo giữ được tiểu lão hổ.

Hảo! Thành công chạm đất!

Động tác của bản thân phải nhanh lên một chút, kiểu hình dạng này thực không duy trì được bao lâu. Tiểu lão hổ xẹt xẹt vài cái liền leo vào biệt trang.

Bên này, Hộ Linh vẫn đang choáng váng.

Hắn hiểu rõ là Thiệu Ngạn Mục không phải người thường, cũng vẫn biết bạch hổ bên cạnh hoàng đế chính là hắn, nhưng việc vừa rồi phát sinh vẫn khiến hắn dị thường hoang mang, khuôn mặt luôn luôn không biểu tình đêm nay cũng biến liên tục...

Mái hiên, Thiệu Ngạn Mục cố ý tiêu hao máu biến thành tiểu lão hổ để quang minh chính đại trên mặt đất nhảy lên nhảy xuống, hết tốc lực đi tới. Vậy là, hộ vệ cao thủ có tố chất được huấn luyện đến thế nào đi nữa, đối với loại động vật dạng con mèo nhỏ này cũng sẽ không có tâm phòng bị, người ta còn cho rằng mèo hoang lần cận tới chứ.

Cái gian nhà trước mặt chính là mục tiêu.

Quanh gian nhà cẩn thận dao động qua hai vòng, người trông coi thực sự rất nhiều đây

~Một trận gió to thổi qua

“Mẹ nó! Đều là tường đồng vách sắt vậy còn có thể có người đi tìm cái chết sao? Cấp trên cũng quá cẩn thận rồi đi.” Hộ vệ nhất

“Cũng không sai, kêu chúng ta ở chỗ này hứng gió thổi lạnh!” Người thứ hai nào đó cũng ồm ồm.

“Vẫn là cẩn thận một chút! Các ngươi không biết, nghe các huynh đệ ban nói bọn họ khi túc trực thì có thích khách lên vào, còn đánh một trận à!” Hộ vệ thứ ba rất có trách nhiệm.

Đáng tiếc...

Muộn nga. Tiểu lão hổ đã thuận lợi xâm nhập vào trong phòng đang ghé vào trên bệ cửa sổ, đặc ý khẽ múa móng vuốt tiểu hổ. Hắc! Vận may cũng không tệ lắm, tấm cửa sổ kia không quan trọng nên để lại đường khe hở, hắn chính là từ nơi này trốn vào.

Xoay qua đầu hổ.

Nga ~ ông trời! Trách không được những cao thủ trước đều phá vũ mà về mà.

Nhìn xem, đây chính là gian phòng bình thường sao? Khắp nơi đều vương đầy tia sợi! Chân bàn liền chân ghế, chân ghế liền tủ sách, cả phía dưới ẩm trà trên bàn đều làm chân cắm... Rõ là bộ cơ quan chủ chốt rải rác, cùng hệ thống tầng lớp ràng buộc sợi chỉ đồ khi trước kia có chấp ráp phối hợp!

(cho ana chú thích: các bộ phận giống như cái tay cầm để mở các cơ quan bí mật được rải rác khắp nơi trong phòng. Nên ko biết nên chọn cái nào? Hơn nữa nó còn được giăng tơ báo động khắp căn phòng. >> cứ tưởng tượng cái mạng nhện đó =.=)

May là hiện tại vóc người bản thân nhỏ nhắn mềm mại, mắt hổ trong đêm tối cũng không bị ảnh hưởng, các sợi tơ kinh hoàng thâm độc đều có thể thấy rõ ràng, tránh khỏi những cơ quan then chốt này hẳn là không khó không lâu. Tuy là như thế này, Thiệu Ngạn Mục vẫn một chết khiếp, danh sách kia ngay cả bóng dáng cũng không thấy!

Hiện tại tiểu lão hổ hiện mở thân thể, tay chân mở rộng ra nằm trên mặt đất, đuôi hổ cũng chốc chốc vẫy. Thật sự là báỉ phục những người tới trước đó a, thảo nào hẳn thậm chí chiếm nhiều tiện lợi như vậy, vẫn không tìm được danh sách trong truyền thuyết... Hơn nữa, thời gian vì gấp, lại tìm tiếp mà không được liền phải từ tiểu lão hổ lên cấp thành đại lão hổ!

Người nói gia nhân Hữu Tướng cũng rất là kỳ quái, đồ vật quan trọng sao không mang theo người, phải phí tổn lớn như vậy khổ tâm đặc biệt chuẩn bị một gian nhà để đấy, có tiền người thực sự là chịu không nổi kỳ thực là Thiệu Ngạn Mục không biết gia nhân Hữu Tướng cũng không ai biết võ, giao cho thủ hạ lại không buông được, chỉ có thể yểm gián điệp như vậy.

A ~! Rốt cuộc ở nơi nào chứ?

Lệch đầu hổ xuống.

Dựa vào! Rõ ràng mang quyển sách tới lót chân tử, quá lãng phí đi

~...

Sách??

12. Chương 12

Thân thể cẩn thận trở mình, bấm ra vuốt hổ khê mở trang sách, bung lên một cơn bụi nhỏ.

“Ắt xì ~” một tiếng hắt xì nho nhỏ, khiến trái tim tiểu lão hổ nhảy mạnh vài cái, hiện tại nếu như bị phát hiện không dễ dàng có thể đối phó đâu!

Trợn to mắt nhìn sách kia vài lần. Mẹ nó, chính là thứ này! Gia nhân Hữu Tướng thật đúng là biết giấu.

Thương cảm cho cái mũi của mình ~ vuốt hổ kìm lòng không nổi động xoa nhẹ. Thế này tốt thật, điều này sẽ ảnh hưởng tới tình hình toàn bộ căn phòng phải làm sao đem đồ đạc kéo ra nữa?? T nằm úp sấp xuống toàn bộ thân thể, cái bụng nhỏ dán mặt đất. Quyển sách kia kỳ thực chỉ có một góc bị một chân giá sách đè lên, các bộ phận khác đều hướng phía trong giá sách.

Đáng ghét, phải mất thời gian!

Giá sách do bốn chân nâng, khoảng không phía dưới tuy rằng đầu hổ duỗi không vào, hai vuốt hổ vẫn rất dễ dàng thò ra đi vào. Túm giữ một góc sách bên trong, lấy góc sách bị đè làm trục, cẩn cẩn mà đem sách di chuyển từng chút đi ra.

Thật tốt! Giá sách không lung lay, cũng không ảnh hưởng đến đường tơ.

Miệng thở, khê cong lưng, nới lỏng thân thể vẫn kéo căng. Vuốt hổ xiết thật chặt, cố gắng lên!

Gạt mồ hôi!

Thật vất vả đem sách xoay ra, hiện tại chỉ cần dùng lực rút ra nữa là được. n ~ chỉ cần tốc độ lấy ra đủ nhanh, hẳn là có thể làm được khiến giá sách cố định nhấc lên sách, vừa mới chuẩn bị dùng sức, thân thể lại phát nóng!

Chết tiệt! Sao vào thời điểm này!

Cẩn bản là không cho Thiệu Ngạn Mục thời gian lo lắng, Thân thể trong nháy mắt trở lớn, thậm chí hổ gầm ra miệng! Thân thể thành lớn lập tức liền đụng phải vài sợi tơ tuyến.

Hương ẩm trà bắt đầu bốc lên khói trắng, còn chưa biết từ nơi đâu bắn tên ra!

Muốn di động thân thể né tránh, lại cứng ngắc không dám động. Hắn biết lấy thân thể hiện tại khẽ động sẽ dính kéo dây nhỏ. Cẩn rằng thấy chi tiền tập kích tới, lập tức liền có tiếng phập vào da thịt. Kháo! Lại là trên lưng!

Ngoài cửa đã truyền đến tiếng động.

Bị phát hiện, cái này thực sự không còn kịp rồi! Đã như vậy...

Dùng răng cắn sách, nhanh chóng rút ra. Vốn lấy hình dạng tiểu lão hồ nên năng lực không đủ.

Ngậm sách, lao nhanh hướng cửa chắn.

Cổ không thêm sợi tơ nào. Bộ phận then chốt bên trong phòng từ lâu đã mở lớn, chi tiền bay loạn, độc khí tràn ngập!

Chỉ cần có thể ra khỏi phòng, bằng tốc độ ổn định của hắn có thể bỏ thoát canh giữ ở cửa.

“Phanh ~”

Vừa mới phá cửa sổ ra, trước mặt hiện chính là mấy thanh đao kiếm lóe sáng.

Thật chết tiệt! Dựa vào động tác nhanh nhẹn cấp tốc của bản thân cuối cùng cũng tránh được chỗ tổn thương trí mạng, nhưng trên chân sau bên phải vẫn bị thương. Là tay cung thủ!

Chỉ một chốc lát, lại có thể đã tụ họp nhiều người như vậy, xem ra bị bao vây rồi!

Đối phương đối với kẻ địch là con hồ tựa hồ cũng sững sốt.

Thiệu Ngạn Mục cũng sẽ không chờ bọn họ bình tĩnh. Mất hồ trường bọn họ, phóng ra tư thế oai vệ hồ vương của bản thân. Mấy người định lực kém đã đứng không được.

“Gào

!” Một tiếng hồ gầm sắc nhọn vang lên.

“A ~! Cái lỗ tai! Cái lỗ tai của ta! ~”

“Đầu! Đầu đau quá a!”

“Cái gì vậy?! Mau dừng lại! Mau dừng lại!”

“Cứu mạng a! A ~!” Tình cảnh bắt đầu hỗn loạn.

Quay chung quanh cự hồ giữa sân van xin, cảnh tượng dị thường lại nổi lên lần nữa, cuồng phong mau chóng loạn, cát bay biến dạng đá!

Không chỉ quét đường nhìn mọi người, theo kinh phong thổi tới hạt cát tăng đá đổ ập xuống mà nện trên người bọn họ, có người thậm chí bị trên mặt họa huyết nhục không rõ!

Trong cơn gió tiếng kêu bị thương nổi lên bốn phía!

Hanh, hắn không phát uy, người ta còn đem hắn làm mèo bệnh! Ngậm lên sách mới vừa rơi xuống, thừa dịp gió cấp tốc rời đi!

Ngay lúc Thiệu Ngạn Mục cho rằng lần này đã an toàn rút lui khỏi, cảm giác rõ ràng được phía sau có dị dạng, vội vàng xoay thân né tránh.

Thân thể đứng vững, trước mắt là một người xa lạ thân y phục dạ hành. Vẽn vẹn cũng chỉ có lộ ra hai mắt có thể thấy sự lãnh khốc, kéo một thanh kiếm, đứng tùy thích.

Thật mạnh! Cái người này thật mạnh!

Tuy nói bản thân bị thương, nhưng có bản lĩnh có thể vượt qua hắn, chứng minh khinh công người này xác thực không tầm thường, càng trên Hộ Linh. Mới vừa vội vàng vàng né tránh cái kia một chút, cũng đem một gốc cây đại thụ phía sau chém đổ.

“Kiếm khí phóng ra!” m thâm bí mật thốt ra chính là Hộ Linh, “Các hạ hảo thân thủ!” Hộ Linh vốn vẫn đứng ở trên cây, nhưng qua lâu như vậy Thiệu Ngạn Mục cũng chưa đi ra, hẳn hiển nhiên là ngồi không không được. Phát hiện sau biệt trang bóng người trùng trùng điệp điệp, liền vội vàng chạy lại, vừa vặn đụng bọn họ.

Người xa lạ kia nhìn Hộ Linh vài lần, lại liếc nhìn Bạch Hổ, “Hanh ~ hộ vệ triều hoàng gia Long Á từ lúc nào lại thuần dưỡng mãnh thú?!” Thanh âm âm dương quái khí.

Thiệu Ngạn Mục cùng Hộ Linh cùng sửng sốt.

“Hổ này không tệ, xem phần trên nó, việc ngày hôm nay đến đây có tính toán. Để hoàng đế các người lần này cẩn thận hành sự rồi!” Liếc mắt Hộ Linh, thanh kiếm còn vỏ, thanh âm vẫn là làm người kia khó chịu, “Nó chịu thương không nhỏ, nhìn chút đi Hộ Linh!” Hộ linh hai chữ còn cố ý cường điệu đọc ra. Nói xong, đã không thấy tăm hơi bóng người.

Hộ Linh lúc này mới chú ý tới trên người bạch hổ đã nhiễm không ít vết máu, tiếng hít thở cũng là dị thường trầm trọng, trong miệng còn cắn một quyển sách.

“Thiệu...” Đối với đầu lão hổ hẳn thực sự gọi không ra công tử... |||

“Uy, người không sao chứ?” Đưa tay muốn lấy sách xuống trên miệng nó, lại kéo không động, bị nó cắn đến sắp hỏng. Không đúng...

“Uy, uy ~ người làm sao vậy?” Động tay đẩy đẩy nó, “Uy, lão hổ huynh đệ!”

Ở lần đẩy cuối cùng của hắn bạch hổ phịch đổ xuống đất!

Kỳ thực Thiệu Ngạn Mục vẫn luôn luôn kiên cường chống đỡ, lúc này nguy hiểm được giải trừ, cũng tất nhiên là thả lỏng tinh thần, cũng khổ Hộ Linh.

Triệu Lãm Hoán đối với danh sách vốn đã phi thường rách nát này, ngực rất không đúng tư vị.

Một góc danh sách rõ ràng có dấu răng hổ, răng nanh hầu như xuyên thấu cả quyển sách, có thể thấy được lúc đó hắn dùng nhiều lực cắn, bảo vệ rất tốt. Mặt trên còn lưu giữ một chút vết máu, cũng không biết là máu của ai.

Hộ Linh đã hướng hắn báo cáo tất cả, căn bản có thể suy đoán ra hành động Thiệu Ngạn Mục lúc đó, thật là đủ dũng cảm...

Trở lại tấm cung, mấy thái y còn đang bận bịu.

Rõ ràng hình rồng nằm trên giường là đầu bạch hổ, đi ra phía trước, đưa tay sờ sờ đầu hổ, không khỏi để lộ ôn nhu. Hiển nhiên bản thân Triệu Lãm Hoán cũng không phát hiện.

“Nó thế nào?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, hạ thần cũng không phải là chuyên môn thầy thuốc thú y, có thể kết quả chuẩn bệnh sẽ có chỗ sai lệch.” Lão thái y đúng mực nói.

Triệu Lãm Hoán nhú nhú mày, “Trẫm chỉ là cho các người nhìn trước, đã phái người đi mời người chuyên trách!” Những thái y này chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm, thật vô dụng!

13. Chương 13

“Khởi bẩm hoàng thượng, đại phu đã mời tới, hiện đang ở ngoài chờ.” Là Tiểu Đức Tử.

“Mau truyền.”

Theo Tiểu Đức Tử vào là nam tử trung niên, xách một hòm thuốc, gầy gầy cao cao. Có thể là lần đầu tiên thấy đấng kim thánh thượng có chút kích động hoặc là sợ, khẽ run rẩy mà hành lễ: “Thảo, thảo dân... Tiết Nam, tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế...”

Không đợi hần hô xong ba lần vạn tuế, Triệu Lãm Hoán liền không nhịn được mà cắt đứt hần, “Được rồi được rồi, đứng lên đi! Mau đến xem hần.” Xoay người đi, lại lần nữa vuốt ve thân thể bạch hổ run rẩy, thương nặng như vậy, chắc hần hần hiện tại rất không dễ chịu đi, có chút không nỡ...

Đối với cái nam tử trung niên kia, Triệu Lãm Hoán cũng không có lo lắng, vừa rồi tiến vào nơi này đã nói lên hần không có vấn đề. Hần nghĩ vậy cũng không có chú ý tới cái vị Tiết Nam kia trong mắt hiện lên tinh quang.

Không nghĩ tới Tiết Nam lại có thể run tay lúc đang xem chẩn cho bạch hổ, còn không cẩn thận đụng phải vết thương ở chân sau của hần, khiến bạch hổ tựa như sợ đau đớn rút lui chân.

Triệu Lãm Hoán nhăn đôi mày xinh đẹp lại, căng thẳng như thế sao, xem ra bản thân lại ngốc ở đây rồi, đại phu nhất gan này sẽ xem không tốt được bệnh.

Đứng dậy, “Xem tốt cho lắm, nếu như điều trị không tốt cho hần, người liền đề đầu tới gặp!” Nói xong thẳng ly khai tầm cung.

Thanh âm lạnh khiến tất cả mọi người xung quanh không khỏi chấn động thân thể, chúng thái y càng vui mừng, Tiết Nam này nếu không xuất hiện, e rằng là phải chính mình đề đầu đi gặp hoàng thượng rồi.

Thời gian dài qua đi.

“Hần thế nào rồi? Bao thuở mới có thể tỉnh?” Khẽ nhìn bạch hổ như cũ không tỉnh lại, Triệu Lãm Hoán có chút cấp bách.

“Hồi hoàng thượng, bạch hổ này thân bị nhiều chỗ trúng tên, nhất là bụng và chân sau bên phải hai tên, tên thế ứng đều phi thường mạnh, dẫn đến phần lớn bụng xuất huyết, trên chân sau thêm tổn thương tới gân cốt.” Vấn đề liên quan đến nghề chính của bản thân, Tiết Nam lại không căng thẳng, “Bởi sau khi bị thương không có hảo hảo ổn định, thảo dân đoán chừng sau đó có kịch liệt chạy trốn, thời gian trị hoãn kịp thời cứu chữa, nghĩ muốn bình phục sợ rằng phải tốn không ít tinh lực.”

Lại lần nữa ngưng rồi trầm xuống: “Về phần đến bây giờ chưa tỉnh, thảo dân suy đoán chắc là hít mê dược, may mà không phải mê dược gì cao minh, mới vừa rồi đã uy thức ăn giải dược, sau vài canh giờ ứng phó có thể chuyển tỉnh.”

“n! Vậy thương trên người bao giờ có thể khỏi hần?”

Nghe vấn đề này, trên mặt Tiết Nam biểu tình có chút quái dị, “Hồi hoàng thượng, tuy nói hổ này thụ thương không nhẹ, nhưng thảo dân xem ngoài năng lực khôi phục thật kinh người, cho nên nghĩ hơn một tháng sau khỏi hần.”

Nghe Tiết Nam nói như vậy, Triệu Lãm Hoán cũng liền yên tâm hơn, đối với nguyên nhân hần vì sao khôi phục cấp tốc ngực cũng có chút minh bạch. Nhưng thật ra tên Tiết Nam này... Liếc mắt tới, hần đang cẩn thận từng li từng tí mà trở thân thể bạch hổ, nhìn ra được đang làm xử lý cuối cùng.

“Đã như vậy, sủng vật này liền làm phiên Tiết tiên sinh rồi.” Thoáng trầm ngâm, “Ban thưởng hai nghìn ngân! Tiểu Đức Tử ghi.”

Tiết Nam nghe nói vội vàng vàng quỳ xuống tạ ơn ý chỉ, đây chính là hoàng thượng thân tự thưởng xuống, vinh quang cực lớn a!

Liền hơn một tháng Thiệu Ngạn Mục tu dưỡng, trên triều đình tiến hành một lượt đại tẩy trừ.

Thịnh Võ hai năm 3 tháng, trải qua tra xét kinh đô phủ doãn lấy của riêng đánh bạc quán kỹ viện quán xá hoành hành mua bán, bị tịch thu sung quân, khoa cử năm ngoái các nơi quan viên giám thị, có hơn mười người làm việc tư làm rối kỷ cương, cách chức điều tra xét xử; các nơi kinh doanh trà chuyển vận quản giáo tham lam tang chứa trái pháp luật, mất đi nhân lương(kẻ lương thiện), bị...

Càng khiến mọi người khiếp sợ chính là, Hữu Tướng gia quyền lực sập đổ một phương bị xét xử. Lũng đoạn triều chính, âm thầm cấu kết địch quốc đông bắc Long Á, Thiên Lô quốc, tạo nên tổn thất nặng nề biên cảnh Long Á đông bắc, là chỗ bị tịch biên đầu tiên.

Xét thấy F • B hoàng triều nghiêm trọng, Thịnh Vô để đặc biệt phê tuyền Vương gia cải trang vi hành, chức vụ khâm sai, nếu gặp tham quan ô lại có thể được tiền trăm hậu tấu.

Làm hàng loạt khiến vua và dân rung động, quan tâm hoảng sợ, rất sợ không cẩn thận bị tra ra vấn đề.

Triệu Lãm Hoán hiểu lần này nhờ có danh sách kia, không chỉ làm vấn đề quan viên trước đây chỉ biết, càng lôi ra không ít giả thanh quan, cũng cùng xử lý. Đồng thời một nhánh Hữu Tướng một chỉ có thể nói là triệt để bị diệt, ngay cả Tả Tướng cũng liên lụy rất nặng, quan viên các nơi bị thẩm bị tra bị bãi cách, khiến bản thân bỗng chốc bổ sung không ít thành phần chính mới mẻ, nguyên Binh Bộ Thị Lang Lưu Vấn được thay nhắc lên vị trí Hữu Tướng.

Thế nhưng lần hành động này nghi vấn lớn nhất cũng ở Hữu Tướng. Tuy rằng Triệu Lãm Hoán luôn luôn hiểu rõ ngoại trừ bốn gia Hữu Tướng, Liên gia còn có đông đảo chi nhánh gần cuối, lại không ngờ tới thế lực người trong tộc không hơn được nhánh bên, phủ Hữu Tướng không có một cái vỏ hoa lệ, bên trong từ lâu bị hủy. Ở trên triều đình vẫn cùng thế lực chống lại bản thân phá hoại, thậm chí hấn cấu kết quốc Bàng Gia, nhưng thật ra mặc dù trong đầu người trong tộc cũng có ý niệm lấy mệnh hoàng thượng, cũng có thể nói là bị Bàng Gia áp chế bất đắc dĩ.

Xử trí bọn họ như thế nào khiến Triệu Lãm Hoán lâm vào khó khăn. Cuối cùng cùng mọi người thương nghị, vẫn là thả cho người trong tộc Hữu Tướng một con ngựa, nhưng chung quy kỳ kết luận Liên gia đời đời kiếp kiếp không được vào kinh thành, đương nhiên phần lớn đều bị chém.

Đây cũng là ngầm chuyện sau này, không thể để người ngoài nói tới.

Ngắm nghía chiếc bình nhỏ tinh xảo trong tay, đây là Liên Ngạo Phong sau cùng phái người đưa tới tạ lễ, còn tặng kèm ghi chép: tội thần cảm tạ hoàng ân, không dám lừa dối. Bộ phận then chốt biệt trang Ác Độc, trên tiền cùng thép có độc được, khối mê cũng độc ấy, không chỉ có khiến hành động của kẻ khác chậm chạp, còn có thể bị ăn mòn trong tâm, dễ dàng bị người khác điều khiển, người cũng như vậy, không nói đến mãnh thú. Trong bình ấy là giải được, thỉnh thánh thượng bảo trọng! Tội thần Liên Ngạo Phong thượng.

Triệu Lãm Hoán vẫn kỳ quái, lấy mức độ bảo vệ cái loại biệt trang này, trên tiền sao lại không thêm độc, mê được sao lại là mê được không cao minh, nhưng thấy Tiết Nam vẫn đều là tận tâm tận lực chiếu cố Thiệu Ngạn Mục, vậy độc cũng có thể thực sự là bị hấn giải rồi, rõ ràng không có dụng ý xấu.

Kêu ám bộ một lần nữa điều tra tin tức, rõ ràng về Tiết Nam lại là “Khó giải thích” (ý ko tìm hiểu dc thân thể Tiết Nam), bản thân tổ chức ám bộ này lập lên chuyện chưa bao giờ từng có!

Hắn nhìn không thấu Tiết Nam kia!

“Ta nói, hoàng đế các người gọi người cực cương, người rốt cuộc gọi cái gì a?” Tiết Nam một bên hỏi, trong tay cũng bận bịu liên tục, hắn đang thương được lần cuối cùng cho bạch hổ Thiệu Ngạn Mục tất nhiên là không đi để ý tới hắn. Tuy nói toàn bộ thương của bản thân dựa vào cái tên này, nhưng hắn xem ra, Tiết Nam thuần túy là một biến thái!

Nào có người nào lại trêu ghẹo hổ chứ!? Đúng, chính là trêu ghẹo!

Lão Tiết Nam này thừa dịp tiện đối được cho hắn, ở trên người hắn đông sờ sờ tây xoa bóp, bình thường thường sờ cả người hắn khó chịu. Hắn rất muốn kêu Triệu Lãm Hoán đổi một “hộ sĩ” cho hắn, nhưng không biết làm sao trong tộc quy định, thương cơ bắp động cốt cấm biến hóa, khiến hắn không thể cùng Triệu Lãm Hoán nói rõ. Có nữa, cho dù nói cũng không còn nói hoàng đế có thể tin tưởng mình hay không, bởi vì biến thái này trước mặt người khác đều là dạng một tấm ngọc thành thật trung hậu, chỉ tới trước mặt hắn, liền bắt đầu điên!

“Người đừng không để ý tới ta nha, ta biết người nghe hiểu được tiếng người. Người nói người vì sao muốn làm sủng vật của Triệu Lãm Hoán chứ, hắn không có thể cái chủ nhân tốt gì, lại có thể còn phái người làm chuyện nguy hiểm như vậy, vẫn là theo ta đi, ta sẽ hảo hảo đối với người nga. Na ~ thế nào a?” Vừa nói lên

trọng tâm câu chuyện, Tiết Nam liền có chút hưng phấn, trên tay cũng bắt giác dùng chút lực... Thấy bạch hổ nhanh nhảy dựng lên trừng hấn mới khẽ vuốt da lông nó, dễ dàng chút.

Kháo! Ngu ngốc này, dùng lực lớn như vậy!

Hanh, Triệu Lãm Hoán không phải chủ nhân tốt, Tiết Nam hấn chính là chủ nhân tốt ư? Hơn nữa... Chuyện là chính hấn chủ động yêu cầu...

Thiệu Ngạn Mục trong tâm rõ ràng, nói là vì bảo bối, kỳ thực đều là mượn cớ, hấn chỉ là không muốn thấy Triệu Lãm Hoán vẫn phiền não như vậy, muốn xuất ra chút lực giúp hấn nhiều ít...

“Uy uy uy! Người nghe ta nói không a?!” Gõ gõ đầu hổ, muốn khiến cho hấn chú ý. Nhưng thấy Thiệu Ngạn Mục như cũ không để ý đến hấn, không khỏi hung hăng ôm chầm đầu hổ, ở trên mặt hôn lại hôn!”Ta dạy cho người không để ý ta, dạy người không để ý tới ta!”

... Trừng mắt hổ, ngây người...

“Hắc hắc! Gì chứ một bộ dạng ngốc?” Vươn nanh vuốt quấy rối toàn thân người ta.

Liên lúc Thiệu Ngạn Mục muốn phát hỏa, bên tai lại nhớ tới thanh âm âm dương quái khí!

“Hoàng đế các người sắp hoài nghi nga! Ta đi trước, phải nhớ nghĩ đến ta nga!!” Nói xong, lại lần nữa hôn hôn đầu hổ, bóng người tiêu thất không gặp!

Thiệu Ngạn Mục rốt cục lấy lại tinh thần, chi nâng dậy thể, là người xa lạ khi đó!

Đáng giận! Bản thân lại có thể không có phát hiện! Ngay cả mùi cũng không đoán được!

Thiệu Ngạn Mục khá ảo não!

14. Chương 14

Mới từ bên ngoài trở về, tâm tình Thiệu Ngạn Mục có thể nói rất tốt. Hấn thật không ngờ Triệu Lãm Hoán an bài hấn tới đội một hộ vệ, có thể hấn rốt cục hiểu được kêu hấn đi đường ngựa cũng không phải một chuyện quá sáng suốt đi.

Từ sau khi thương lành, Thiệu Ngạn Mục liền chạy đi đội hộ vệ đưa tin. Phi thường bất ngờ, đại bản doanh đội một hộ vệ lại có thể là một sông bạch ngà tên là “Tiền Lai” ở kinh thành... |||(tiền lai == tiền đến!! Tên nghe hay ghê cơ *nhỏ nước dãi*)

Vẫn còn may mắn chính là các đội viên cũng không giống Hộ Linh đem toàn thân đều bịt kín như vậy, ngoại trừ đội trưởng Hộ mang theo mặt nạ đen bảo hộ ra, đều lấy mặt thật gặp người. (Hộ Linh == đội trưởng Hộ)

Đương nhiên đối với việc Thiệu Ngạn Mục đến, vẫn có người có ý định tiếp xúc. Vốn có là, đường đường thành viên đội hộ vệ hoàng triều Long Á đều là các tinh anh từ các phân bộ ám bộ chọn ra, nhưng hiện tại câu nói đầu tiên của hoàng đế làm ra một dự khuyết, sẽ chờ mặc cho nhiệm vụ bọn họ thất bại hơn(nhiệm vụ ở đây có lẽ là điều tra về xuất thân anh Tiết Nam ==), điều này làm cho trong tâm bọn họ cân bằng. Vì vậy, Thiệu Ngạn Mục mấy ngày qua, đều ở cùng bọn họ “Luận bàn đạo sức”. Tuy rằng không biết chiêu thức võ công tinh diệu bọn họ, nhưng dựa vào phương diện tốc độ tuyệt đối nhanh nhẹn siêu nhiên của bản thân, vẫn là có thể quá mấy chiêu, tỷ thí kết quả cũng là thắng bại phân đôi, các đội viên cũng liền miễn cưỡng thừa nhận hấn.

Nhưng thật ra Hộ nhất thật có chút phiền não, mỗi đội hộ vệ đều là 10 người, hiện tại sự vượt mức này cũng không biết xếp cho đẹp ở đâu, chỉ sợ hoàng đế không hài lòng. Cùng Hộ Linh thương lượng nửa ngày, vẫn là cho Thiệu Ngạn Mục làm chức vụ thiếp thân thị vệ của hoàng đế.

Thiếp thân thị vệ ư ~ từ ngày mai bản thân bắt đầu ban ngày cũng có thể đứng bên cạnh hần đi, buổi tối hiển nhiên có hình hổ có thể bồi. Như vậy mỗi ngày đều có thể cách gần nơi hần nhất trông coi hần, đây, có thể là đủ rồi đi...

Nghĩ tới đây Thiệu Ngạn Mục không khỏi nhếch nhếch môi, bản thân tham không đấy. Hần có thời gian, có cũng quá nhiều thời gian có thể bồi hần cả đời! Đây là ưu thế hần khác bất luận kẻ nào cũng không có.

Về phần ảnh hưởng nhiều lần biến hóa, cũng không ở trong phạm vi hần lo lắng, cho dù thật có sản sinh biến hóa lớn, chắc hẳn khi đó cũng là biến đổi lớn lao trong cuộc đời đi.

Cho nên, ngày sau nhất định sẽ là mỹ hảo!

Nhưng trời không theo nguyện vọng người, đây cũng chỉ có thể là nguyện vọng mỹ hảo của Thiệu Ngạn Mục.

Vì thuận lợi hành sự thiếp thân thị vệ của hần, Thiệu Ngạn Mục đã dọn vào trong tấm cung phi thường gần Lạc Hoa Viện của thiên tử, hạ nhân cũng như cũ không nhiều lắm.

Đi trên đường trở về phòng, Thiệu Ngạn Mục thấy rất phiền muộn.

Hôm nay lúc cùng với đội viên khác luận bàn, bỗng nhiên phát hiện bản thân cứng đờ, hần không phải bị điểm a. Chỉ cần bị một người khác có cơ hội bắt gặp, bản thân cũng chỉ có phần chơi hết, không giống thành viên khác chung quy có chút phương pháp khắc chế, hình dạng di chuyển, phá huyết, đương nhiên đều là tâm đắc hoặc bí quyết của người ta, hần cũng không thích hỏi xin người ta, huống chi nói những giải quyết này luôn luôn phải có nội công làm cơ sở, hần hoàn toàn không có tiếp xúc quá, vậy nên làm thế nào cho phải chứ?

Lắc đầu lắc não(=.=)Thiệu Ngạn Mục lo nghĩ chuyện không chú ý tới bóng người phía trước lao tới, chờ hần chú ý tới, người nọ đã đem hần bổ nhào trên mặt đất. Giương mắt nhìn, rõ ràng là hoàng đế Triệu Lãm Hoán!

“Hoàng thượng? Người làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?”

Triệu Lãm Hoán trước mắt thoát nhìn có chút khựng bố, hai mắt đỏ sậm, răng trắng cắn chặt môi, bàn tay lớn hung hăng dùng lực nắm giữ hai vai Thiệu Ngạn Mục.

Triệu Lãm Hoán thất thố như vậy khiến Thiệu Ngạn Mục nóng nảy, giãy tay phải ra phủ trên trán hần, thật nóng! Phát sốt lên rồi?

“Hoàng thượng! Người sinh bệnh rồi? Mau nhanh gọi thái y a! Tiểu Đức Tử, Tiểu Đức Tử đâu?”

“Ba!” Tay Thiệu Ngạn Mục bị gạt ra, cũng không hé răng, Triệu Lãm Hoán liền tự ý đem người kéo lên, kéo vào phòng, đóng cửa lại, nặng nề mà đem người đè ở trên cửa động tác nhanh liên tiếp khiến Thiệu Ngạn Mục căn bản không có thời gian phản ứng, đợi hần tỉnh ngộ lại, bên tai đã truyền đến tiếng thể dục ồ ồ. Bị người cầm tù ở giữa trong lòng ngực người nọ cùng cửa phòng, Thiệu Ngạn Mục cảm giác phi thường không dễ chịu, đầu chôn ở giữa cổ hần cũng không quan tâm mà bắt đầu động tác gặm cắn thô bạo.

“Đau quá! Hoàng thượng, người rốt cuộc muốn làm cái gì?!” Thiệu Ngạn Mục biết Triệu Lãm Hoán ngày hôm nay không thoải mái, đưa tay chống ở trước ngực, hỗn hển liều mạng giãy dụa.

Đối với sự liều mạng vặn vẹo giãy dụa của hần, Triệu Lãm Hoán thấy không kiên nhẫn, “Ba! ~” vung bàn tay lên quạt Thiệu Ngạn Mục một cái tát! “Người thành thật yên lặng chút cho ta!” Thanh âm khàn khàn khác hẳn với bình thường giọng nói dễ nghe, bên trong bao hàm dục hỏa lửa giận càng khiến Thiệu Ngạn Mục dọ sợ sốc nặng.

Triệu Lãm Hoán quạt tương đối dùng sức, Thiệu Ngạn Mục thậm chí có thể cảm giác được vị rỉ sắt trong miệng! (vị rỉ sắt==vị máu)Chưa kịp phản kháng, đã bị hần bắt lấy tay kéo vào phòng ngủ, cho tới bây giờ cũng không biết cái hoàng đế đẹp mắt này khí lực lại có thể lớn như vậy, hần đã nghĩ cổ tay trái cũng bị niết chặt thành đứt!

Bị người áp vào trên giường, trên cổ lại lần nữa truyền đến bén nhọn cảm nhận đau đớn, y phục trên người đã bị người dùng lực mà xé mở. Thiệu Ngạn Mục bắt đầu sợ, tay chân đồng thời dựng ra sức giãy dụa lên,

hắn cũng không nghĩ giữa bọn họ như vậy, hắn cũng không muốn sau này ngay cả đường lui cũng không có!

“Ba!” Lại một cái tát quạt tới! Quạt đến trước mắt Thiệu Ngạn Mục biến thành màu đen.

“Là người tự tìm đáng chết!” Triệu Lãm Hoán lúc này căn bản không chế không được bản thân, hắn thậm chí nghĩ nhanh lên một chút mau giải quyết đi cảm giác thiêu cháy trên người, nhưng người dưới thân chính là muốn tìm phiền hà cho hắn, không phối hợp hắn! (|||...)

Rút roẹt roẹt ra đai lưng của Thiệu Ngạn Mục, kéo cao hai tay của hắn trói chặt, buộc ở trên đầu giường còn buộc nút chết.

Dễ dàng xé mở y phục trên người Thiệu Ngạn Mục, hoa văn màu tím lả lờ hiện ra khiến hắn một trận hưng phấn, vội vã mà tiếp cận tới gặm cắn mút vào, tay trái cũng vờ nặn trên điểm đỏ bên kia.

Sức lực không khống chế được, khiến cảm giác đau đớn trong nháy mắt đột kích trên đại não Thiệu Ngạn Mục, “A!... Đau!” Ngực trái không hề nghi ngờ là điểm mẫn cảm của Thiệu Ngạn Mục, khoái cảm kia kèm theo cảm nhận sâu sắc giống trực tiếp công kích trái tim hắn, khiến hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chính là đem điểm mẫn cảm kia chủ động đưa vào trong miệng Triệu Lãm Hoán, lại sinh sôi chịu không ít đau khổ. Khoái cảm không ngừng kéo tới cũng hòa lẫn thần trí của hắn, ngay cả hạ thân cũng từ từ ngượng đứng lên.

15. Chương 15

Mà Triệu Lãm Hoán bởi vì sợ đau, phía dưới của bản thân bị căng ứ giầy vò đến da đầu tê dại. Không thể chờ đợi!

Chính là đem thân thể chen vào giữa hai chân người dưới thân, ngay cả quần áo lót của phần dưới cơ thể Thiệu Ngạn Mục đều bị hắn rất nhanh cởi sạch bách, không hề theo quy tắc trình tự với thân thể trần trụi của hắn sờ loạn một hồi!

Thiệu Ngạn Mục bị hắn lấn qua lấn lại có chút thanh tỉnh lại. Thoáng ngẩng đầu, trong chớp mắt thấy vật đó to lớn ở giữa hai chân của mình diều võ dương oai khiến khuôn mặt hắn trắng bệch, để lộ thứ sức nóng còn lê nhẹ giữa khe hở đùi của hắn!

Không! Không có khả năng! Loại vật này... Sao có thể đi vào đi!? Thiệu Ngạn Mục sợ run, nhìn Triệu Lãm Hoán, mong muốn hắn có thể buông tha bản thân, “Hoàng thượng, không! Đừng như vậy!... Vào không được! Ngạch ân(==é n’)!...” Tiếng kêu rên cắt đứt lời cầu xin tha thứ, thân thể bật người cứng ngắc. [Ngạch ân(==é n’): tiếng kêu rên của em thụ đó]

Là Triệu Lãm Hoán căn bản không nghe vào, một ngón tay làm càn mà dò xét vào lối giữa khô khốc chặt trết. Thật chặt! Lại lần nữa vói vào một ngón tay, tùy ý mà quấy, khuếch trương lãnh thổ của bản thân.

Cái cảm giác trong cơ thể chưa bao giờ từng có khiến Thiệu Ngạn Mục động cũng không dám động, thân thể cứng còng, nhếch môi.

“A! ~ “

“A!”

Hai tiếng kêu thảm thiết!

Ngón tay trong cơ thể bị thay thế vật dữ tợn vĩ đại! Cái kia căn bản không phải ngón tay có thể so sánh!! Thiệu Ngạn Mục kéo căng thân thể, một tiếng cũng kêu không được, mồ hôi lạnh thẳng tắp toát ra bên ngoài, thậm chí không dám lớn tiếng hô hấp chỉ sợ liên lụy phía sau vừa thu vừa lui.

Một tiếng hét thảm khác hẳn nhiên là Triệu Lãm Hoán. Mặt sau Thiệu Ngạn Mục là lần đầu tiên, lại không được bôi trơn tốt, Triệu Lãm Hoán cảm giác bản thân chỉ tiến vào một đầu liền hoàn toàn động không được! Lối giữa khô khốc siết chặt của quý của bản thân, khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Triệu Lãm Hoán bắt đầu sốt ruột, rõ ràng cũng sắp được hưởng thụ rồi!

“Tên chết tiệt! Lại có thể dám không cho trẫm thoải mái! Hồn đản! Trẫm phải giết chết người! Giết chết người!!” Triệu Lãm Hoán ác độc chửi bới không phân rõ phải trái, tay nhàn rỗi cũng đánh úp về phía trước ngực mẫn cảm của Thiệu Ngạn Mục, túm niết xoay, cho đến khi đầu nhũ đỏ sẫm bắt lực mà đứng thẳng lên.

“Đừ... Đừ... Đừ...!” Hai tay bị trói sát sao nắm chặt, từ từ khép kín hai mắt, đầu cũng giữ vững không được mà lắc loạn hai bên. Từng trận cảm khoái ngược xa lạ, khiến Thiệu Ngạn Mục khó xử, “n... Đừ... ừ... Đừ... làm nơi đó nữa!...”

Rốt cục cảm giác được người dưới thân không kéo căng thân thể nữa, Triệu Lãm Hoán cắn răng một tiếng phát động làm tinh thần hăng hái thêm xông đi vào! Thật thoải mái! Vừa nóng vừa chặt, thật dễ chịu!! Lại hướng bên trong đâm rồi đâm, đem bản thân vùi vào nơi càng sâu của người dưới thân, không đợi lại lần nữa Thiệu Ngạn Mục thích ứng, liền ôm thắt lưng hấn bắt đầu ngang ngược hướng đánh thẳng lên!

Trong nháy mắt bị Triệu Lãm Hoán tiến nhập đến chỗ sâu trong thân thể, có thể cảm giác được rõ rệt phía trong bị thương, chảy máu, trong tâm một trận hoảng hốt, dạ dày cũng bị đụng khó chịu.”Đi ra ngoài! Thật là khó chịu... Hanh ân ~... Đi ra ngoài!”

Tiếng kêu to vô lực không ngăn cản được kẻ hung ác trên thân, càng bị đóng đưa lợi hại hơn!

Triệu Lãm Hoán đã rơi vào tấm lưới tình dục lớn kia còn bận tâm Thiệu Ngạn Mục, “Ha ha a ~ thoải mái! n!...thật bồng!” Chỉ biết va chạm điên cuồng đóng đưa!

Thiệu ngạn mục mồ hôi lạnh thấm vào toàn thân, mồ hôi hỗn hợp giọt nước mắt không thể nén chịu thống khổ cùng nhau chảy xuống khuôn mặt.

“Ngô... n!” Liều mạng khắc chế tiếng cầu xin muốn tràn ra miệng.

Còn chưa có kết thúc sao? Cũng không biết bị thay đổi bao nhiêu tư thế, va chạm phía sau cũng chưa từng đình chỉ, thậm chí có thể cảm giác được bên trong trước kia khô khốc đã tuôn đầy cái gì đó người nọ bắn ra, theo tiến tiến xuất xuất của hấn nhuộm đầy chỗ kết hợp của hai người.

Vô lực nằm úp sấp ở trên giường, hai tay vẫn không được giải phóng, vẫn là trói buộc ở đầu giường. Tiến công mất đi tiết tấu khiến hấn hoàn toàn theo không kịp, chỉ có thể theo lắc lư di động chìm nổi trầm.

Lại là va chạm bồng chốc nặng nề, không còn lực tức giận tứ chi rốt cục không chịu trụ được, theo áp chế từ người trên thân mà miễn cưỡng ngã vào trên giường. Vật lớn trong cơ thể run run, tinh hoa người nọ không giữ lại chút nào lại lần nữa tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể, lại đưa thân thể Thiệu Ngạn Mục tới một trận run mạnh.

“Ha ha a... ha ha a...” Ghé vào trên lưng Thiệu Ngạn Mục, thở hổn hển, một cái cuối cùng rốt cục phóng thích khiến Triệu Lãm Hoán hoãn lại. Hai mắt tình dục thối lui tận cùng nhuộm tia mệt mỏi, không có đem cái kia đã mềm xuống rút ra, liền tư thế trần ôm Thiệu Ngạn Mục đi ngủ.

Trong phòng yên tĩnh lại khiến Thiệu Ngạn Mục không thể động đậy không khỏi cười khổ ra tiếng, lập tức cũng mê man đi, bị lấn qua lấn lại quá kịch liệt...

=====

Mở mắt, ánh mặt trời đầu xuân có chút chói mắt.

Bên cạnh cũng không có người, lúc này người nọ là lâm triều đi.

Động động thân thể cứng ngắc, đau quá... Hai tay đã được tháo mở, ở trên bề mặt cổ tay lưu rõ ràng một chút hồng ấn bị trói buộc.

Cố gắng tìm về cảm giác của tay chân, cắn răng trở mình thân thể, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến cảm giác đau đớn khiến Thiệu Ngạn Mục ngã đánh một hơi thở! Thoáng xốc chấn lên, trước mắt. Thở dài, lại lần nữa phủ lên trên.

Thiệu Ngạn Mục nghỉ ngơi một chút, khổng chế thân thể ngồi dậy, cảm giác dịch thể gì đó theo động tác chảy ra bên ngoài cơ thể khiến tư thế hắn cứng còng, trên mặt trận hồng trận trắng không phải tự chuốc lấy sao... m thầ m cười khổ.

Đêm qua, hắn cũng không đem hết toàn lực chống cự lại. Là sợ Triệu Lãm Hoán bị thương, cũng có thể là trong tiềm thức bản thân liên đang hi vọng phát sinh loại quan hệ này, cái loại đang giày vò dưới cơ thể bản thân vẫn cứ tiết ra không phải chứng minh tốt nhất sao. Mặc kệ hắn đối đãi bản thân sao, Triệu Lãm Hoán chung quy là người mình thích, thậm chí là hy vọng xa vời đem người theo suốt đời! Huống chi, Triệu Lãm Hoán tối hôm qua rõ ràng còn mất ý thức.

Ngẩn ngơ lo lắng thân thể, mãi đến khi ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào.

“Nương nương, Nghi phi nương nương! Xin đừng đi vào, công tử còn chưa dậy a!” Là thanh âm Nguyệt Lan, còn mang theo một chút khóc nức nở?

“Hanh! Hắn thân là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, lúc như vậy lại có thể còn dám ý lại chưa dậy!! Bản thân Bản cung muốn thay hoàng thượng giáo huấn hắn thật tốt!” Ngoan lệ(==rất rất ác độc), thanh âm xa lạ của nữ nhân.

“! ~!” Cửa phòng bị lực mạnh đánh mở.

“Nghi phi nương nương! Đừng a, công tử... Công tử hắn...”

“Kéo xuống!” Từ lâu không kiên nhẫn.

“Vâng!”

Có người tiến vào! Mắt chính đi xuống...!!

Rốt cục Thiệu Ngạn Mục phản ứng được cuống quýt kéo chắn che dậy trên người, thân thể bắt đầu không chịu khổng chế mà run.

Người đến rốt cục lách qua bình phong, tiến vào nội thất.

16. Chương 16

Trong gian phòng tràn ngập nồng đặc mùi vị tình sự sau khi kết thúc, quần áo đồ vật rơi lả tả, còn nam nhân đang ngồi bọc chăn dựa vào trên giường! Tất cả cái này đều khiến Nghi Phi phẫn nộ!

Hai tay giấu ở trong tay áo nắm chặt nảy sinh ác động. Tiệp nam nhân chết tiệt, hủy tất cả toan kế hảo của nàng!

Nhớ nàng nhỏ 15 tuổi tiệp cung, ban đầu cho rằng cái hoàng đế đẹp ôn nhu kia, trượng phu của mình, sẽ là hạnh phúc của bản thân, nhưng sự thật thì sao?

Vừa vào hầu cửa sâu tựa biển, huống chi tường cao hậu cung kia! Nực cười sự ngây thơ của bản thân!

Dung phi nương nương trước người một mảnh hiền lương thực đức được người tôn sùng, sau lưng lại là quỷ dạ xoa răng nanh dài! Liên Gia từng dựa vào thể lực nhà mẹ đẻ còn có thể cùng Dung phi đấu một trận, nhưng hiện nay chỗ dựa vững chắc đổ, nàng chỉ có tự bản thân tìm kiếm lối ra.

Hoàng nhi, chỉ cần năng lực nàng vì hoàng thượng sinh ra hoàng nhi đầu tiên, nàng sẽ không vì ác nữ nhân kia ỉn núp nữa.

Vì thế, nàng thậm chí trăm phương nghìn kế tìm tới xuân dược tính mãnh liệt, mạnh tay đánh. Chuyện ban đầu phi thường thuận lợi, hoàng thượng cũng uống nước canh kia thẩm dược, nhưng ai ngờ hoàng thượng tính cảnh giác cao như vậy, cảm giác không đúng liền chạy ra khỏi cửa phòng, nàng ngăn cũng ngăn không được, cuối cùng lại có thể tiệp cho cái nam nhân này!

“Thị vệ nhỏ nhoi thấy bản cung lại còn không quỳ xuống vãn an! Người a, đem hần từ trên giường kéo xuống!!” Thanh âm bén nhọn bóp méo!

Thiệu Ngạn Mục vừa nhìn tiến vào là nương nương hậu cung, sắc mặt thoáng chốc rầm rầm xanh xám. Áo rách tươm còn che không được thân thể cảm thấy thẹn sao có thể gặp người! Cúi đầu mở to hai mắt nhìn, hai tay run nắm chặt che trên người. Không thể, tuyệt đối không thể!

Thoáng cái theo chỉ thị, hai người phụ nữ đi lên mạnh mẽ vũ lực, đưa tay muốn vén chăn, Thiệu Ngạn Mục tất nhiên là giơ tay ngăn lại. Nghĩ hai nàng kia lại thân mang võ nghệ, mà hần đã là lần qua lần lại qua một đêm, huống chi hai tay khó chống đỡ bốn bàn tay, cuối cùng vẫn cứ bị lôi chăn, kéo xuống giường!

Nam tử trên mặt đất thân trần trụi thê thảm. Thân thể run rẩy, đây người đều là từng mảnh từng mảnh xanh hồng hồng, thậm chí có nơi rõ ràng bị cắn ra vết máu, dưới thân càng một mảnh lộn xộn! Người sáng suốt tất nhiên nhìn ra được người này gặp đối đãi ra sao.

Mấy người cung nữ từ lâu đã sợ quay đầu đi.

Ngay cả bản thân Nghi phi cũng là ngây ngốc từng sốt một chút, nếu như lúc đó hoàng đế không chạy, chính bản thân đã bộ dạng thảm thương như vậy rồi... Khẽ cắn môi, nhưng đây cũng là hi vọng cuối cùng của bản thân!! Nàng biết hoàng đế sẽ không tới sủng hạnh nàng, sẽ không cho Liên Gia một chút cơ hội phục hồi!!

Thấy nam nhân té trên mặt đất dậy thân thể tìm kiếm quần áo tản mát, còn che trên người bản thân, Nghi phi không khỏi nheo lại con mắt vài bước đi lên trước.

“Bốp! ” một bạt tai quật ở má trái của nam nhân.

Nghi phi hổn hển, phát một chương quá lực kia quả thực đánh hần quay đầu sang chỗ khác, Thiệu Ngạn Mục kinh ngạc một chút, khoe miệng chảy ra máu.

“Che! Người che cái gì che!!” Nghi phi tự mình động thủ kéo xé quần áo Thiệu Ngạn Mục mới vừa che trên thân, “Người đồ nam nhân thấp hèn không cảm thấy thẹn này!” Kích động bất chấp thân phận mà quyền đâm cước đá với hần. “Tiện nhân câu dẫn hoàng thượng!!”

Quyền cước phủ đầu, khiến trước mắt Thiệu Ngạn Mục biến thành màu đen, nhưng vẫn không buông tay mở vãi áo rách nát, “Quần á... o...” Thấp khể giọng lảm bảm.

Vì sao phải ép hần? Hần cũng không muốn, hần không muốn a!

“Cho người câu dẫn hoàng thượng! Dã nam nhân chết tiết! Đánh chết người!”

Không!... Hần không có, hần không có câu dẫn hoàng thượng, hần không có! Đêm qua là... Là... Lại cãi lại không được, dù chưa câu dẫn, nhưng hần cuối cùng cũng là cam tâm tình nguyện... Quả thực là thấp hèn sao? Không, không...

Tâm thần lại rối loạn!

“Không... Không có, ta... Ta không có!” Khắc chế không được ra tay đẩy nữ nhân trước mặt.

“A! Nương nương! Người không có chuyện gì chứ! Nương nương “

Nghi Phi bị đẩy ngã xuống đất không ngờ lá gan hần lại có thể lớn như vậy, nha hoàn đỡ bên người đứng dậy chặt vật, bắt đầu kêu gào: “Tạo phản rồi, tạo phản rồi!” Chỉ vào mọi người bên cạnh hồ hoạn, “Các người còn đứng làm cái gì, đánh cho bản cung, đem cái tiện nam nhân này đánh chết!!”

Mọi người đều tới vây quanh.

Viện Lạc Hoa đang kịch liệt nháo, Nguyệt Lan cũng ngăn lối đi của hoàng thượng.

“Hoàng thượng, xin người cứu cứu công tử đi! Hoàng thượng... Hu hu, công tử hần...” Nguyệt Lan thật vất vả tìm được hoàng thượng, quỳ trên mặt đất, cuối cùng bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở.

Triệu Lãm Hoán mới vừa hạ lâm triều, chuẩn bị đi ngự thư phòng nghị sự thêm. Đối mặt tiểu cung nữ này không biết đâu khóc lóc kể lể, mấy vị đại nhân đều hai mắt nhìn nhau.

Chỉ có Triệu Lãm Hoán là biết cái tiểu cung nữ này. Thiệu Ngạn Mục? Nhớ tới đêm qua đối tượng chơi đùa một đêm, Triệu Lãm Hoán nhíu nhíu mày, “Người trước đứng lên, bình tĩnh nói hấn làm sao vậy?”

“Nghỉ phi, Nghỉ phi nương nương mới vừa dẫn theo người tiến vào, công tử... Công tử còn chưa dậy mà! Hu hu ~” nghĩ đến tình trạng bên trong gặp phải, Nguyệt Lan không khỏi lại một trận nức nở.

Nghỉ phi, lại Nghỉ phi! Đổ kẻ đứng sau, lá gan nàng trái lại càng lớn! Đêm qua nếu không vì xuân được nàng hạ, hấn sao lại kích động đi ôm Thiệu Ngạn Mục. Sáng nay vừa tỉnh lại, hấn đã càng hoảng sợ, còn cởi trói buộc trên tay Thiệu Ngạn Mục, liền vội vã rời đi, nghĩ sau lâm triều trở lại giải quyết việc này. Lúc này Nghỉ phi lại định rước lấy cho hấn phiền phức.

Đối với hấn vì sao không ôm người khác, nguyên nhân lời một mình Thiệu Ngạn Mục đi phát tiết Triệu Lãm Hoán vẫn chưa ngấm nghĩ.

“Được rồi, mau dẫn trầm đi!” Bỏ lại những người khác, lại theo Nguyệt Lan đi.

Đi trên đường, trong tâm Triệu Lãm Hoán có chút hoảng hốt.

Hấn hiểu rõ tính cách của bản thân thứ nhất dực vọng sẽ cường liệt bao nhiêu. Lúc trước phi tử hầu hạ, còn không chuẩn bị, các nàng mà bắt đầu nức nở kêu to, bản thân chung quy không tận hứng, ngay sau một đêm các nàng vẫn đều phải hoãn lại một vài ngày, nhất là lúc đêm động phòng. Nhưng đêm qua...Lúc hấn còn sâu trong được, ý thức cũng có chút không rõ ràng, hấn chỉ biết là bản thân hưng hăng lần qua lần lại người dưới thân, sáng nay mới vừa tỉnh thì hấn thậm chí còn thấy thần thanh khí sảng, cho đến khi chú ý tới có người bên cạnh, hồi tưởng lên chuyện phát sinh hấn mới vội vàng vàng rời đi. Nghĩ đến... Thiệu Ngạn Mục hấn là lần đầu tiên đi...

“Công tử! Công tử!...” Tiếng gào Nguyệt Lan khiến Triệu Lãm Hoán hồi lại thần, hóa ra đã đến Lạc Hoa viện.

Sải bước vào trong phòng, con mắt sắc cạnh của hấn vẫn là thấy được Thiệu Ngạn Mục bị bọn người vây quanh ở trong ngõ trên mặt đất, Nguyệt Lan sớm đã nhào tới đang cùng cung nữ khác dây dưa, “Công tử... Các người buông công tử ra!”

“Dừng tay! Tất cả dừng tay cho trầm!!” Thanh âm hàm chứa bạo nộ rất cực khiến tất cả mọi người ngừng động tác, thấy là dương kim thiên tử đến, đều vội vàng phân tán mở ra, nơm nớp lo sợ mà dừng.

“Thần, nô tì tham kiến hoàng thượng.” Nghỉ phi không nghĩ tới hoàng thượng hiện tại lại đến, lập tức liền luống cuống thần, vừa định tới trước cáo trạng đã bị Nguyệt Lan cắt đứt.

“Công... Công tử, người làm sao vậy? Công tử? Đừng dọa nô tỳ nha!” Thanh âm Nguyệt Lan càng run rẩy thường.

Triệu Lãm Hoán tâm dâng lên, vội vã bước lên phía trước coi.

17. Chương 17

Trước mắt người đổ rạp trên mặt đất, đang liều mạng mà lui thân thể của bản thân, phát run, cúi đầu, rồi rạch đầu tóc cũng lộn xộn, liều mạng khảy mười ngón từ lâu tróc ra máu chấm mặt đất, trên người cũng đầy vết thương, Triệu Lãm Hoán nhận rõ thương tích nào là của bản thân lưu lại, thương tích nào vừa hưng bạo ra.

Triệu Lãm Hoán hoàn toàn bất ngờ người đêm qua còn ôm vào trong ngực hiện tại lại thành cái dạng này!

“Đều lui ra cho trầm đi!”

Tất cả mọi người xung quanh đều ly khai.

“Trầm cho người lui xuống không nghe đến sao?!”

“Thế nhưng, hoàng thượng...” Nàng không cam lòng a!

“Lui ra đi!!” Thanh âm làm người phát lạnh.

Thân thể co rúm lại, “... Vâng, nô tì xin cáo lui.” Nàng biết hắn đã phát hỏa, lại không cam lòng cũng chỉ trước cứ rời đi.

Thân thể ngồi xổm xuống, ngón tay khẽ vuốt làn da trên lưng hắn, chạm tay một mảnh băng lạnh...

“Thiệu Ngạn Mục, là trầm!” Như cũ không có âm thanh, tư thế duy trì như trước.

Đưa tay chạm cảm hắn, cương quyết nâng đầu hắn vẫn cúi thấp.

“Ngô...” Từ chỗ sâu trong yết hầu phát ra thanh thấp, sắc mặt tái nhợt, nhắm hai mắt, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, chỗ ấy đã vết máu loang lổ.

Thiệu Ngạn Mục yếu đuối như vậy Triệu Lãm Hoán chưa bao giờ gặp qua, có thể cảm giác được thân thể dưới tay của bản thân đã run rẩy càng ngày càng lợi hại. Chiều hướng về phía trước, phóng thanh âm mềm mại: “Thiệu Ngạn Mục, mở mắt ra...”

Đơn giản ôm chầm thân thể hắn, bàn tay ở trên lưng hắn khẽ vuốt qua lại, Triệu Lãm Hoán biết hắn ở hình hổ hắn vẫn đều thích trấn an như vậy, khẽ hôn xuống đỉnh mái tóc hắn.”Cục cưng ngoan, ở đây chỉ có trầm ở, mở mắt ra nhìn xem, ngoan ~” trấn an ôn nhu.

Hai mắt đóng chặt rốt cục run rẩy khẽ sùng sùng mà mở ra, hai hàng nước mắt tức thì rơi xuống.

Môi cắn chặt như vậy, hai mắt mở to vô thần, Thiệu Ngạn Mục chỉ yên lặng chảy lệ khiến Triệu Lãm Hoán nghĩ tâm cũng muốn cuốn đi, tâm thật đau!

Lại lần nữa ôm chặt thân thể Thiệu Ngạn Mục, nhẹ nhàng liếm đi chút nước mắt, “Đừng sợ, có trầm ở đây, đừng sợ...”

Tâm tình bình phục xuống, ôm ngang lấy thân thể trong lòng, muốn đem hắn ôm đến trên giường, còn chưa thu dọn giường chiếu nơi xâm phạm làm vậy khiến hắn âm thầm thở dài. Dùng chân đem thân thể Thiệu Ngạn Mục khẽ chặt gói kỹ lưỡng.

... Lạc Hoa viện cách tẩm cung của bản thân rất gần.

=====

Thiệu Ngạn Mục cứng ngắc mà nằm ở trên giường, hai tay liều chết bắt lấy sàng đan dưới thân, mặc cho tay người khác lật trở thân thể của chính mình.

Cảm giác được cặp tay kia lại muốn dò vào nơi kia, Thiệu Ngạn Mục vội vàng khép lại hai chân của mình.

Lý thái y lại lần nữa thử, tay vẫn chen vào không lọt, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ về phía Thiệu Ngạn Mục giải thích: “Công... Công tử, hạ thần chỉ là muốn kiểm tra một chút, cái kia... Mức độ thụ thương của nơi đó...” Thấy Thiệu Ngạn Mục không phản ứng, còn đem ánh mắt nhìn về phía hoàng đế vẫn đứng bên cạnh, hắn cũng nhìn phía hoàng đế, đợi chỉ thị.

“Ngạn Mục, bị thương thì nên kêu thái y hảo hảo nhìn xem. Ngoan, lập tức liền tốt.”

Nghe vậy, Thiệu Ngạn Mục sững sờ như vậy. Rõ ràng thanh âm rất ôn nhu, lại khiến hắn thấy rơi vào vạn trượng băng hà. Triệu Lãm Hoán... Người thật tàn nhẫn! So với những người trước đó cũng còn tàn nhẫn hơn!

Lại xem qua, nhắm mắt lại, sàng đan trong tay nơi lỏng rồi lại chặt, nói cho bản thân thả lỏng thân thể.

Lý thái y tương đối khó xử, hắn nhìn ra cái nam nhân này đã phi thường khó khăn làm thả lỏng, thể nhưng thân thể lại khẽ run đầu thực là như cũ khép kín, vẫn chưa mở, lau lau mồ hôi trên đầu, “Cái kia... Công tử, có thể... Có thể hay không... Chân...Hơi mở chút?” Hắn rất khẩn trương.

Thiệu Ngạn Mục kinh ngạc mà mở con mắt, thấy được biểu tình Lý thái y xấu hổ bất đắc dĩ.

“Ngạn mục, ngoan...”

Bên tai truyền đến thanh âm khiến Thiệu Ngạn Mục thân thể chấn động, không dám tin nổi mà nhìn hoàng thượng một bên.

“Để cho người khác động cơ thể của ta, người cũng không hề gì là sao?...”

Nhìn ánh mắt Thiệu Ngạn Mục truyền nghi vấn qua, Triệu Lãm Hoán như cũ diện vô biểu tình.

“Cho nên... Tất cả đều là ta tự mình đa tình?...”

Khuôn mặt hoàng đế không hề phản ứng khiến Thiệu Ngạn Mục kéo ra nhất mặt cười khổ. Liều mạng kiềm nén luồng đau đớn trong lòng dấy lên, tuyệt vọng mà mở chân...

Ai... Lý thái y thở dài, hắn không nghĩ tới vị công tử này lại có thể yêu hoàng đế bọn họ, hắn khẳng định là không biết vị hoàng đế tuổi trẻ này có bao nhiêu âm ngoan. Nhớ tới thủ đoạn của hoàng đế, Lý thái y cả người đánh một giật mình, vội vã chuyển chú với công việc trước mắt của bản thân, vẫn là không nên xen vào việc của người khác thật là tốt.

Thế nhưng lúc hắn thấy giữa hai đùi sau đồng hồ hỗn loạn, vẫn một trận ngạc nhiên. Hắn nhìn ra được, đây rõ ràng là đã trải qua một phen kịch liệt thậm chí là tính sự bạo lực, nhưng sau sự việc lại không trải qua xử lý tốt, đến bây giờ cái miệng nhỏ như trước có dịch hồng bạch trọc từ sâu cái kia sưng đỏ chảy ra.

Vươn ngón tay dò xét gần cái động khẩu muốn hảo hảo kiểm tra một chút, còn chưa đụng tới, thân thể kia lại trốn tránh dường như hướng lên trên rút lui!

Hắn ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn.

Mười ngón tay nắm sàng đan, lại được môi giữ cắn chặt, khuôn mặt chảy lệ, thân thể còn không ngừng run...

Thôi, thôi! Đứa bé ngốc a

~~Không đụng vào thân thể hắn nữa, đem chăn kéo phủ hảo.” Công tử... Hảo rồi.”

Nhìn hắn rốt cục trầm tĩnh lại, Lý thái y cũng thở ra một hơi thở.

“Thế nào, Lý thái y?” Nhìn hắn ngừng động tác, Triệu Lãm Hoán hỏi.

Không dám nhìn khuôn mặt hoàng đế bọn họ, Lý thái y cúi đầu trả lời: “Hồi hoàng thượng, vị công tử này... Khụ, sau khi tình dục chưa xử lý, giống như lại bị người đánh tàn nhẫn, tình hình không tốt.” Lấy ra hòm thuốc của bản thân, lục lọi ra mấy bình nhỏ, “Hoàng thượng, bình dược này đối với trị liệu nứt thương hiệu quả tốt, công tử hiện nên dùng, cái kia... Đúng lúc. Còn thuốc này là điều trị thương đánh trên người hắn. Khụ... Cái kia, nếu hoàng thượng ngày sau cùng công tử... Khụ, chuyện lại sinh hoạt phòng the, trước tiên dùng cái ngọc cao tương đối tốt này.” Một bình dược được lấy ra giải thích xong, Lý thái y hé ra nét mặt già nua cũng trướng đỏ bừng, lại lần nữa đem mồ hôi lau, loại sự tình này hoàng thượng hẳn là có chút lý giải, không cần nói rõ lại đi.

Đúng, Triệu Lãm Hoán cũng không có biểu thị gì. “Xong?”

“Nga, cái kia... Cựu thần lại viết toa thuốc toát mồ hôi.”

“Toát mồ hôi? Vì sao phải toát mồ hôi?”

“Cái này, tuy nói công tử thân thể tương đối cường kiện, nhưng dựa vào lão thần thấy, tối nay công tử sẽ có sốt cao.”

Thấy hoàng thượng gật đầu, lại lần nữa bổ sung, “Tốt nhất để công tử rửa sạch bên dưới thân thể, bằng không sợ sẽ bệnh tình nặng thêm.” Lý thái y nói rất lấp lếm, nhưng chính là đang nhắc nhở hoàng đế bản thân, chỉ sợ làm lỡ. Thân thể công tử kia hiện tại đã đủ nguy rồi.

“n, trẫm sẽ để Tiểu Đức Tử đi tranh thái y viện, người trước xuống phía dưới đi.”

“Vâng, cựu thần xin cáo lui.”

Nhìn trong tầm cung đã không còn người khác, Triệu Lãm Hoán chuyển hướng long sàng.” Trẫm đã gọi người đi chuẩn bị ngự thang trì, cần người đến hầu hạ?” Ngự thang trì chính là phòng tắm chuyên dụng của hoàng thượng, ngay trong tầm cung.

“Không cần. Bản thân ta có thể.” Thanh âm rầu rĩ, “Hoàng thượng, có thể rút hết người hầu hạ xung quanh không?”

“Có thể.”

Trong lúc nhất thời hai người đều không lời nào để nói, Triệu Lãm Hoán cũng nán lại không được nữa.”Trẫm còn có việc phải xử lý, người hảo hảo nghỉ ngơi.” Nói xong, liền sai bước mà ly khai tẩm cung.

Thiệu Ngạn Mục, đứng trách trẫm tàn nhẫn, đây đều là cho người hảo... Trẫm, không đáng giá cho người yêu...

Thiệu Ngạn Mục trong phòng nhìn nắng vàng chiếu đầu đầu giường, long sàng này vẫn là bản thân lần đầu tiên không lấy hình hổ nằm...

Bộ dạng xấu xí của bản thân ngày hôm nay bị nhiều người thấy được...Người khi đó vì sao có thể ôm ta ôn nhu như vậy chứ? Thực sự rất ấm áp ~~~

18. Chương 18

Mạnh mẽ chống thân thể ngồi xuống, cố gắng di động nửa người dưới đau nhức không ngớt, đỡ cột giường miễn cưỡng đứng dậy.

Hai chân không ngừng run rẩy, khiến Thiệu Ngạn Mục khó có thể ổn định thân thể.

Không nghĩ tới bản thân coi tính là thân thể cường kiện lại có thể sau một đêm biến thành như vậy!?

Chết tiệt! Như vậy kêu hần đi ngự thang trì như thế nào? Lẽ nào thật phải bò đi?

Lắc đầu, bỏ đi cái ý niệm buồn cười này trong đầu. Chịu đựng cảm giác khó chịu giữa hai chân, đỡ dựa vào chướng ngại vật trên đường, một bước một lung lay, hần cuối cùng cũng đến nơi kia.Cái ngự thang trì này không ngờ xa hoa như vậy.

Bất luận khi nào sương mù màu trắng đều vây đầy trì, vì không cho khí nóng tiêu tán, bốn phía thậm chí phủ đầy lụa trắng, khiến người cảm giác mờ mờ lung lung, còn lộ ra cổ tình sắc, quả nhiên là làm nơi để vương dụng!

Bạch ngọc thạch quanh năm sương mù hơi nước mặt đất trơn trượt không gì sánh được, Thiệu Ngạn Mục đang thất thần tất nhiên là không chú ý tới, chân không thăng bằng, thân thể vô lực liền thuận thể ngã sấp xuống.

“Oa a!” Giữa hoảng loạn, kéo lấy lụa trắng bên cạnh, cũng kéo theo giá gỗ treo lụa trắng ngã đổ. Thiệu Ngạn Mục càng nghiêng theo bạch ngọc xuống nền đất trực tiếp trượt vào sâu trong nước hồ!

Hình như từ từ chìm xuống đáy.

Thật kỳ quái a... Sao không thấy khó thở chứ? Cũng không thấy chỗ nào khó chịu a... Lẽ nào ý muốn nói bản thân kỳ thật không phải con hổ mà là con cá?

Thiệu Ngạn Mục không thấy chỗ nào khó chịu không có chút động tác giãy dụa nào, nước ấm nhuận vây quanh thân thể, thậm chí khiến hần cảm giác phi thường thoải mái, đây là cảm giác trở lại cái gọi là trong cơ thể mẹ sao?

Nước xung quanh bản thân ban đầu yên tĩnh bắt đầu hoảng động, một đôi bàn tay to kéo hần lại, sau đó mạnh mẽ mà kéo hần lên mặt nước, cũng được ném lên trên bờ.

“Khụ khụ! Khụ... Khụ! Ha a... Khụ!” Thiệu Ngạn Mục khụ liên tục khó chịu cực kỳ, cũng buồn cười bản thân lại có thể nghĩ cái gì cá không cá, còn hô hấp không khó khăn chứ! Hần hiện tại thực là khụ đến độ muốn nôn ra! Thân thể hần mới vừa bị ném một cái kia cũng khiến nguyên bản hần liền đau đến càng khó chịu hơn muốn chết.

“Ha... Khụ! Thật là khó chịu!” Thật vất vả hơi dễ chịu hơn chút, ngẩng đầu lên.

“Người còn biết khó chịu!?” Thanh âm trầm băng lạnh!

Thanh âm này là...”Khụ khụ... Hoàng thượng?”

Mặt kéo căng, Triệu Lãm Hoán sắc mặt hiện tại tuyệt đối khó xem, một đôi mắt phượng tử trừng mắt Thiệu Ngạn Mục, hoàng bào trên người đều ẩm ướt.

Hắn vừa rồi không vài bước bỏ đi, liền lại quay trở về, nghĩ tới nghĩ lui vẫn có chút lo lắng, theo ý tứ Lý thái y tình trạng thân thể Thiệu Ngạn Mục hẳn là thực sự không tốt lắm. Mới vừa tới cửa, chợt nghe đến thanh âm cái giá ngã đổ xuống. Hướng về phía trong, người trước mắt này lại có thể di động chìm nổi ở trong nước vẻ mặt cao hứng, bộ dạng một chút muốn giãy dụa mạng sống cũng không có! Đây coi là cái gì? Muốn chết cho hắn xem sao? Triệu Lãm Hoán hẳn ghét nhất bị loại người muốn tìm cái chết này! Thế nhưng... Vừa nhìn đến bộ dạng Thiệu Ngạn Mục hiện tại chật vật, liền lại một trận đau lòng...

Đi tới vài bước trước mặt Thiệu Ngạn Mục, đưa tay rũ tóc ướt dính ở trên mặt hắn, nhìn con mắt hắn nghi hoặc, “Ngạn Mục, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

A ha a? Cái gì thế nào?

“Người... Đúng là muốn chết thật sao?!”

Hắn không có nghĩ như vậy a, vội vàng giải thích: “Hoàng thượng, ta nghĩ, khụ, ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, ta không muốn đi tìm cái chết a!”

“Không muốn?!... Vậy ngươi vì sao bộ dạng vẻ mặt giải thoát chìm ở dưới?!” Cho nên mới muốn chỗ này có hạ nhân đều rời đi sao? Vẻ mặt bị thương.

Bi thương? Chậm chạp hồi sức, chăm chú mà nhìn Triệu Lãm Hoán, “Hoàng thượng, ngươi là... Quan tâm ta sao?”

Thấy Triệu Lãm Hoán vẻ mặt không phải ý tứ này, Thiệu Ngạn Mục có chút khổ sở.

“Hoàng thượng, ta... Ta không rõ a... Vì sao ngươi luôn luôn đối ta chợt lạnh chợt nóng?”

Triệu Lãm Hoán thoáng cái có phần xoay nhưng khom lại, vẻ mặt nghi hoặc.

Hệ thống ngôn ngữ trắc trở, Thiệu Ngạn Mục thử biểu đạt ý nghĩ của chính mình, “Hoàng thượng... Nếu như có việc cần ta hỗ trợ, cái đó... Kỳ thực toàn bộ thể nói thẳng.”

“Có ý gì!” Khẽ hí mắt, Thiệu Ngạn Mục hiện tại khiến hắn có chút khó chịu.

“Không cần tìm những người khác diễn kịch, chỉ cần ta có thể, ta đều có thể làm hết sức...” Như vậy, ngươi hiểu chưa?

“Người biết rồi!?”

Cười khổ, “n, ám bộ đều luôn luôn có người... Nhìn ta, hoàng thượng ngươi đã biết năng lực của ta sau mới cố ý diễn cái vừa qua, còn cố ý để ta nghe được không phải sao?”

Triệu Lãm Hoán phi thường kinh ngạc, hắn không nghĩ đến Thiệu Ngạn Mục lại có thể nhìn rõ cái kia khiến hắn chủ động xin đi trộm danh sách, thậm chí còn phối hợp một trận như thế...

“Vì sao?”

“Người biết rõ.” Lại cười khổ.

“Bởi vì ngươi... Thích trầm?”

...

Nhìn nhau không nói gì.

“Hoàng thượng, ngươi là đem ta... Trở thành gì?” Cũng đến nước này rồi, Thiệu Ngạn Mục mong muốn có thể hiểu Triệu Lãm Hoán rốt cuộc muốn là cái gì.

“...” Triệu Lãm Hoán tránh ánh mắt hắn.

“Ta hình hổ, là sủng vật?”

“...” Vẫn là trầm mặc.

Thả nắm đấm ở hai sườn thân thể nắm quá chặt chẽ, “VẬY... Hiện tại ta bộ dạng này thì sao?”

“...”

“Vì sao không nói lời nào?” Thanh âm chất vấn bắt đầu run, “Là thuộc hạ phục vụ người? Thị vệ? Công cụ giải được? Hay là... Có thể có cũng không, cái gì cũng là không?” Hắn sợ nhất đáp án chính là “Cái gì cũng là không”, tất cả nói đúng như vậy đều là chính hắn tự cho là đúng, bản thân cho trên mặt bản thân thiếp vàng...

Nhìn Triệu Lãm Hoán không nói lời nào, Thiệu Ngạn Mục tâm cơ rút nhanh xuống, quả nhiên...”Cái gì cũng... Không phải sao?”

Cười khổ, có thể xác thực là qua bản thân. Ngày hôm qua vẫn chỉ là đang suy nghĩ có thể ở gần bên coi giữ là tốt rồi, qua một đêm hoang đường kia liền muốn xin hắn thừa nhận địa vị bản thân sao?... Cho nên, không phải Triệu Lãm Hoán hắn thay đổi thất thường, là chính hắn thay đổi thất thường.

Hắn nếu như rất tốt với ta, đối với ta ôn nhu, ta đây tất nhiên là hảo hảo chịu, cất giấu chân quý; đến nỗi sử dụng sự lãnh đạm... Cũng nên hảo hảo nhận đi. Chỉ ít cũng là cho hắn...

Tựa hồ nghĩ thông suốt, Thiệu Ngạn Mục thân thể cũng trầm tĩnh lại. Lần này đã có thể trầm tĩnh lại, khiến hắn cảm giác rất lạnh! Ông trời ~ hắn lại có thể cứ thân thể trần truồng như vậy cùng người nọ nói cả buổi!?

Không đợi hắn kinh ngạc hết, một tiếng hắt xì liền buột ra: “Ha a ~ hắt xì!”

Có chút xấu hổ đưa tay sờ sờ cái mũi, nhưng sau gáy lại đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn? Kinh ngạc nhìn Triệu Lãm Hoán, hoàng thượng??

Trước mắt tối sầm, đây, hoàn toàn hôn mê.

Khiến Thiệu Ngạn Mục ngất xỉu đi nằm xong trên mặt đất, bản thân rất nhanh cõng xuống y phục đã ẩm ướt, ôm lấy thân thể hắn một lần nữa lặn vào sâu trong hồ.

Tự Triệu Lãm Hoán dựa lưng vào cạnh hồ, để đầu Thiệu Ngạn Mục lệch trên vai hắn, thân thể ghé vào trên ngực hắn, sau đó cố định phía sau hắn bắt đầu làm việc tẩy rửa.

Ngón tay cẩn thận dò xét xung quanh lỗ nhỏ phía sau Thiệu Ngạn Mục, cần phải đem cái kia của bản thân ở lại bên trong lôi ra...

Dừng một chút. Cái kia của bản thân, ở lại trong thân thể hắn. Loại ý nghĩ này lại có thể khiến Triệu Lãm Hoán cảm giác thân thể thoáng nóng! Hít sâu vài cái, bây giờ vẫn không thể, thương của hắn rất nặng, phía sau cũng đã bị nứt thương, không thể! Nỗ lực tạo tốt tâm lý, rốt cục cẩn thận từng chút một mà rẽ nước. Hắn cũng bắt đầu tự hỏi. Trước ngày hôm qua, có thể bản thân đối với hắn vẫn là hứng thú lợi dụng đùa giỡn hơn, nhưng ngày hôm nay lại khiến hắn bị kích động muốn thương yêu hắn sủng hắn! Là bởi vì thấy khuôn mặt yếu đuối sáng nay sao, rõ ràng thoát nhìn là một đại nam nhân ổn trọng chính chắn!

Nhớ tới chất vấn thất thố của Thiệu Ngạn Mục vừa rồi.

Thiệu Ngạn Mục, người sẽ không thích cái đáp án kia...

19. Chương 19

Ở lại Hồi Lạc hoa viện đã nhiều ngày.

Nhớ tới ngày ấy về sau lại từ trên giường tỉnh lại, phát hiện trên người sớm được tẩy rửa thích đáng, còn thay áo trong sạch sẽ, cả người đều là thanh thanh sáng sáng, Thiệu Ngạn Mục biết hẳn là cái hoàng đế kia làm, không khỏi đưa tay sờ sờ khuôn mặt bản thân đỏ lên.

Hoàng thượng người sẽ không hiểu đi, cho dù là người lúc lơ đãng thân mật ôn nhu, đều có thể khiến ta càng lún càng sâu...

Về phần ngày đó đến những người đó, đều bị đóng lại, xử phạt, mà Nghi Phi lại bị Triệu Lãm Hoán lấy “Dâm loạn mê hoặc hậu cung... Vận dụng hình phạt riêng” Thứ danh nghĩa biếm lãnh cung kỳ thực đã nói lên mấy ngày nay tới, Thiệu Ngạn Mục thấy thật là có chút thống khổ. Chịu phong hàn, nóng rần lên phát nóng, thân thể đau nhức, vẫn còn tiêu chảy, càng không ngừng chạy Khanh phòng(nhà xí đi), nhưng cái nơi kia khó có thể mở miệng căn bản chịu không nổi loại trình độ “phương pháp kéo dãn” này... ||| nói chung, mấy ngày nay sự giày vò chính hẳn hiểu rõ!

Có điều, nếu hiện tại thân thể đã khôi phục, hẳn là muốn đi nơi Hộ Linh đưa tin mới được.

Lục ra một bộ y phục thị vệ đã sớm cầm được trong tay nhưng vẫn không có cơ hội mặc, giặt mở, vừa định thay, Nguyệt Lan liền bưng thang bỏ tiến đến.

“Công tử, người làm cái gì chứ? Hãy cứ trước tiên uống chén thuốc này đi.”

“Trước tiên để đó đi.” Cô Nguyệt Lan này buộc hẳn uống chút thuốc gì đó, uống đến hẳn vừa ngửi thấy cổ mùi vị đã muốn buồn nôn.

“Vậy sao được, thuốc này đều là thái y phân phó, phải nhân lúc nóng uống nha.” Mang thứ đó để trên bàn, đổ một chén, “Công tử người thay quần áo muốn đi ra ngoài sao lại bắt đắc dĩ đến nỗi bỏ xuống mặc thị vệ, tiếp nhận bát, “Đúng vậy, công việc thị vệ vẫn là nên nhanh chóng tiếp nhận là hơn.”

“Thị vệ? Công tử người muốn đi làm thị vệ?!” Nguyệt Lan phi thường kỳ quái, khả năng này không lớn đi.

Uống miệng nước nóng, nhúu mảy, “Cái này rất kỳ quái sao?”

“Thế nhưng... Thế nhưng, tất cả mọi người nói công tử người sẽ được lập làm... Lập làm...” Nguyệt Lan nói rất nhẩn nhó, nhưng nhìn công tử nhà mình không phản ứng, cũng chỉ tự nói tất cả, “Tất cả mọi người nói công tử người sẽ được lập làm... Cái đó, nam thiếp của hoàng thượng!”

Nam thiếp?! “Sao có thể! Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung! Đương kim thánh thượng không phải hôn quân như vậy.” Thiệu Ngạn Mục thuận miệng cười cười, điều này sao có thể.

Trong lòng Nguyệt Lan cũng rất không hiểu rõ, lập nam thiếp cùng hoàng thượng có đúng có quan hệ với hôn quân sao?

Hai người đều đang sững sờ há miệng, ngoài cửa truyền đến thanh âm Tiểu Đức Tử:

“Thánh chỉ đến!”

Thiệu Ngạn Mục đột nhiên dự cảm phi thường bất hảo!

Thịnh võ năm hai tháng 5, hoàng đế hạ thánh chỉ, phong Thiệu Ngạn Mục làm Ngôn quý phi, ban thưởng ở Ngôn tiêu điện.

Đêm hôm nay, trong Ngôn tiêu điện, Triệu Lãm Hoán cùng Thiệu Ngạn Mục cách mặt bàn cơm mặt đối mặt ngồi, mọi người xung quanh bị thu xuống phía dưới.

Nhìn hoàng thượng thần nhiên tự đắc, Thiệu Ngạn Mục không nhịn được, vẫn là mở miệng hỏi trước: “Hoàng thượng, ta không rõ! Vì sao phải phong ta làm phi tử?!” Hẳn thực sự không nghĩ tới chuyện sẽ như vậy, phi tử, nam phi, đây đều cái gì a... Những triều thần kia cũng mặc kệ sao? Cho dù hoàng đế này hạ đạo chỉ hoang đường như vậy.

“Trên thánh chỉ đều không viết cả sao.” Gắp miếng rau nhỏ, chậm rãi nếm.

“Thánh chỉ?” Thiệu Ngạn Mục có chút kích động, “Nhưng mặt trên đó đều viết cái gì? Cái gì bảo nam tử họ Thiệu hiền lương thực đức?!” Hẳn chỗ nào có được xưng là “Hiền lương thực đức”?

“Đây là trăm ám chỉ chuyện người mạo hiểm đi đoạt danh sách kia. Tài cán vì trăm dần xếp ưu sầu giải nạn, không hiền lương không thực đức sao?”

“Được... Vậy, Thượng Tổ phẩm hạnh mẫu mực đâu?” Hấn cũng không tin loại xã hội này còn có thể có khai sáng như vậy “Thượng Tổ phẩm hạnh mẫu mực”, để con cháu lấy nam nhân? Đừng đùa!

“Người không biết?”

“Biết cái gì?”

Lúc này đến phiên Triệu Lãm Hoán kỳ quái, lẽ nào người này thật sự từ thiên hạ rơi xuống? “Hoàng triều Long Á chúng ta từ trước Thượng Tổ khai quốc khởi đầu, thì có quy củ ‘Phàm người được thiên tử lâm hạnh tất đưa vào hậu cung thiên tử’”

“Nhưng, đối với ta là nam nhân...”

“Hoàng hậu Thượng Tổ khai quốc chính là một người nam nhân, thế hệ xưng ‘Vạn đức hoàng hậu’”

Nhìn vẻ mặt Thiệu Ngạn Mục vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, Triệu Lãm Hoán đơn giản giải thích tiếp: “Thượng Tổ khai quốc cùng Vạn đức hoàng hậu phi thường yêu nhau, bọn họ thậm chí cùng chung vai trên sa trường, cùng cai quản giang sơn, khai sáng hoàng triều Long Á ta. Nhưng nguyên nhân Thượng Tổ chỉ yêu duy nhất hoàng hậu, vẫn không có lấy những người khác, do đó hoàng hậu sợ Thượng Tổ không lại con nối dòng, nhất định muốn Thượng Tổ thu nhận người đảm nhiệm hưởng qua vũ lộ, Thượng Tổ mặc dù không tình nguyện, nhưng hoàng hậu lấy cái chết khuyên nhủ, cuối cùng để lại cái quy củ kia.”

“Lại, lại có thể có loại chuyện này.”

A ~ đây chính là chuyện người Long Á đều biết đến, người không biết mới kỳ quái.”Hoàng gia gia cũng có một nam phi. Đây xem như là pháp luật Tổ Đức Thượng đi.”

“Lẽ nào chưa từng có người đi ra phản đối?” Thiệu Ngạn Mục vẫn là không tin các đại thần sẽ cùng đồng ý.

Triệu Lãm Hoán tất nhiên là biết ý tứ của hấn. Đối với bọn họ mà nói, nam phi vừa không có uy hiếp sinh hoàng tử, lại không thể làm chính trị, hưởng chi còn có tiền nhân tiền lệ, căn bản không có gì lý do phản đối được.

“Trăm phong người làm phi người mất hứng sao? Người không phải thích trăm sao.”

“Không, không phải...” Đây không là cái chuyện gì cao mất hứng. Chỉ là... So với lên phi tử hấn tình nguyện đem hấn làm thiếp thân thị vệ hảo theo hầu cạnh người; phi tử, sợ rằng chỉ có thể bị động mà chờ hấn lâm hạnh đi.

“Hoàng thượng người đã có ý như vậy, ta thuận tiếp nhận.” Cười cười tự giễu, hấn không phải đã quyết định rồi sao, tất cả hấn đều chấp nhận sao. Phi tử... Chỉ cần hấn không chán là được rồi.

“Hảo! Vậy đêm nay cũng là đêm tân hôn trăm cùng người.” Châm thêm hai chén rượu, đưa cho Thiệu Ngạn Mục một chén, “Tối, rượu giao bôi!”

Rượu giao bôi... Tiếp nhận một chén rượu nhỏ kia, nhìn Triệu Lãm Hoán dáng tươi cười vẻ mặt xán lạn, một tay vươn, Thiệu Ngạn Mục ngực khê run rẩy, rốt cục vươn cổ qua thân, đưa tay dựa vào cùng Triệu Lãm Hoán cùng một chỗ.

Hai người cho nhau giao thủ câu, uống một hơi cạn sạch!

20. Chương 20

Buồng chén rượu, một tay đem Thiệu Ngạn Mục vẫn còn đang đỡ ra kéo vào trong lòng bản thân, ở bên tai hấn thổi khí.

Thiệu Ngạn Mục run cái, nhìn trước mắt bày ra khuôn mặt nghiêng thành, hấn giác ngộ bản thân lại lần nữa bị cái người con trai này đầu độc.

“Ngày sau, trầm gọi người Ngạn nhi được không?” Thanh âm thấp trầm ở bên tai vang lên, vành tai nhỏ nhỏ cũng bị hấn nhét vào trong miệng bữa bãi đùa bỡn.

“Hoàng thượng??”

“Không được?” Hai tay vòng ra sau gáy Thiệu Ngạn Mục, đầu lưỡi dò xét lãnh thổ cũng đã theo lỗ tai xuống phía dưới đi tới chỗ nổi lên của cái cổ, dùng răng khê cắn chỗ đấy, Thiệu Ngạn Mục tức tốc đầu giường lên.

Cảm giác được thân thể trong tay bắt đầu khê run, Triệu Lãm Hoán khê miệng câu dẫn ra hài lòng, tay phải vọt lên kéo mở áo hấn, chui đi vào. Khê vuốt làn da phía dưới tay, ngón tay truyền đến là xúc cảm thuận hoạt lại có nhiều co dãn.

Giả vờ lơ đãng mà quét qua đầu nhũ bên trái của đối phương, “Ừm...” Không ngoài sở liệu mà Thiệu Ngạn Mục nhỏ giọng rên rĩ.

“Hoàng, hoàng thượng... Lên giường, trên giường được không?”

Triệu Lãm Hoán có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lại thấy Thiệu Ngạn Mục đã xấu hổ đỏ mặt, thấy hấn nhìn chăm chú vào bản thân, còn vội vàng cuống cả lên cúi đầu.

“Ha hả ~” nhẹ cười ra tiếng, “Được! Đi lên giường, đi lên giường.”

Thiệu Ngạn Mục bị thoát cởi hết quần áo bắt đầu thở dốc không chế không được, hai điểm trước ngực sớm bị đùa gấng gượng trơn tròn, nhất là đầu nhũ bên trái bị mút liếm đỏ bừng, còn dính đầy nước bọt Triệu Lãm Hoán, làm nổi bật hoa văn màu tím xung quanh, rất mê người!

“Ừ ừm ~!” Lại bị Triệu Lãm Hoán công kích xuống điểm đỏ kia, trong ngực không tự chủ hướng về phía trước ngã ra.

“Ha ha! Trầm chỉ biết, cái nơi này của Ngạn nhi người tối mẫn cảm.” Trên thực tế, bản thân lần trước cường thượng Thiệu Ngạn Mục tới nay, Triệu Lãm Hoán liền đối với thân thể hấn nhớ mãi không quên. Tuy nói thời gian làm bản thân ý thức không rõ ràng, nhưng rõ ràng biết cái nơi bị màu nâu non vây quanh mẫn cảm này làm người kinh ngạc, hấn nhớ được rõ ràng chỉ cần xoa bóp ở đây, chỗ hoa văn của người dưới thân liền sẽ cần hấn một cần, loại cảnh đẹp này có thể nào hấn dễ dàng lãng quên!

Nhìn Thiệu Ngạn Mục xấu hổ không được tự nhiên, bộ dạng đem đầu quăng hướng một bên, Triệu Lãm Hoán đã nghĩ hạo hạo đùa hấn. “Ngạn nhi tối, người tự mình nhìn xem, chỉ liền sờ đầu vú người, người ở đây liền cứng thẳng lên vui vẻ như thế nga!”

“Ô a!” Không kịp phòng bị, tay phải bắt lấy cái sàn đan đã bị Triệu Lãm Hoán cường ngạnh vỗ trên hạ thân của bản thân. Vừa chạm đến nơi hỏa nhiệt ôn độ của bản thân, Thiệu Ngạn Mục liền hoảng loạn dời tay của bản thân đi, toàn bộ thân thể đều hồng trên một tầng.

“Hoàng thượng! Người, người đừng như vậy...” Thiệu Ngạn Mục nóng nảy, hấn không nghĩ tới hoàng đế này sẽ ác liệt như thế, bản thân vứt bỏ tôn nghiêm, một chút cũng không phản kháng, tùy ý hấn đem bản thân đặt ở trên giường, hấn lại có thể còn chơi hấn như thế!

“Đừng như vậy? Nhưng trầm còn chưa có làm cái gì nha, ngay cả phía dưới của người chưa từng sờ qua mà.” Triệu Lãm Hoán trở mình xuống thân thể Thiệu Ngạn Mục, đầu gối hấn cong lên, “Tối, Ngạn nhi mở hai chân.”

“Người!...” Vừa định phản bác, nhưng nhìn bộ dạng Triệu Lãm Hoán không cho kháng nghị, đành phải chiều theo hấn làm.

“Tách thêm một chút!” Một bên cường điệu, một bên chen vào giữa hai chân của Thiệu Ngạn Mục, nhìn phong cảnh chỗ đó.

Cảm giác được đường nhìn cực nóng chăm chú vào hạ thân mình, nhớ tới lần trước trải qua không tốt, khiến Thiệu Ngạn Mục dừng không được run, hai tay nắm lấy sàng đan cũng nâng lên che khuất mặt mình.

Ngón tay dính ướt cái gì đó lạnh lạnh dính dính gì đó vói vào trong cơ thể, cảm giác không quá thoải mái khiến Thiệu Ngạn Mục căng thẳng ngón chân kiềm chế.

Lại gia tăng một ngón tay, chặt bên trong trất lửa nóng khiến Triệu Lãm Hoán nhớ tới cảm giác bản thân từng được nơi này bao chặt, trong nháy mắt thân thể liền làm tốt chuẩn bị, kêu gào không kiên nhẫn. Triệu Lãm Hoán trung thành với cảm giác bản thân không ngấm nghĩ, cấp tốc cởi ra y vật che chắn, liền mang theo cự đại của bản thân vọt ào vào lỗ nhỏ hoàn toàn vẫn chưa chuẩn bị tốt!

“A a!...” Thiệu Ngạn Mục hiển nhiên không ngờ tới vật kia liền tiến vào như thế, đau nhức thân thể hằn thẳng lui, muốn thoát ly cực hình không dễ chịu này, lại bị Triệu Lãm Hoán gắt gao đè.

“Đau quá!... hô... Hoàng thượng, người...”

“Thả lỏng! Mau thả lỏng a!” Triệu Lãm Hoán cũng giống thế không dễ chịu bắt đầu ảo não, dừng lại động tác của bản thân, bàn tay phủ lên trên phân thân của Thiệu Ngạn Mục sơ qua gia tăng thoải mái. Thân thể Thiệu Ngạn Mục cái gì cũng tốt, chính là rất chặt, lúc nào nhất định phải hảo hảo chăm sóc huấn luyện! Kẹp đau nhức chết trầm rồi!

“Hoàng, hoàng thượng... Người, người vào đi...” Thấy mồ hôi lạnh Triệu Lãm Hoán đau nhức ứa ra, tay vồ về phân thân bản thân cũng là kỹ xảo toàn bộ không vô, Thiệu Ngạn Mục không thể làm gì khác hơn là cố gắng thả lỏng bản thân, lại thốt ra nghĩ cho Triệu Lãm Hoán thoải mái trước.

Đây là người nói! Triệu Lãm Hoán không quan tâm khê cổ sức, dám mang bản thân cố gắng đi vào.

Lại nứt ra rồi, còn chảy máu đi... m thậm một nụ cười khổ, không thể làm gì khác hơn là cắn răng quên cảm thụ của bản thân, tận lực phối hợp hướng đâm của Triệu Lãm Hoán.

“Ừ... ừm... Hô hô a, hô hô a...” Thống cảm dần dần chết lặng, lại bị khê hạ xuống cũng đọng điểm hưng phấn, Thiệu Ngạn Mục rốt cục nhẹn không được phát sinh rên rỉ, một tiếng cao hơn một tiếng, lại không chú ý tới lông mày Triệu Lãm Hoán nhăn chặt cùng biểu tình từ từ âm lãnh.

“Ngạn nhi, ngoan, trở thân thể.”

Không đợi Thiệu Ngạn Mục phản ứng, thân thể lập tức liền xoay tư thế kết hợp một vòng, biến thành tứ chi dùng sức, bộ dạng quỳ ghé vào trên giường.

“Ha ha a!... ư ư...”

Mặc dù không thích cái tư thế này, nhưng bên trong bị ma sát đến điểm mất cảm lại chỉ có thể khiến Thiệu Ngạn Mục phát sinh thanh rên rỉ đáng thẹn.

“Ngạn nhi... Ngạn nhi, đừng phát ra âm thanh!” Thanh âm không giống đang trong tình cảm mãnh liệt mang theo băng lãnh.

Tựa hồ bị đóng băng, thân thể rụt xuống.

“Đừng đừng!” Chuyện gì xảy ra?! Rốt cục tỉnh táo Thiệu Ngạn Mục lại phát hiện bản thân bị một tay che trên miệng!

“Đừng phát ra âm thanh, Ngạn nhi!” Trong thanh âm Triệu Lãm Hoán đã có chút không kiên nhẫn, phía dưới đọng và chạm càng dùng sức.

Không đợi Thiệu Ngạn Mục hiểu vì sao, hai tay liền bị kéo trói buộc ra phía sau, trong miệng mới vừa bị buông ra lại bị chặn trên giường nhét tràn đầy. Đã không thể duy trì tư thế ban đầu nữa, chỉ có đầu cùng vai có thể dùng sức, phần eo trở lên đều bị hướng về phía trước nâng, thừa thụ bởi phía sau mà mãnh liệt đánh đến.

“Ừ... ư!” Không có tiếng rên rỉ, chỉ có một tiếng khê kêu rên, ngay cả hô hấp giống như trở nên đều rất trầm trọng. Thật là khó chịu! Thật là khó chịu!! Vì sao? Vì sao phải như vậy?

Triệu Lãm Hoán do phía sau che trên thân thể hằn, liếm hôn lưng hằn cùng sau gáy cổ, ở bên tai Thiệu Ngạn Mục càng không ngừng thấp thấp bầm: “Ngạn nhi ngoan, sau này... Ừ... Cũng đừng phát ra âm thanh... Đừng phát ra âm thanh!”

Nói một câu, phía sau đánh lên tới một chút.

“Đúng... Cứ như vậy, đừng phát ra âm thanh... Ha a! Người như vậy hảo hảo!”

Thế nhưng, vì sao?!

21. Chương 21

Mưa nhỏ rơi nhỏ giọt róc rách tí tách đã gần một tháng, xuyên thấu qua cửa sổ có thể thấy sân tựa như vẫn phủ hơi nước. Có lẽ bởi vì hoàng thượng thường tới Ngôn tiêu điện này, chung quy cảm giác hạ nhân hầu hạ ngày càng nhiều, thời tiết thế này cũng đều vội vàng vào vội vàng ra.

Chuyển đường nhìn, nhìn sách trên bàn vẫn mở lại có chút không nhìn được. Chữ ở đây tuy nói vẫn là chữ hán, nhưng do vì một vài chữ so với chữ phồn thể còn nhiều hơn, ngay cả nếu để hán phân biệt đoán mò hồi lâu, mỗi lần hán nhìn đều tâm tư lao lực quá độ. Bản dĩ nhân trai hơi mỏng trên bàn này hán cũng xem vài ngày, còn chưa xem hết. Quên đi quên đi, hay là lên trên giường nằm là được rồi.

Thiệu Ngạn Mục mới vừa đứng lên, thân thể chính là thoáng run rẩy, trong thân thể chôn thứ gì đó đụng phải điểm mẫn cảm của bản thân. Thật muốn chết! Đồ mặt cần thận đi tới cạnh giường, nằm xuống.

Loại khí trời này, lạnh lạnh, kỳ thực vẫn là vô cùng thoải mái.

“Công tử, người cũng thật là, nghỉ ngơi sao cũng không đắp cái gì?” Nguyệt Lan vừa vào cửa liền nhìn nương nương nhà mình nằm không có hình tượng gì, ngay cả thẩm lông cũng không phủ.

Thiệu Ngạn Mục vừa mới nằm xuống bất đắc dĩ tiếp nhận tấm thảm kia. Đây là rất vất vả kêu Nguyệt Lan nâng đỡ hô hán nương nương rồi, lại còn là thích quần chuyện như vậy, bà cụ ngồi vực hán không chiếu cổ bản thân tốt.

“Công tử, hoàng thượng kêu Đức công công truyền lời lại, đêm nay muốn qua đêm ở đây.”

“Ừ.”

“Công tử, người không cảm thấy hoàng thượng tốt đối với người sao? Từ khi công tử được phong làm quý phi, hoàng thượng hầu như mỗi ngày đều muốn sang đây gặp người. Trước đây cùng hiện tại Nguyệt Lan làm việc đều ước ao có thể theo chủ tử tốt, còn có thể mỗi ngày gặp mặt hoàng thượng!” Nguyệt Lan nói xong mặt tươi như hoa. Hiện tại hậu cung ai chẳng biết, hoàng thượng chỉ chuyên sủng nương nương nhà mình mà, liền khiến nàng hiện tại làm việc đều là thất lưng rất thẳng, không ai dám nói xấu.

“Ừ, thì cùng trước đây như nhau, Nguyệt Lan người bạn đi đi.”

Nhìn nương nương trước mắt hình như rất tâm sự, Nguyệt Lan cũng chỉ trước tiên lui xuống đi bận việc. Nàng cũng vẫn kỳ quái rõ ràng hoàng thượng đối với nương nương tốt, nhưng nương nương hiện tại lại càng ngày càng không thích nói, càng ngày càng không muốn động, luôn luôn một mình tĩnh tọa chờ đợi. Ai, quên đi, loại chuyện này không phải là việc hạ nhân bọn họ có thể xen vào.

Thiệu Ngạn Mục quả thực ngực cũng vẫn nghẹn khuất, hán không hiểu, hán cũng vẫn không hiểu!

Đúng! Hoàng thượng ngày ngày đều tới chỗ hán ở, cùng nhau dùng bữa tối, thậm chí còn có thể đem công vụ đều đưa nơi hán ở phê duyệt, đây giống như là một phi tử có khả năng đạt được vô thượng sủng ái. Nhưng là, hán biết cái hoàng đế kia cũng không phải nghĩ như vậy, hán chung quy nghĩ hoàng thượng đang thông qua hán phát tiết cái gì.

Tình hình buổi tối bình thường, hoàng thượng thích nhất chính là chỗ phía sau lưng, còn luôn luôn dùng các loại đồ vật lấp kín miệng hán, ép buộc hán không phát ra âm thanh. Mỗi lần đối đãi chờ hán chịu không nổi như vậy, lúc bắt đầu giây dựa thoát đi, hoàng thượng phía sau hành động lại càng kịch liệt.

Đáp lại loại tình huống điên cuồng này ban tặng, Thiệu Ngạn Mục từng một dạo ngắt đi, thụ thương nghiêm trọng.

Sau lại vẫn là Lý thái y ở thái y viện kia đề nghị, khiến hắn lúc rảnh rồi liền mang theo tể ngọc tắm qua nước thuốc đặc biệt, không những được bảo vệ phía sau đối với thân thể hắn bảo dưỡng mới có lợi, hoàng thượng cũng có lấy thú tính hưởng thụ rất thích, không cần bị mỗi lần mới vừa vào đi thì chật đầy tắc nghẽn đau nhức.

Cũng mặc kệ thế nào, bản thân Thiệu Ngạn Mục trong tâm chung quy nghĩ không được tự nhiên, bắt đầu không muốn dùng, mãi đến hoàng thượng tức giận phát hỏa ở trên giường chuyển ma sát mới không dám đưa ra dị nghị ở chuyện này nữa.

Đối với hắn mà nói, ở trong Ngôn tiêu điện này mỗi ngày đều có thời gian trống không, thì bị mỗi ngày nhét đồ chơi kia. Lúc ban đầu vài ngày không quen, khiến hắn ngồi nằm không được, hơn nữa không được phát ra âm thanh, hiện tại lại khiến hắn dưỡng thành thói quen trầm mặc không thích di chuyển. Khiến hắn có loại ảo giác bản thân là bị xem là con hổ, có lẽ... Sự thật cũng thực sự là vậy.

Thiệu Ngạn Mục biết thân thể bản thân hiện tại đã rất quen làm chuyện này. Liền cả tháng điều giáo, khiến độ miễn cảm của thân thể ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, chỉ cần bị hoàng thượng sơ sơ gia tăng khiêu khích, sẽ chẳng phân biệt được nơi thời điểm dấy lên tình dục, căn bản lý tính không chịu khống chế của chính hắn.

Bản thân như vậy khiến Thiệu Ngạn Mục cảm thấy hết sức khó chịu! Hay là... Hay là, là bản thân sai rồi?

Ngẫm lại Ngôn tiêu điện này gần đây càng giống tấm cung của bản thân, trách không được khiến phương diện kia cứ nôn nóng như vậy, muốn tìm Ngạn nhi tâm sự. Ngạn nhi sao lại là một nam phi, không thể sinh con, không thể uy hiếp địa vị của cô ta, nhưng nếu bản thân đã biết như thế sao còn sủng hắn, nữ nhân chung quy là phải đồ kị đoạt hết thấy chú ý của bản thân hắn. Cũng tốt, trước tiên xem xem cô ta rốt cuộc muốn làm ra những cái gì.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, nương nương nhà ngươi đâu?”

“Nương nương đang ở trên giường nghỉ ngơi.” Xem xem, hoàng thượng lại nữa rồi.

“Ngươi trước tiên xuống phía dưới.”

“Vâng.” Ly khai, tiện đường kéo cửa phòng chính.

Có thể thấy được Thiệu Ngạn Mục ngủ rất trầm, ngoài phòng tiếng mưa rơi lớn không làm cho hắn tỉnh. Vốn thấm phủ ở trên người từ lâu hơn phân nửa rơi xuống trên mặt đất, chỉ chừa một góc vẫn khoát lên trên bụng hắn. Tóc đen không thích bị buộc lên cũng rối tung trên đầu vai, trước ngực, thậm chí cùng chảy xuống tay phải cũng như vương cạnh giường.

Không mang theo mùi vị tình sắc như vậy, Thiệu Ngạn Mục nằm đối với Triệu Lãm Hoán mà nói là rất hiếm thấy. Đi tới cạnh giường, kéo rơi tấm lông xuống một lần nữa lại phủ lên trên người hắn, nhìn lông mày đang ngủ như trước nhăn lại Triệu Lãm Hoán biết bản thân mắc nợ hắn.

Thiệu Ngạn Mục bình thường ản nhẩn nhượng bộ, thâm nghĩ tâm tư vì hắn làm những cái gì hắn đều hiểu, ban đêm hai người hoan ái kích tình cũng khiến hắn nghĩ bản thân có thể là thích cái nam nhân này đi.

... Thích?

Tựa hồ là đáp án với bản thân giữa lúc lơ đãng ra cảm thấy sợ hãi, Triệu Lãm Hoán mị mắt, nắm chặt hai nắm đấm bên sườn.

Không, không không. Ảo giác, nhất định là ảo giác. Sao lại thể được? Thích của bản thân, yêu sâu đậm rõ ràng là người kia, không phải hắn!

Nhưng vì sao bản thân do dự tới do dự đi, lại chính là hành động nhanh phong hắn làm quý phi chứ?

Tuyệt đối nguyên nhân không phải là thích hấn, chỉ là muốn đem người có năng lực như thế nhốt ở bên cạnh mình, cũng càng thuận lợi bản thân hấn phát tiết đối với dự vọng người nọ. Đúng! Nhất định là như vậy! Không sai!!

Cho nên, chỉ có thể ủy khuất người rồi, Ngạn nhi...

Đường như cảm giác ngủ rất lâu. Chớp chớp mắt, rốt cục tỉnh táo lại.

Đại khái ngủ nhiều, đầu cũng có chút đau. Tay vỗ ấn cái trán, ngồi dậy.

“Hoàng thượng?!” Ngồi ở trước thư trác rõ ràng là Triệu Lãm Hoán, “Đến đây lúc nào? Sao không gọi ta tỉnh?”

“Mới không được bao lâu, bữa tối còn phải đợi lát nữa.”

“A” Sửa sang lại thân thể.

“Ngạn nhi, tể ngọc hôm nay có dùng không?”

“Ừm... Có, có đang dùng.” Khuôn mặt vẫn còn đỏ.

A! Người này, rõ ràng làm đều làm nhiều như vậy, còn xấu hổ.” Lại, trầm giúp người lấy ra.”

“A? Không, không cần.” Nở nụ cười cứng ngắt.

“Làm sao vậy? Để cả ngày không được dễ chịu. Hay là... Ngạn nhi người căn bản không có dùng?!” Thanh âm từ từ âm trầm xuống.

Bất đắc dĩ... Không thể làm gì khác hơn là đi tới ngồi bên cạnh hoàng đế.

22. Chương 22

Toàn bộ thân trên Thiệu Ngạn Mục đều ghé vào trên thư trác, quần đã bị cởi ra, trường bào ở ngoài cũng bị vén lên phủ ở trên lưng, hai chân thon dài rất lớn tách ra khóa ở cạnh hai chân người.

Tư thế như vậy tất nhiên là không dễ chịu, nhưng chống đỡ không được trận trận cảm giác tê dại phía sau truyền đến. Hai chân như nhũn ra, hai khủy tay chống ở trên mặt bàn cũng nhanh không chịu nổi...

“Hoàng, hoàng thượng... Đừng đùa nữa!”

“Thế nhưng, tể ngọc còn chưa lấy ra a.” Thanh âm rõ ràng mang theo trêu tức, đó có thể thấy được Triệu Lãm Hoán tâm tình tốt. Quả thực, ngồi ở giữa hai chân Thiệu Ngạn Mục tách mở như thế, phía sau hấn cảnh tượng đẹp thực sự là nhìn không sót cái gì.

Thịt hồng nộn nộn quặn rũ kẹp chặt cùng lục ngọc thông thấu kia, trên ngọc còn dính chút niêm dịch kéo đi ra. Lục ngọc cũng không quá thô, lại chính là theo phía sau nhất thu nhất súc bị kéo vào bên trong, lại bị bài trừ, khiến Thiệu Ngạn Mục bị ma sát khó chịu. Hoàng thượng lại ác liệt không cho hấn dễ dàng cầm tể ngọc sắp lộng ra đỉnh miệng, cứng rắn mà lại cầm ngọc cho xoa ấn vào, đỉnh còn chạm tới điểm kia của bản thân. Khoái cảm nghênh đón lại bị cái tay kia ôm trọn phía trước ngăn chặn cho phát tiết ra miệng! Thật là khó chịu!

“Ha a... Đừng đùa, mau lấy ra!” Thiệu Ngạn Mục sắc mặt ửng hồng khó khăn quay đầu lại, nhìn Triệu Lãm Hoán đang chơi bất diệt nhạc hồ, mong muốn hấn mau mau kết thúc dầy vò vui sướng vừa đau khổ này, một bên còn muốn cố sức mà ngăn cản tiếng rên rỉ sắp bật thốt lên mất thể diện.

Không nghĩ tới Triệu Lãm Hoán ngẩn người. Hấn ở trên giường chung quy thích từ phía sau lưng tiến nhập, cho dù chính diện đối mặt nhau thì, Thiệu Ngạn Mục cũng vẫn sẽ lấy cánh tay che khuôn mặt của mình, cho nên biểu tình Thiệu Ngạn Mục động tình thì hấn rất ít nhìn thấy. Khuôn mặt trước mắt giường mở đang bị tràn đầy mị ý, quả thực khiến Triệu Lãm Hoán giật mình. Nguyên nhân bộ dạng đường cong tình

dục đan chéo nhu hòa, còn có thỉnh thoảng xen lẫn một chút cảm giác thẹn cùng cầu xin. Cái đồ cậu dẫn người!!

Hạ thân sưng phát đau, đứng dậy, không nhẫn nại nữa, liền đem cái kia cùng tể ngọc quăng sang một bên, hung khí bản thân hăng hái xông đi vào.

“Ư a!...”

Triệu Lãm Hoán tương đối ngoài ý muốn, lúc này mới vừa vọt vào ra, lại bị từng đợt nhu động mãnh liệt bên trong co rút lại cho làm cho thiếu chút nữa lập tức tước vũ khí! Tuy nói phía sau Thiệu Ngạn Mục vẫn luôn luôn chặt muốn chết, nhưng giống như bây giờ hắn còn không động, tình hình liền liều mạng cắn người hắn còn chưa thấy qua.

Mang theo nghi hoặc, vươn tay trái tìm được phía trước hắn. Một mảnh xúc cảm ảm ướt ngưng ngừng...

“Ngạn nhi người!...” Thân thể thực sự là đủ mẫn cảm!

Ban đầu trong nháy mắt ở tể ngọc bị rất nhanh rút ra, Thiệu Ngạn Mục liền phóng thích. Sau phát tiết, mãnh liệt phía sau nhu động căn bản hắn không có thể khống chế. Bản thân Thiệu Ngạn Mục cũng không nghĩ tới lại có thể chỉ dựa vào phía sau cửa khẩu liền tiết, hắn xấu hổ nên đem đầu vùi thật sâu vào giữa hai cánh tay.

“Thật Y•D a, Ngạn nhi!” Triệu Lãm Hoán nâng theo thất lưng mảnh khảnh sức mạnh của Thiệu Ngạn Mục, trừu sáp đã bắt đầu, không có chú ý tới khuôn mặt chôn sâu ở giữa hai tay đã trắng bệch một mảnh.

Thiệu Ngạn Mục biết bản thân xong, bất luận là từ lâu tâm đắm chìm, hiện tại thân thể vẫn là mẫn cảm không gì sánh được cũng không thuộc về chính hắn nữa...

=====

“Cái đồ vô liêm sỉ!! Dám bây giờ mới báo!” Mở miệng đánh chửi tất nhiên là Triệu Lãm Hoán Long Á thịnh võ để đang phê duyệt tấu chương.

“... Làm sao vậy hoàng thượng, lại là bất hòa Tả tướng chỗ nào sao?” Thân thể có chút mệt mỏi, tình hình lần trước bữa tối hôm nay khiến hắn mất không ít tinh lực. Thiệu Ngạn Mục đang ở một bên nghỉ ngơi có chút kỳ quái, chuyện Tả tướng cũng không phải một hai ngày, trước cũng không thấy hắn phát hỏa lớn như vậy a.

“Không phải vấn đề Tả tướng.” Nói lên Tả tướng Triệu Lãm Hoán lại tràn đầy tự tin, “Thế lực Tả tướng đã bị trấn tước không ít rồi, đủ không thành uy hiếp.... Là cái Thiên Lôi quốc chết tiệt kia!”

Thiên Lôi quốc? “Thiên lôi quốc hiện tại không đối nội chính trị thay đổi sao? Bọn họ làm cái gì?” Bởi vì Triệu Lãm Hoán thường ở Ngôn tiêu điện làm việc, Thiệu Ngạn Mục đối với những phương diện chính trị gì đó chung quy cũng lý giải chút.

“Hanh! Bọn họ lại có thể đóng quân đại quân ở biên cảnh, còn vào thành cường đạo từng phần nhỏ xâm chiếm Long Á ta!” Thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi, “Thiên lôi Nam Lệ tiểu nhi kia, vừa mới ngồi trên thái tử vị, lại khiêu khích tìm chuyện!”

“...” Không hiểu nhiều việc này, cũng sẽ không tùy ý nói tiếp.

“Lá gan nếu lớn như vậy, thì nên nỗ lực chút giá phải trả!” Giống như có đối sách, sắc mặt không khó coi nữa.

“Hoàng thượng, là muốn phái ai đi ứng chiến sao?”

“Sao, Ngạn nhi người có ứng đối tốt?”

“Không phải.” Thiệu Ngạn Mục do dự, cuối cùng nói quyết định của chính mình, “Hoàng thượng, có thể để ta đi không?”

“Người? Muốn đi đâu? Đi làm cái gì?”

“Ta... Hoàng thượng, người đã có đối sách chung quy cũng phái người đi làm, để ta đi đi.”

Triệu Lãm Hoán không nghĩ tới hắn sẽ có loại ý nghĩ này, nhúu nhúu mày, “Vì sao muốn đi? Cho trăm một lý do!”

“...”

Thiệu Ngạn Mục lại cúi đầu, hắn không biết nên tìm cái lý do gì mới tốt. Trận tình hôm nay khiến hắn sợ! Đúng, hắn sợ a!... Hắn sợ hắn sẽ yêu người yêu này đánh mất bản thân, đánh mất linh hồn của chính mình rồi!

Có thể, cho tới nay hắn đều sai, hắn không nên khinh địch như vậy mà kính dâng lên tình yêu của bản thân, không nên một chút cũng không có ngăn cản bản thân trầm luân như vậy...

“Vì sao không nói lời nào?!”

“Ta...” Nắm chặt song quyền, do dự một lát, Thiệu Ngạn Mục lúc này mới phát hiện hắn muốn chủ động đưa ra nguyện vọng rời khỏi người bên cạnh hắn, là trắc trở như thế. Hắn đại khái đã không là chính hắn nữa rồi, con hổ bị nhốt lại ở trong lồng thủy chung sẽ không là con hổ ban đầu nữa.

Nhìn thân hình hắn run sắc mặt khó coi, Triệu Lãm Hoán cũng sẽ không buộc hắn, “Được rồi! Trăm biết Ngạn nhi ngươi muốn giúp trăm, nhưng chuyện này không phải ngươi có thể làm, trăm đã gọi Tề đệ đi để ý rồi, yên tâm được rồi! Ngươi liền ngoan ngoãn ở lại bên cạnh trăm là được.” Tề đệ nếu phải rời đi, Thiệu Ngạn Mục ngươi liền càng phải đợi ở bên cạnh trăm...

Nhìn Triệu Lãm Hoán đã giúp hắn sắp lý do, Thiệu Ngạn Mục tâm tình thập phần phức tạp, hắn chưa từng ngờ tới hoàng đế lại có thể cho hắn nghĩ được lý do, bản thân lại có thể thực sự là muốn giúp hắn? Thiệu Ngạn Mục mê muội.

=====

“Khởi bẩm nương nương, hoàng... Hoàng thượng còn chưa tới.”

“Hanh!” Nữ nhân vốn ưu nhã tay xoa chén trà bắt đầu run, “Lại ở Ngôn tiêu điện lưu tẩm?!”

“Vâng... Đúng vậy, nương nương.” Thanh âm thái giám run rẩy, vị nương nương lợi hại này bọn họ theo đều hiểu rõ ràng, tuy nói hắn chỉ là một người truyền lời, nhưng vạn nhất giận chó đánh mèo đến trên người hắn vậy là xong! Nhớ tới cái chết oan trước đây, thái giám lại một trận run run.

“A! Chỉ bất quá là một nam sủng, lại có thể cả ngày chiếm hoàng thượng!” Chén trà vỡ toang oanh liệt.

“Bên kia có truyền lời lại chứ? Cái bản cung muốn bọn họ rốt cuộc có lấy được hay không?”

“Hồi, hồi nương nương, bên kia nói là gần đây có chút khó khăn, Cái đó có thể không... Không thể lập tức đưa đến, nhưng lần sau đi ra nước ngoài sẽ tự mình mang đủ.”

Đi nước ngoài? Hắn muốn đích thân trở lại? Cũng tốt... Chỗ Tả tướng cũng đã có chút phiền phức rồi.” Trước tiên xuống phía dưới, tiếp tục giám hộ Ngôn tiêu điện!”

“Vâng, nương nương.”

23. Chương 23

Đi trên đường đi An Bình cung, Thiệu Ngạn Mục còn đang hoảng hốt.

Sáng sớm ngồi dậy thì, hoàng thượng giao cần phải đi hướng An Bình công chúa và Dung phi nương nương thỉnh an, hẳn lúc này mới phản ứng lại trong cung này ngoại trừ chính hắn còn có các nữ nhân khác của hoàng đế. Có thể, hắn bình thường không đi ra ngoài đi đi lại lại cũng là vô ý mà tránh các nàng? Có điều hiện tại là tránh cũng không thể tránh rồi, các nàng tìm tới cửa.

“Nương nương, tới rồi.” Nguyệt Lan rất căng thẳng, hoàng thượng sủng nương nương nhà mình như vậy, hiện tại vừa khéo chủ lớn nhất hậu cung, muốn tới tìm công tử tính sổ rồi. Công tử thật đáng thương...

“Ừ.” An bình cung trước mắt kiến trúc phi thường hùng vĩ, có người nói trước đây gọi Phượng Dương cung, là chuyên cho hoàng thái hậu ở, nhưng nguyên nhân lúc này hoàng thất hàng tối cao cũng chính là tỷ tỷ hoàng đế An Bình công chúa Triệu Lãm Vũ, cố tình đổi tên gọi làm An Bình cung do An Bình công chúa tới trấn thủ. Nhưng Thiệu Ngạn Mục đối với hiện tại mà nói, lại giống ngôi sao đã tắt muốn chiếm đoạt hẳn.

“Ngôn phi nương nương, bên này thỉnh.”

Dừng một chút, vẫn là không quen bị người khác gọi làm nương nương. Theo tiểu thái giám dẫn đường này, đi tới đại sảnh An Bình cung.

Đây tính là cái gì? Tam đường hội thẩm?!

Thân mặc quần lụa mỏng màu tím nhạt, đỉnh đầu lông công hoa lệ, ngồi ở chỗ tối cao đang trừng nhìn hẳn chắc phải là An Bình công chúa rồi. Mà nàng ngược lại hạ tay chuyên tâm uống trà, thiếu phụ mặc kiểu dáng phi tử mỹ diễm trang xác nhận Dung phi kia.

Bầu không khí trong đại sảnh này rõ ràng không tốt. Ngoại trừ Dung phi uống trà, những người khác đều đang tà áo ngay ngắn đứng ở nơi đó, theo dõi hẳn.

“Ngôn phi nương nương đây giá thực sự là không nhỏ a! Thấy bản công chúa sao còn không dập đầu thỉnh an!” Thanh âm nghiêm khắc từ chỗ cao cao truyền đến.

Sửng sốt, Thiệu Ngạn Mục biết nên hành lễ, lại không biết nên hành cái lễ gì, nên miệng hô cái gì. An Bình công chúa kia vừa ức hiếp hẳn không hiểu những lễ giáo này, chỉ cần khom lưng lễ lại cũng bị nói thành quỳ lễ lạy.

Thấy hẳn vẫn chân tay luống cuống mà đứng ở nơi đó, công chúa một nhan sắc, bắt đầu hai người thái giám đề hai bên trái phải vai Thiệu Ngạn Mục đã muốn ép buộc hẳn quỳ xuống.

Thiệu Ngạn Mục giật mình, vẫn cứ bỏ qua áp chế của thái giám.”Các người làm cái gì?”

“Được rồi, hoàng tỷ tỷ ~ người cứ nên dừng khi dễ muội muội người ta vừa tới không hiểu quy củ... Ngôn muội muội hành lễ khom lưng là được.”

Nửa câu sau này là nói với Thiệu Ngạn Mục, rõ ràng là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, lại khiến hẳn đầu choáng váng, muội muội...

“Ha ha! Vẫn là Dung nhi muội muội mềm lòng, thời gian hẳn ở trong cung này cũng không ngắn, vậy còn có thể nói mới tới nha.”

“Ai nha, Dung nhi cũng đã quên, Ngôn muội muội trước đây chính là thiếp thân thị vệ mà, không biết sao bò lên trên long sàng nga ~ muội muội nếu không dạy dạy Dung nhi tỷ tỷ đi, hoàng thượng cũng đã lâu không có tới trong cung Dung nhi rồi mà.”

Không có nghe thấy, không có nghe thấy! Lỗ tai trái vào lỗ tai phải ra, liệu mạng buộc bản thân không lưu tâm lời châm biếm chối tai này. Nguyệt Lan bên cạnh lòng dạ nhỏ bé lôi kéo tay áo Thiệu Ngạn Mục, ý bảo hẳn mau nhanh hành lễ.

“Thiệu Ngạn Mục tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế!” Hẳn là nói như vậy đi.

“Yêu! Ngôn muội muội người lại nói sai rồi, người hiện tại chính là quý phi nương nương, cũng không là thị vệ nữa mà, phải xưng ‘Nô tì’ a ~!”

“Sao? Không kêu được?” Thanh âm không cao không thấp lộ ra bén nhọn, “Hoàng tỷ tỷ, nếu không đổi lại trọng tâm câu chuyện đi, Ngôn muội muội hẳn không muốn kêu lớn.”

“Được a! Vậy nếu không phải nói chút Ngôn phi người chừng nào thì mới có thể không quần quít lấy hoàng thượng được.” Ưu nhã mân miệng trà, “Tuy nói Long Á hoàng triều chúng ta cho phép có nam phi, nhưng Ngôn phi người cũng phải biết rằng hiện tại hoàng đế hẳn còn chưa có hoàng nhi, người sao có thể một mình chiếm hoàng thượng chứ.”

Đầu nhọn ngón tay bóp vào thật sâu trong lòng bàn tay. Đùng cùng các nàng chấp nhật, người là một nam nhân! Để các nàng nói được rồi, không thêm để ý, hấn không thêm để ý!!

“Ai... Đều do nô tì không tốt, không có sinh hoàng nhi ra.” Dung phi nói lại nắm lên góc lụa, lau lên nước mắt có lẽ có.

“Vậy sao có thể trách Dung nhi muội muội người!? Nếu không Nghi Phi tác quái, sao khiến muội muội người xảy hoàng nhi?”

Nói lên Nghi Phi kia, Dung phi một đôi mắt phượng vừa nhất mị. Nghi Phi kia giết chết hài tử của mình, hoàng thượng chưa từng làm gì nàng, trước chỉ bắt quá giáo huấn chút ít tiện nam nhân kia, hoàng thượng lại có thể đem nàng đánh vào lãnh cung. Hai tay bắt đầu vô ý thức mà xoắn lên lụa hoa trong tay. Hanh, hoàng thượng rút cuộc đem Dung phi nàng còn chỗ nào! Tựa hồ là thấy Dung phi thay đổi sắc mặt, An Bình công chúa liền lập tức thay đổi cách nói. “Nói vậy Ngôn phi người thuật khuê phòng là khá lợi hại rồi, cùng Dung nhi muội muội nói một chút, làm cho Long Á ta có cơ hội mở nhánh tán diệp nha... Ngôn phi, người không muốn làm tội nhân Long Á đi!”

“Hoàng thượng thích nường nường, mới có thể sủng nường nường như vậy, nường nường mới không dùng cái thuật hạ lưu gì...” Ngoài dự đoán mọi người, lần này lại là Nguyệt Lan nói tiếp! Tuy là nhỏ giọng nói thầm, nhưng ở trong đại sảnh An Tĩnh này, vẫn là khiến những người khác nghe hết. Nguyệt Lan cũng là dần dần phản ứng lại, thanh âm càng ngày càng nhỏ, nàng chỉ là nhìn không được các nàng nói nường nường như vậy.

“Nguyệt Lan, người!” Thiệu Ngạn Mục cũng là phi thường kinh ngạc.

“Công, công tử...” Nguyệt Lan cũng bắt đầu sợ.

“Xem ra, Ngôn phi người là thực sự không hiểu quy củ, để một tiểu nha hoàn cũng dám tùy tiện xen miệng! Người, vả miệng!” Dung phi thanh âm cất cao, tiểu nha hoàn này căn bản là đang bóc trần vết sẹo nàng!

“Ba! Ba!...” Thanh âm cực lớn, nghĩ đến để người hành hình là bình thường làm, ráng sức phi thường ngoan.

“Oa a a! ~” mấy cái tát xuống tới, Nguyệt Lan tại chỗ quỳ xuống khóc rống lên.

Thiệu Ngạn Mục nắm tay chặt lại thả.... Đây là đang ép hấn!

“Ba!!” Cuối cùng không có nhện được, xoay người cho nữ nhân hành hình kia một cái tát tay lớn!

Nữ nhân bị đánh lệch đầu hiển là không phục, vừa lại nâng tay cho Nguyệt Lan một cái tát, xem Thiệu Ngạn Mục không phản ứng còn dào dạt đắc ý lên.

“Ba!!!” Một cái trở tay đột nhiên đem nữ nhân kia đánh ngã xuống đất, khoe miệng cũng chảy ra máu, nữ nhân lúc này mới kinh hoàng, vội vàng quỳ đi tới dưới chân Dung phi, bắt đầu nói khóc.”Nường nường, người phải vì nô tỳ làm chủ a! Nô tỳ đều là phụng mệnh hành sự a!” Ngụ ý, nam nhân này căn bản là không cho Dung phi người mặt mũi.

Hiển nhiên phát sinh này ngoài dự liệu của Dung phi. “Ngôn phi, người đối với giáo huấn của bản cung có ý kiến, hử!” Nàng trên cơn tức lớn chọn “Bản cung” tới dè người.

Thiệu Ngạn Mục nâng dậy Nguyệt Lan ngã xuống đất, cẩn thận để nàng tựa ở trên người bản thân. “Không dám” lời nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Vậy người là có ý gì?” Thanh âm đã biến thành bén nhọn chói tai.

Lạnh lùng dò xét khắp mọi người xung quanh, “Bản cung giáo huấn hạ nhân không hiểu quy củ, các người ai có ý kiến?” Thanh âm cũng không lớn, lại khiến tất cả mọi người cảm giác được hàn ý sâu mang theo lửa giận, có mấy người còn run rẩy thật sâu. Thiệu Ngạn Mục chú ý tới An Bình công chúa kia cũng run lên...

“Nếu không ai có ý kiến, cũng đã ‘Thỉnh xong an ổn’ rồi, vậy Thiệu Ngạn Mục trước hết cáo từ!” Nói xong cũng không để ý phản ứng mọi người, đỡ Nguyệt Lan liền bước ra cửa phòng.

Hanh, tính sai! Dung phi rõ ràng người có thể áp “Bản cung” của hấn cũng chỉ có chính cô ta, nhưng nàng là sẽ không hạ mặt mũi bản thân đi giáo huấn một nha hoàn. Vốn tới muốn cho hấn phủ đầu ra oai, không

nghĩ tới đảo lại cho hần thụ uy, cùng tình báo nhận được nói rõ có chút không giống với a. Nhìn mấy người một chút còn đang run rẩy, tròng mắt An Bình công chúa kia, thật vô dụng! Lại xoắn xoắn khăn tay.

Thiệu Ngạn Mục, chờ xem, sẽ không cho người sống dễ chịu!

24. Chương 24

“A Mục?! Người sao lại rảnh rồi rồi?” Hướng người la to chính là Cổ Thiên Nhất, lão Cửu trong đội ngũ bảo vệ. Hần ngày hôm nay được dịp không có nhiệm vụ, an vị ở cổng “Tiễn tới” quán bạc ngầm, nhìn xung quanh, nhìn đến Thiệu Ngạn Mục lại phi thường kinh ngạc.

“A, không có chuyện gì, ta đến xem chơi.” Thiệu Ngạn Mục tâm tình có chút trầm, ngày hôm nay “Thỉnh an” thỉnh thành như vậy... Nguyệt Lan đã bị hần sai đi tìm Lý thái y xem mặt vết thương, chính hần liền chạy đến đây. Nơi đây chính là nơi hần đến đầu tiên sau khi trở thành nam phi hoàng cung.

“Lại đến xem? Người...” Lão Cửu dễ dàng bắc lên trên vai Thiệu Ngạn Mục, liền mang người đi. Ở đây không cần phải nói nơi đó, đi đội nhạc võ.”

Đội nhạc võ ngầm rất lớn, cũng là nơi bình thường trong đội luyện luyện thân thủ.

Tùy tiện tìm ghế gỗ để Thiệu Ngạn Mục ngồi xuống, bản thân lão Cửu liền ngồi xổm bên cạnh hần.”Ta nói huynh đệ, người đi ra như thế hoàng đế có biết hay không a? Ta thực là nghe nói người hiện tại phi thường được sủng ái mà!” Hần cùng Thiệu Ngạn Mục xem như là giao tình. Thời gian ban đầu Thiệu Ngạn Mục vừa tới hần phản đối lợi hại nhất, nhưng cũng là người đầu tiên đầu hàng, đánh nhau xong mới thành bằng hữu, giao tình khá tốt.

Được sủng ái? Thiệu Ngạn Mục cười khổ một chút. “Cái gì thụ hay không thụ sủng... Không nói cái này, người khác đâu? Đều có nhiệm vụ?”

“Cái đó ~ ngày hôm nay trừ người ra, ở đây còn một đại nhân vật nga.” Lặng lẽ tiến đến bên tai Thiệu Ngạn Mục, “Lão đại cùng Tứ Tỷ đều đi cùng người kia, hình như có chính sự cần!”

“A.” Đối với cái đại nhân vật kia Thiệu Ngạn Mục không có hứng thú, ngược lại là hờn dỗi tích tụ trong lòng ngực làm hần khó chịu, “Cửu ca... Luyện với ta.”

“Yêu yêu! ~ lúc đầu muốn người kêu ‘Cửu ca’ giống như của hiếm có được, ngày hôm nay sao ngoan như thế a?” Kỳ thực lão Cửu ngày hôm nay vừa nhìn đến hần, đã biết huynh đệ bản thân ở trong cung cũng không tốt. Bỗng đứng lên, vỗ vỗ cái mông, “Được, ngày hôm nay để Cửu ca người luyện tập thật tốt cho người!” Là muốn đánh hần, xem bộ dạng hần suy yếu chưa kia!

Không bao lâu, Thiệu Ngạn Mục cùng Cổ Thiên Nhất đã đứng vững trải trong đội nhạc võ.

Vóc người hai người đều rất rắn chắc cao to. Nhưng so sánh Thiệu Ngạn Mục, lão Cửu càng cường tráng trên một thành, hai tay còn cầm ngang thức đường đao hiện ra hàn quang, hai mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm đối phương.

Thiệu Ngạn Mục không có binh khí, hần chỉ có thân thể điều kiện thiên nhiên ưu đãi của hần!

Bắt đầu!

Lão Cửu nổi bật thuận tiện giữ binh khí, mở rộng ra chiêu thức đại hợp đem Thiệu Ngạn Mục bức đến liên tiếp thoái lui về phía sau. Cổ Thiên Nhất nhíu nhíu mày, hần biết Thiệu Ngạn Mục đáng ra không có dễ dàng đối phó như vậy mới đúng. Quả nhiên, vốn còn bị đường đao làm cho cách thân thể hần có chút xa Thiệu Ngạn Mục lại có thể trong giây lát kề sát mà chạy ào trong lòng bản thân, tùy theo chiêu lực đến chính là tiếng rít tiếng gió thổi hất lên.

Phác phác vài tiếng im lìm vang dội sức liền kết thúc!

Nắm tay dẫn theo đao, tay kia vuốt ve trong ngực bản thân, lão Cửu đã ngã ngối về mặt phiền muộn! Rốt cuộc là ai đánh ai a...”A Mục, người có làm hay không, tốc độ sao vẫn nhanh như vậy, hạ thủ còn ác như vậy. Chúng ta chỉ là luận bàn ~ là luận bàn biết không?!”

Thứ nói trong tưởng tượng cũng không có vang lên, trái lại nghe được tiếng thở dốc, quay đầu lại nhìn, giữa mấy chiêu Thiệu Ngạn Mục vừa thắng được lại chật vật mà đỡ cây cột chính giữa đội nhạc võ, kịch liệt mà thở phì phò.

Cổ Thiên Nhất vội vàng chạy lại, đỡ Thiệu Ngạn Mục đến cạnh tường ngồi xuống, phủ xuống cái trán hần, dĩ nhiên đều là mồ hôi! Nhấn lại mi, “A Mục! Người rốt cuộc làm sao? Có đứng dùng cấm chiêu gì hay không a?”

“Không, không có chuyện...” Vẫn là rất thở gấp.

Nhìn bộ dạng sắc mặt Thiệu Ngạn Mục trắng bệch, lão Cửu càng khẳng định ý nghĩ, “Không phải đâu, a Mục ~ đối phó Cửu ca người người lại có thể còn dùng cấm chiêu, không phải hận ta như thế đi??” Về mặt không cam lòng.

Thiệu Ngạn Mục khổ cực mà kéo kéo khoe miệng, xấu hổ mà cười cười, “Vây, có cái cấm chiêu gì...” Chẳng qua là cự ly ngắn gia tăng tốc độ, bản thân rút cho rằng thân thể khinh người lại có thể thống khổ thành như vậy...

“A Mục, ta xem người là quá không chú ý bảo vệ thân thể của bản thân đi.” Thốt ra chính là lão Tam, Hà ngực ôm cửa nói. Cuộc so đấu vừa rồi hần đều thấy được, không giống lão Cửu sơ qua, hần liếc mắt liền nhìn ra thân thể Thiệu Ngạn Mục so với trước đây hư nhược rồi không ít. Vài bước đi tới trước mặt bọn họ, đưa qua được hoàn màu nâu.

Thiệu Ngạn Mục đưa tay tiếp nhận, cẩn thận ngửi ngửi, oa! Thật khó ngửi! “Tam ca?” Ngắc đầu nhìn Hà Đạo, đây là hần phải ăn?

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau nuốt?! Đối với người thân thể mới có lợi!” Thiệu Ngạn Mục bắt hạnh.

“Oa! Tam ca người thật bất công, ta cũng bị thương, người sao không để cho ta?!” Cổ Thiên Nhất hai bên trái phải lại kêu lên, được hoàn tam ca làm ra đều là thuốc bổ a!

“Người?... Bên cạnh mát mẻ đi!” Căn bản người này chẳng đáng.

Nhìn Cổ Thiên Nhất động gào to hô mà rời đi, Hà Đạo cũng ngồi xổm xuống thân thể cùng Thiệu Ngạn Mục nhìn thẳng. “Phát tiết hết rồi sao?”

Tự dưng toát ra vấn đề khiến Thiệu Ngạn Mục ngẩn người.

“Người hiện tại đã là phi tử hoàng thượng, sau này đừng chạy loạn.”

Thiệu Ngạn Mục cúi đầu, từ trước đây biết trong miệng người nói ra hai chữ phi tử vẫn là khiến hần thấy không dễ chịu.

Ngày hôm nay quả thực là kích động từ dưới chạy đến. Hần sợ hần nếu không nhanh nhanh tìm một chỗ phát tiết một chút, sẽ nghiền miệng cắn chết mấy người phụ nhân kia. Bản thân cùng các nàng không chấp nhặt càng làm cho hần muốn đập chết bản thân!

Hiện tại là cho bọn Hà Đạo thêm phiền phức rồi đi, thân phận xấu hổ như thế...

“Nếu như trong cung còn có cái chuyện gì khó chịu, đi tới đây, bảo đảm lão Cửu này là bao cát trút giận bất cứ lúc nào cung ứng! ~” nói xong còn làm như có thật mà vỗ vỗ vai Thiệu Ngạn Mục. Hà Đạo so với Cổ Thiên Nhất càng hiểu rõ chút chuyện trong cung, biết hần cũng không giống theo như lời đồn đãi chịu hết sủng ái một nhà.

Ha a?! Vừa rồi không còn gọi hần đừng chạy loạn sao? Sao thoáng cái liền... Thiệu Ngạn Mục ngắc đầu, trừng lên mắt hổ nhìn Hà Đạo.

“Ha ha! Ở đây người mặc dù tới, đừng chuồn đến cái nơi khác khiến các huynh đệ không được làm liền được rồi.”

Kháo! Đùa giỡn hần chơi mà!! Chỉ biết những người này không bình thường! Hại hần thương cảm hồi lâu. Thiệu Ngạn Mục tức giận mà đứng lên, vừa định nói thêm vài câu, liền thấy Cổ Thiên Nhất lại chớp nhoáng tiến vào, cửa còn đi qua thân ảnh vài người. Trung tâm bóng lưng người nọ...

“Cửu ca, vừa rồi người nọ là ai a? Sao bóng lưng thoát nhìn quen thuộc như vậy?”

25. Chương 25

“A, người kia a, chính là đại nhân vật trước ta nói với người a ~ tướng quân triều đại đương thời Trần Quốc cũng là Tề Vương gia!” Cổ Thiên Nhất nói xong đắc ý dào dạt, tựa như chính hần là tướng quân.

“Tề Vương gia? Hần không phải đệ ruột hoàng thượng sao, sao cùng hoàng thượng một điểm cũng không giống a?” Tuy nói vừa rồi chỉ là thoáng nhìn, nhưng nhìn thân hình kia cũng cùng hoàng thượng không cùng một giọng, nhìn qua còn tinh tráng có vị nam nhân hơn.

“Ai? Người không phải vẫn đều ở trong cung sao, cái này cũng không biết?” Xem thường! Chuyện toàn bộ Long Á đều biết đến, người này lưu tại trong cung lại có thể không biết!

“Rất kỳ quái sao? Nhưng ta chưa thấy qua Tề Vương gia a...” Thật là ủy khuất.

“Được rồi! Hoàng đế chúng ta cùng tướng quân cũng đều là chủ khuynh quốc khuynh thành. Đương nhiên hoàng đế là thiên kiều bá mị, lớn lên khuynh quốc; tướng quân kia chính là công thành đoạt đất thực sự, rất lợi hại!” Ngữ khí kia nghe tới đối với Tề Vương gia thực sự là chặt chẽ sùng bái, tự nhiên không có thấy Hà Đạo ở bên cạnh cũng mau trùng con mắt hết mức.

Ngư ngốc kia! Thiệt hần lại chính là đội hộ vệ, ngay cả loại lời nói này cũng nói lung tung! Đây không phải hoàn toàn khinh thường hoàng đế sao!

“A, như vậy a...” Nhưng tấm lưng kia rốt cuộc giống ai chứ? Thiệu Ngạn Mục vẫn không rõ... ||

“Được rồi! Tam ca, người không cảm thấy thanh âm của A Mục cùng Tề Vương gia giống hệt a!”

Hà Đạo suy xét thêm, khẳng định, “Ừ, quả thực! Người vừa nói như thế, thật đúng là cảm giác rất giống mà!”

Thanh âm?... Thanh âm!! Thiệu Ngạn Mục nhú lại mi, hần khẳng định bản thân nghĩ tới cái gì, nhưng rốt cuộc là cái gì? Còn kém một chút, cái gì chứ, là cái gì chứ!? Thanh âm...

“Tam ca, Cửu ca... Ta, ta còn có việc, đi trước.” Không đợi hai người khác phản ứng, Thiệu Ngạn Mục liền lướt nhẹ chạy đi.

Nhìn thân ảnh Thiệu Ngạn Mục chạy đi, Cổ Thiên Nhất nói thầm: “Lại nói tiếp, bóng lưng A Mục cùng Tề Vương gia cũng rất giống.”

Người nói không lưu tâm, nhưng Hà Đạo đã thấy nơi nào có vấn đề rồi...

Không có quấy rầy bất luận kẻ nào, Thiệu Ngạn Mục đã về tới trong cung.

Bên trong phòng còn đốt đèn, xác nhận Nguyệt Lan đang đợi hần. Đẩy cửa mà vào, Nguyệt Lan trong phòng cũng không ở. Cuồn lên bình phong, hoàng thượng trên giường ngồi rõ ràng là sắc mặt u ám!

“Hoàng thượng?!”

“Đi đâu?” Thanh âm nghe không ra hỉ nộ.

“Không đi đâu...” Tự ý đi tới cạnh bàn tròn, Thiệu Ngạn Mục rót chén trà cho bản thân.

“Không đi đâu sao muộn như thế mới về?!”

“...” Ngồi xuống, uống cạn trà, không mở miệng.

Triệu Lãm Hoán nhú nhú mày, Thiệu Ngạn Mục hôm nay có chút kỳ quái, “... Rốt cuộc đi làm cái gì!!”

“...” Vẫn là một mảnh trầm mặc.

“Trẫm hỏi người nói!” Thanh âm đề cao, nghe được ra cơn tức bên trong

Thiệu Ngạn Mục tinh tế vuốt ve mép cạnh chén trà, qua hồi lâu, mới ngẩng đầu mở miệng nói: “Hoàng thượng, người biết rõ ta đi nơi nào, vì sao nhất định phải hỏi ta?” “... Có ý gì?”

“Ta đi ‘Tiễn tới’. Chỗ ấy chính là nơi đội hộ vệ hoàng gia, Hộ Nhất sao có thể không đem tình hình bẩm báo với người? Ta ở nơi nào nói gì đó làm cái gì hoàng thượng người sao không biết?” Dừng một chút, “Hoàng thượng... Người nhất định phải hỏi ta, đến tột cùng là thử ta, hay là, căn bản là hoài nghi ta?”

Triệu Lãm Hoán nhếch hé miệng, muốn nói gì, cuối cùng lại không có ra miệng. Thiệu Ngạn Mục như vậy hẳn không thích, nên cái vật nắm chắc trong tay bây giờ lại có cảm giác thoát khỏi lòng bàn tay. Suy nghĩ một chút, không trên trọng tâm câu chuyện này dây dưa, “... Ngạn nhi, người là phi tử hậu cung, sao có thể một mình ra cung?”

“Ta chỉ là tâm tình không tốt, đi ra ngoài một chút.” Cảnh giới trong cung đối với Thiệu Ngạn Mục mà nói tịnh không có gì, trước đây sở dĩ không chuồn đi, cũng là nghĩ không nhất định phải thế, dù sao hoàng cung là nơi gần hoàng thượng nhất.

“Tâm tình không tốt? Không phải đã ở An Bình cung xuất khí sao. An Bình công chúa là hoàng tỷ của trẫm, người ở hậu cung đại náo như thế, quá không quy củ rồi.”

Quy củ? “A, các nàng thì có quy củ rồi? Đường đường một công chúa, lại có thể hướng ta ‘Lãnh giáo’ thuật khuê phòng, còn hỏi ta là làm sao bò lên trên long sàng của hoàng thượng người mà.” Bức sát hai mắt Triệu Lãm Hoán, “Hoàng thượng, người nói... Ta là làm sao lên trên long sàng chứ?”

“Làm càn!” Quét đứng lên, Thiệu Ngạn Mục này ngày hôm nay không thể thảo luận được! Nói chuyện với hắn, cũng chán sự ôn hòa của hắn đã trở về! Triệu Lãm Hoán từ từ tới gần Thiệu Ngạn Mục ngồi, cường ngạnh mà đưa tay nâng lên cầm hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Nếu công chúa cũng hướng người lãnh giáo rồi, người sao không nói cho nàng, lúc trẫm trong được mệnh thượng người người làm thế nào bắt được khắp nơi, sao không nói cho nàng người buổi tối lại đều là mở rộng hai chân ra làm sao, dùng phía sau dâm dăng của người lần lần cao trào!? Hừm ~?”

“Bốp” quăng tay Triệu Lãm Hoán, rời xa hắn vài bước, nhìn chăm chăm hắn. Khuôn mặt Thiệu Ngạn Mục đã trắng xanh một mảnh, ngực trái xoắn lại lợi hại. Đã biết tâm tâm niệm niệm a, sớm đem tất cả đều dâng, lẽ nào người này vẫn là xem hắn như vậy?!

Triệu Lãm Hoán lần thứ hai tới gần Thiệu Ngạn Mục, một tay ôm thắt lưng hắn, một tay phủ trên cái bộ móng vuốt đỉnh của hắn, ra sức nắm xoa nhẹ vài cái. Cũng không ngờ tới lại bị hắn chặn ngang đẩy ra! Tức giận lập tức liền bắt đầu lui chạy! Cái nam nhân trước mắt còn chưa bao giờ từng cự tuyệt hắn!

“Thiệu Ngạn Mục! Người ngày hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra?! Dừng cố tình gây sự trẫm nữa!!”

“Cố tình gây sự? Người nói ta cố tình gây sự?!!” Thiệu Ngạn Mục giống như không thể tin được lời nói Triệu Lãm Hoán, vẫn nắm chặt hai đấm ầm ầm đập bể bàn tròn! Vật liệu gỗ dùng làm bàn trong cung này rắn chắc khó mà lung lay, đi một góc. “Ta rốt cuộc là làm cái gì, khiến hoàng thượng người nghĩ ta cố tình gây sự?!” Thanh âm là Thiệu Ngạn Mục chưa bao giờ từng có lớn tiếng, vừa chen lẫn vài phần run rẩy. Hắn không nghĩ ra, bản thân toàn tâm toàn ý yêu hắn, liền đánh giá “Cố tình gây sự”?

Thấy cái nam nhân trước mắt kích động đỏ hai mắt, thân thể cũng không ngừng run, khó có thể che giấu thất thố khủng hoảng khiến Triệu Lãm Hoán trầm mặc. Cái nam nhân này luôn luôn là nam nhân chính chắn ẩn nhẫn, lại có thể đập bể bàn...

Hai người nhìn nhau, bên trong phòng tự dưng an tĩnh một hồi, mãi đến khi Tiểu Đức Tử tiến đến.

“Hoàng, hoàng thượng...”

“Cái gì?”

“Tề, tề Vương gia, có việc tìm ngài.” Tiểu Đức Tử thật đúng là sợ muốn chết, hắn cũng không biết Ngôn phi nương nương bình thường ôn nhu nổi giận lên lại có thể đáng sợ như thế “Ừ, đi thôi, đi ngự thư phòng.” Nàng bước liền đi.

Tề Vương gia? Thiệu Ngạn Mục trong đầu nổi lên hồi tưởng hôm nay Cửu ca nói nói.”Chờ, chờ một chút!”

Triệu Lãm Hoán dừng lại cước bộ, xoay người nhìn hắn.

“Hoàng thượng, người... Làm, lúc làm... Vì sao không cho ta lên tiếng?”

Nheo mắt lại, vấn đề này...”Người không cần phải biết.”

Thiệu Ngạn Mục lại lần nữa thân lung lay, không cần phải biết?...

26. Chương 26

Ngồi dậy, Thiệu Ngạn Mục xoa nhẹ cái trán, tối hôm qua tựa hồ không có ngủ ngon, đầu còn có chút mơ hồ.

Từ từ nhắm hai mắt từ trong chăn vươn hai chân, chân trần trên mặt đất tìm kiếm hồi lâu, không tìm được hài tử(dép đó) của bản thân, trái lại như là đá tới vật gì đó. Lộ ra thân thể, cúi đầu nhìn, quả thực có một hộp gỗ bốn cạnh.

Nhặt lên mở. A, bên trong chính là căn tể ngọc đã tẩm qua dược vật. Hắn là là tối hôm qua hoàng thượng mang tới đi.

Đem hộp đặt ở bên giường, lại chui trở lại trong chăn, vừa định cởi quần, Thiệu Ngạn Mục lại bị động tác của bản thân kinh động tới. Bản thân... Lại có thể liền có thói quen định bụng dùng tới tể ngọc kia như thế sao?!

Thiệu Ngạn Mục một lần nữa ngồi dậy, nhìn chằm chằm hộp kia. Nắm thật chặt nắm tay, vung tay lên cầm vật kia quăng choang xuống giường, tể ngọc thông thấu xanh biếc vỡ vụn, vị thuốc đông y cũng bắt đầu đi tán khắp ra.

Rõ ràng, rõ ràng chính là mấy thứ đem bản thân vây khốn! Hắn lại...

Không nhìn ngọc nữa, Thiệu Ngạn Mục tự ý rời giường, sửa sang qua loa bản thân. Tìm một vòng quanh Ngôn tiêu điện, lại không thấy được Nguyệt Lan, nha đầu kia không biết chạy đi đâu rồi, trước tối hôm qua cũng không gặp, cũng không biết bị thương thế nào. Quên đi, vẫn là đi ra ngoài đi một chút đi.

Cái thư phòng này tuy rằng ở vào nơi hẻo lánh của hoàng cung, nhưng Triệu Lãm Hoán có đôi khi cũng tới nơi này xem xét chính sự

“Khởi bẩm hoàng thượng, theo thám tử báo lại, về phần Thiên Lôi chỉ là trú quân ở biên cảnh, nhưng không có động tĩnh khác, thuộc hạ vô năng không giải thích được kỳ ý, thỉnh hoàng thượng chỉ thị!” Triệu Lãm Hoán cũng không rõ Thiên Lôi Nam Lệ tiểu tử kia rốt cuộc đang làm cái gì, đầu đầu a ~ may là trăm còn có tề đệ tới san sẻ.”... Quân tiên phong hôm qua đã xuất phát, Tề đệ sáng mai cũng sẽ mang theo tinh nhuệ sau đó chạy đi, bản thân sẽ gặp Thiên Lôi tiểu nhi kia, xem hắn rốt cuộc có âm mưu gì. Nói chung, có Tề đệ ở nơi này tọa trấn trăm rất yên tâm!”

Hộ linh gặt đầu, năng lực Tề Vương gia quả thực không phải một loại nhị bàn.

Nhìn tấu chương trong tay, Triệu Lãm Hoán lại lần nữa nhăn lại mi.”Gần đây, chỗ Tả tướng có tình hình gì?”

“Hồi hoàng thượng, cũng không dị thường.”

“Không dị thường?” Triệu Lãm Hoán phi thường kinh ngạc, “Người nhìn xem sổ con này.”

Hộ linh tiếp nhận tấu chương kia, quét vài lần, “Tả tướng đại nhân muốn cáo lão hồi hương?” Trong ngữ khí cũng tràn ngập kinh ngạc.

Từ sau phương diện Hữu tướng suy sụp đổ, trong triều Tả tướng chính là nhất mạch độc đại. Bọn Triệu Lãm Hoán cũng lập tức làm ứng đối, dựa theo kế hoạch mang thể lực tàn dư Hữu tướng từng bước tiêu diệt, cũng bắt đầu tẩy trừ thể lực Tả tướng. Nhưng lúc đó liền làm bọn hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là phương diện Tả tướng lại có thể không có bất luận cái hành động chống lại gì, mặc cho bọn hắn cấp tốc mà đem thể lực quanh thân tả tướng thanh tiểu sạch sẽ, thay tân huyết.(thay máu mới đó =.=||)

Hiện tại đơn giản “Cáo lão hồi hương”? Chẳng lẽ là lấy lui làm tiến?

Quá kỳ quái! Triệu Lãm Hoán lại lần nữa cầm tấu chương nhiều lần nhìn mấy lần, đột nhiên phát hiện trang tấu chương này tựa hồ không cùng độ dày. Cần nhắc thêm, xé thêm mấy trang mới tấu chương quả nhiên, vừa vặn xé mở một bên, thì có hé ra giấy bạc rút đi ra! Triệu Lãm Hoán cẩn thận cầm lấy, thấy giấy bạc kia gần trong suốt. Mặt trên là bút tích của Tả tướng, tỉ mỉ xem chi.

Hóa ra như vậy...

Nhưng câu cuối kia, vì sao phải “Cẩn thận hậu cung” chứ? Nếu muốn khởi sự, cũng chỉ có hậu cung có mấy người năng lực như thế, nhưng các nàng vẫn chưa từng nháo xảy ra chuyện gì a. Rốt cuộc phải cẩn thận ai chứ?

“Hộ Linh, người nghĩ Thiệu Ngạn Mục thể nào?”

Thiệu Ngạn Mục hẳn? Hộ linh không lo lắng nhiều liền nói suy nghĩ của chính mình: “... Thuộc hạ cho rằng, Ngôn phi nương nương trung thành và tận tâm, đối hoàng thượng một lòng say mê!”

“... Ủ.”

“Hoàng thượng, thuộc hạ có một chuyện không rõ, không biết có nên hỏi hay không...”

Triệu Lãm Hoán phiêu liếc Hộ Linh, “Thủ lĩnh đội hộ vệ lúc nào áp a áp ứng như thế rồi?... Nên hỏi liền hỏi, không nên hỏi cũng đừng hỏi.”

Nghe hoàng thượng nói như vậy, Hộ Linh vẫn là không suy xét ra rốt cuộc có nên hỏi hay không, có điều hắn nhận không được, vấn đề này hắn đã sớm muốn hỏi. “Hoàng thượng, người... Vì sao phải phong làm phi tử? Lấy Ngôn phi... năng lực Thiệu Ngạn Mục, đội hộ vệ có thể càng thích hợp...” Tuy nói Long Á là có quy củ phạm người được mưa móc (ví với ân huệ) đều phải được đưa vào hậu cung, mà nếu như hoàng thượng không muốn, cái nam phi này không phong cũng không ai có dị nghị. Hơn nữa, thân thủ Thiệu Ngạn Mục rất không tệ, bản thân Hộ Linh càng rõ ràng năng lực đặc biệt của hắn, thêm vào đội hộ vệ khẳng định sẽ là trợ lực không nhỏ.

“Người biết cái gì... Giá trị của hắn ở trên giường đáng giá cao hơn giá trị hắn làm thị vệ.” Dù sao, thị vệ có năng lực không phải không có.

“Hoàng thượng, vậy người... Người thích hắn sao?”

Triệu Lãm Hoán sững sốt một chút, không nghĩ tới thuộc hạ sẽ hỏi như vậy, “Hộ linh, người vẫn theo trầm, trầm cũng không tin người nhìn không rõ kỳ hoặc trong đó!”

Thân thể Hộ Linh run lên, nghe ngữ khí kia là hoàng thượng mất hứng, nhưng hắn cắn răng một cái, vẫn là hỏi: “Là, là bởi vì là... Tề vương gia?!”

“Hanh! Người nói mà!?”

Hộ Linh trầm mặc. Hắn là biết vấn đề thanh âm Thiệu Ngạn Mục, hồi đầu khi mới vừa nghe được hắn chính là lại càng hoảng sợ, hoảng chi... Ngay cả thân hình hắn nhìn tới đều rất giống vị Tề Vương gia kia.

Thật là Thiệu Ngạn Mục không giá trị! Có điều hắn cũng vậy, là một thằng đàn ông, vì cái gì đem cả thể xác và tinh thần đưa cho để vương vô tình nhất này chứ?

“Công tử, người ở chỗ này nha, nô tỳ tìm đã lâu mà!” Nguyệt Lan lau mồ hôi, bản thân chỉ bắt quá đi tranh thái y viện, nương nương nhà mình không gặp liền chạy, may là lập tức liền tìm được. Có điều, nương nương bộ dạng thật kỳ quái a!

Hai người bên trong phòng đều cả kinh!

Triệu Lãm Hoán bước nhanh đi tới phía trước cạnh cửa sổ thư phòng, mở cửa sổ.

Bên ngoài đứng chính là Thiệu Ngạn Mục! Chỉ thấy hắn trừng lớn mắt, môi cũng bị cắn nát, hai đấm càng nắm quá chặt chẽ.

“Người đến đây lúc nào?”

“... Giường, giá trị trên giường...” Nhỏ giọng nói gì đó. Thiệu Ngạn Mục cúi đầu, lui chân về phía sau. Lại lập tức ngẩng đầu lên, thẳng nhìn Triệu Lãm Hoán, “Hoàng, hoàng thượng... Vì sao, không cho ta thoát... thoát ra?”

“Người chỉ có lúc nói bình thường, thanh âm trầm thấp mới giống, tâm tình vừa kích động, thanh âm sẽ biến cao vút.” Lo lắng thêm, Triệu Lãm Hoán vẫn nói ra miệng. Nhìn Thiệu Ngạn Mục hiện tại vẻ mặt bộ dạng chịu thương, Triệu Lãm Hoán hổ thẹn.

Lại lần nữa lui phía sau một bước, móng tay hăm sâu vào trong bàn tay. “Vây... Luôn luôn đều dùng phía sau lưng... Vị trí phía sau lưng, cũng là vì vậy?” Thiệu Ngạn Mục nhớ tới hôm qua nhìn thấy cái bóng lưng quen thuộc kia, hóa ra chính là bản thân...

“... Đúng” không ai thấy Triệu Lãm Hoán cũng nắm chặt nắm tay.

“Đúng” Chữ vừa ra khỏi miệng, Thiệu Ngạn Mục liền hiểu được tựa hồ có chút hít thở không thông. Đã sớm biết không phải sao, tất cả đều là bản thân thuận theo đi tới... Tay phải nắm chặt y phục lồng ngực trái, ở đây đau quá! Thật là khó chịu!!

Đứng ngốc ở chỗ này! Cúi đầu, xoay người lao đảo mà hướng xa xa chạy đi.

Thiệu Ngạn Mục chạy trốn rất nhanh, phía trước lại bị ai ngăn cản lối đi. Ngẩng đầu vừa nhìn, sững sờ một lát, là cái nam nhân kia, là Tề Vương gia!

“Tề đệ! Ngăn cản hắn!”

Nghe được thanh âm huynh ruột, Triệu Lãm Tề bật người đưa tay chặn Thiệu Ngạn Mục.

27. Chương 27

Là hắn! Chính là nam nhân trước mặt, bản thân chính là thay thế cái người này! Khi Triệu Lãm Hoán mỗi đêm ôm hắn trong tâm muốn có phải chính là hắn hay không?

Không cam lòng! Thật không cam lòng! Ủy khuất cho tới nay, ả nhẫn thoái nhượng đều tại giờ khắc này biến thành hư hữu, lý trí bị cuộn cuộn lửa giận thiêu đốt không còn một mảnh! A a a ~~! Huy quyền thẳng tiến!

Trước mặt đánh tới quả đấm xen lẫn kinh phong đá vụn! Triệu Lãm Tề không chút hoài nghi quyền này chỗ chính giữa ả chứa sức lực, càng có thể cảm thấy từ trong nồng đậm phát ra không cam lòng!

Không có chính diện chặn đánh, Triệu Lãm Tề nghiêng người khiến ký kích đạo kia quá thẳng quyền mười phần, nhưng vẫn là bị đá vụn xung quanh thổi đến, tay trái ngăn chặn còn bị cắt vài đạo vết máu. Ngay cả người, cái người này thật mạnh! Có biết, Triệu Lãm Tề lập tức vận công chống đỡ.

Mấy hơi thở giữ hai người đã qua không dưới trăm chiêu. Nhiều người vọt nhảy, thậm chí ở không trung giao thủ!

Thiệu Ngạn Mục cắn chặt răng, bản thân mãnh liệt thể tiến công vậy như vậy đều bị nhất nhất cản trở xuống. Không hổ là tướng quân Trần Quốc của hoàng triều, hoàn toàn đuổi kịp tốc độ của hắn! Thế nhưng... Vì sao muốn cho bản thân trở thành thể thân của hắn!? Cạnh tay trái mùi thơm lạ lùng nổi lên, Thiệu Ngạn Mục không quan tâm dùng tới nửa hình thú!

Trái bàn tay thành vuốt, cao cao vung lên...

Triệu Lãm Tề từ lâu ở trên bàn tay vận đầy mười thành công người này thể tiến công quá mãnh liệt, trước tiên bắt rồi hãy nói!

Dị biến nổi lên!

Thiệu Ngạn Mục có thể cảm giác được vật gì đó đánh trên mấy nơi trên thân thể bản thân, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, vẫn tích trữ tập trung gió ở xung quanh cũng rất nhanh tiêu tán, mắt chống đỡ lại bị Triệu Lãm Tề đánh thân thể một chương từ chỗ cao hạ xuống, nặng nề mà té trên mặt đất, thậm chí trượt một khoảng cách!

Đau quá! Thiệu Ngạn Mục rốt cục hoãn lại, thân thể té trên mặt đất tụ hội không dậy nổi một chút khí lực, không động dậy rồi! Đây là... Bị điểm rồi!?

“Hoàng thượng?!” Triệu Lãm Tề hạ xuống đất, kinh ngạc mà nhìn chính hoàng đế hướng Thiệu Ngạn Mục đi đến. Vừa mới phát hiện Thiệu Ngạn Mục bị hoàng huynh cách khoảng không điểm (điểm huyết đó), chương lực đã không kịp hoàn toàn chuyển đi, như trước mặt có tam thành nội lực.

Hoàng huynh sao ra tay?

“A!” Đau! Cổ tay trái Thiệu Ngạn Mục bị người cầm hướng về phía trước, thân thể vô lực bị nhấc lên cao cao, toàn bộ trọng lượng thân thể đều rơi vào trong tay trái, một trận đau nhức!

Triệu Lãm Hoán vẽ mặt tối tăm mà nhìn chằm chằm tay trái bị bản thân gắt gao chế trụ. Trên mu bàn tay che một tầng bạch mao hơi mỏng, năm ngón hơi uốn lượn, vốn móng tay êm dịu dễ thương đã dài ra, trôi nổi lam quang yếu ớt, vừa nhìn liền biết tính nguy hiểm của nó.

Cơn tức nảy lên! Hắn lại có thể muốn giết Tề đệ?!

“Buông!” Hắn quả nhiên yêu người kia, lướt tiếc người nọ chịu một điểm thương sao? Rất ngọt a...

Nhìn Thiệu Ngạn Mục hai mắt phần hận, Triệu Lãm Hoán không nói một câu, liền kéo Thiệu Ngạn Mục như thế rời đi (anh về anh dạy vợ =)). Lưu lại mọi người xung quanh hai mặt nhìn nhau.

Phanh! Cửa chính ngoại phòng Ngôn tiêu điện bị đá văng!

Thiệu Ngạn Mục chỉ cảm thấy bản thân bị hung hăng ném lên giường, trên lưng đụng sinh đau!

“Thiệu Ngạn Mục! Trẫm hỏi ngươi, ngươi là thực sự muốn giết Tề đệ?!” Thanh âm băng lãnh trôi nổi hàn ý kéo tới, Triệu Lãm Hoán liền đứng ở bên giường như thế, gắt gao nắm cổ tay trái Thiệu Ngạn Mục, cắn tức ngả vào người trên giường.

“Đúng! Ta là muốn giết hắn!... Giết hắn!” Giết hắn, ta sẽ không là thể thân ai! Ngươi liền chỉ có thể nhìn ta!!... Ngay cả người, Thiệu Ngạn Mục bị ý nghĩ của chính mình hù sợ. Không động dậy thân thể, hắn chỉ có thể buông xuống nhìn kỹ đường chiếu (cái chiếu đan đó. Mình đoán cái giường được lót chiếu =.||), hóa ra đến chính bản thân đề tiện như thế a...

“Im miệng!” Một cái tát đem Thiệu Ngạn Mục quật lệch đầu, máu tươi chảy ra khóe miệng. Triệu Lãm Hoán giận đỏ mắt, trên tay càng thêm dùng sức, cứ như vậy sinh sinh gỡ cổ tay trái hắn!

“A a!” Đau đến Thiệu Ngạn Mục tay trái bắt đầu không chịu nổi co quắp không chế. Hắn có thể thấy tay trái như trước duy trì hình dạng nửa hình thú, vô lực mà ngồi phịch ở trên giường.

“Nói cho ngươi Thiệu Ngạn Mục! Ngươi dù cho giết tề đệ, trẫm cũng sẽ không thích ngươi! Đừng vọng tưởng thay thế được Tề đệ, ngươi chỉ xứng chờ trẫm lâm hạnh!” (ana: ọe ọe. Tên họ triệu này nói năng vô sỉ quá!) Nói xong, Triệu Lãm Hoán liền trên giường bắt đầu xé rách y phục Thiệu Ngạn Mục.

Trái tim bịch bịch mà loạn nhảy liên tục, “Trẫm cũng sẽ không thích người!” Chữ chữ câu câu quanh quẩn ở bên tai Thiệu Ngạn Mục! Vĩnh viễn chỉ có thể là một thể thân sao?...

Cảm giác được động tác của Triệu Lãm Hoán thô bạo, nhưng bản thân lại không cách nào nhúc nhích, Thiệu Ngạn Mục bắt đầu sợ, “Đừng... Đừng! Đừng như vậy!”

“Đừng? Người không muốn cái gì vậy, hử? Trẫm nhớ kỹ chính là người thích nhất thể này, không phải sao?!” Không để ý đến “đừng” của Thiệu Ngạn Mục, Triệu Lãm Hoán cố nhìn bản thân bày ra chính thân thể hắn, kéo mở hai chân thon dài của hắn, đem bản thân đặt ở giữa.

“Không... Vì sao phải làm như vậy? Buông, buông!” Y phục bị xé, thân thể một số gần như xích lõa. Thiệu Ngạn Mục tất nhiên là biết nói lúc đó sẽ không tác chút gì, nhưng hắn tình nguyện bị đánh, cũng không muốn lấy cách thức này tới giải quyết sự việc!

“Vì sao?... Thế nào, như vậy không thích? Có cái gì thực không nguyện?! Cái thân thể Y•D này trẫm bên trong chưa có sờ qua chạm qua, hử? Đến bây giờ còn muốn làm bộ thanh cao cái gì?!”

Triệu Lãm Hoán nghiêm mặt bóp méo, một tay điểm ở trên ngực Thiệu Ngạn Mục ngắt vài cái, một tay vuốt vuốt thứ gì đó từ từ đứng thẳng giữa hai chân hắn.

“Nhìn xem! Thiệu Ngạn Mục, người kêu là ‘không muốn’, hử? Đừng cười chết người đi được! Người cũng chó quên người cũng là chủ động thể nào mở hai chân tới lấy đón trẫm!”

Không hề nhìn khuôn mặt Thiệu Ngạn Mục kia thống khổ tuyệt vọng, Triệu Lãm Hoán móc ra cái dăng trào của bản thân, cũng không làm trơn liền dự định như thế thẳng tiến đi.

“Không, không muốn...” Thiệu Ngạn Mục đóng chặt hai mắt, “Triệu Lãm Hoán!... Đừng, đừng ép ta hận người!!”

Triệu Lãm Hoán còn dừng ở động khẩu nghe vậy ngậy người vài giây, tựa hồ rốt cục từ trong hứng thú bạo ngược phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn thấy Thiệu Ngạn Mục từ sâu trong khe mắt tràn ra giọt lệ, lại vẫn là cầm cái vật của bản thân chậm rãi đè vào khẩu kia!

“Người hận đi!” Cuối cùng có quá thì người vẫn yêu trẫm!

Cảm giác được thân thể vẫn là bị từ bên trong xé rách ra, Thiệu Ngạn Mục tuyệt vọng mà lệch qua đầu, mặc cho Triệu Lãm Hoán lần qua lần lại hắn.

Phòng trong từ từ truyền đến chàng kích thanh thân thể, hoà lẫn một tiếng tiếng giống như không rên rỉ, làm như thống khổ, lại làm như vui thích...

...

Rốt cục, kết thúc sao?

Cảm thấy trọng lượng vẫn áp ở trên người rời đi, Thiệu Ngạn Mục cuối cùng trước mắt tối sầm, chết ngất đi. Lại tại thời điểm này, nghe được tiếng nói khê bên tai vang lên: Thiệu Ngạn Mục, xin lỗi!

28. Chương 28

Lại lần nữa xoa xuống ngọc bội long hình trên cổ đeo, Thiệu Ngạn Mục xác định bản thân có thể từ đó cảm giác được một tia khí tức của tộc nhân, vì vậy cho dù ngọc bội này là Triệu Lãm Hoán sau khi xong việc ở lần đó lưu lại cho hắn ở đây, hắn vẫn cố ý tìm hồng tuyến(dây hồng), đeo ngọc bội lên trên cổ.

Khí tức tộc nhân a ~ thật hoài niệm!

“Công tử, mới vừa đun cháo cá chúc, mau ra đây nếm thử a!” Nguyệt Lan trong tâm chính là không cam lòng! Tên nịnh nọt này, hoàng thượng chỉ bắt quá vài ngày không có tới Ngôn tiêu điện, bọn họ lại có thể

liền coi thường nàng, không chỉ có như vậy, còn cắt xén đồ ăn bọn họ. Thực sự là quá đáng! Trước đây công tử đối bọn họ rõ ràng đều rất không tệ, đồ bọn họ ăn phụ nghĩa!

“Ha? Cháo cá chúc a, không phải chính là Tử Quyền câu cá đưa đến ha?” Đi hướng trong phòng, Thiệu Ngạn Mục lại không tự giác mà lôi kéo tay áo trái. Ai, không nghĩ tới cổ tay tay trái bị Triệu Lãm Hoán tháo rời, hiện tại làm sao cũng khôi phục không lại, như trước là một bức hình dạng nửa hình thú. Thì như vậy rõ ràng thấy cũng được, Thiệu Ngạn Mục không cách nào đành phải để Nguyệt Lan sửa tay áo trái y phục của hắn dài hơn, gia tăng thêm chút che lấp.

“Đúng vậy, Tử Quyền còn nói con cá này là cái gì cái gì cá ấy nhỉ, đem lớp da ngư bên ngoài kia ăn đối với da dê cũng tốt chứ!”

Tên kia, thật đúng là biết từ nhược điểm của nữ nhân xuất phát! Tử Quyền này chính là khi Nguyệt Lan tìm Lý thái y trị thương trên khuôn mặt thì quen biết. Lý thái y là không tìm được, ngược lại tìm tới Tử Quyền, cháu trai Lý thái y. Cùng Nguyệt Lan hai người thường xuyên qua lại, không bao lâu liền tốt rồi!...

“Vậy ta còn là dựa vào hào quang của Nguyệt Lan người mà ~!”

“Cái gì nha ~ nào có! Công tử liền chê cười Nguyệt Lan!” Nguyệt Lan xấu hổ đỏ mặt, trên tay còn rất nhanh mà thu thập bàn, dọn dẹp, lập tức liền xới bát nếm thức ăn cho Thiệu Ngạn Mục.

Thiệu Ngạn Mục vừa định ngửi thấy mùi thức ăn cũng không tệ lắm, nhưng vừa nhìn đến vật trong bát, trong dạ dày lại có thể bắt đầu cuộn cuộn lên, thúc đẩy muốn nôn dừng cũng dừng không được! Sắc mặt thay đổi lại biến, Thiệu Ngạn Mục chưa kịp che miệng chạy đến bên ngoài, tại chỗ liền nôn ra!

“Oe... Oe...”

“Công tử?... Công tử, người không sao chứ? Tại sao có thể như vậy?!” Nguyệt Lan hai bên trái phải cũng bị sợ, nhưng lại vội vàng cũng không thể giúp.

Thiệu Ngạn Mục mà lúc này thực sự là vô cùng thống khổ! Giống như một khi đã mở miệng, bộ dạng dừng cũng dừng không được, bên trong hiểm thấy ào ào mà ói ra một đồng lớn, giống như đem đồ ăn vài ngày ăn đi tất cả đều hiện ra. Thật là khó chịu, thực sự thật là khó chịu!

“Công tử! Ta, ta đi gọi thái y!” Nguyệt Lan cuối cùng nhớ tới tới còn có viện binh.

“Dừng, dừng đi, Nguyệt Lan!” Tựa hồ là đã không còn gì để nôn ra, Thiệu Ngạn Mục mới hoãn lại khí, tuy rằng trong cổ họng còn khó chịu đến sít lại, nhưng vẫn ngăn Nguyệt Lan. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Đại khái là ăn vật gì hỏng rồi.”

“Công tử, gọi thái y đến xem vẫn tốt hơn a!” Công tử rõ ràng ăn đồ ăn cũng như bản thân a, công tử dừng một mình xảy ra vấn đề a, Nguyệt Lan vẫn là khá kiên trì.

“Không, thực sự không có chuyện gì! Ta nghĩ ngợi là được.” Nhưng Thiệu Ngạn Mục hiển nhiên không muốn kinh động người khác, hắn cũng không nghĩ bản thân sẽ sinh bệnh gì, ngủ một giấc hắn sẽ không có chuyện gì.

“Được, vậy được rồi. Nguyệt Lan nghe công tử.” Tuy nói như thế, Nguyệt Lan nghĩ chính là muốn lần sau Tử Quyền tới, để hắn xem vẫn hơn. Tử quyền mặc dù cũng không phải thái y, nhưng theo chính hắn nói cũng là một tay gia gia hắn dạy y thuật mà.

Ừm, liền làm như thế!

Sự tình cũng không có như Thiệu Ngạn Mục nghĩ đơn giản như vậy.

Từ ngày đó trở đi, Thiệu Ngạn Mục mỗi ngày đều thêm muốn nôn mấy trận như vậy, ăn đồ ăn xuống, lại lập tức ói ra. Thiệu Ngạn Mục không có cách nào khác, muốn hắn không ăn chung quy không đồ ăn cũng ói ra! Nhưng sau đó lại nôn thêm lên nước chua, khiến Thiệu Ngạn Mục lần qua lần lại đến gần chết!

Ngày hôm đó, Tử Quyền ứng thuận yêu cầu Nguyệt Lan xem chuẩn cho Thiệu Ngạn Mục.

Nhìn ánh mắt Tử Quyền dao động bất định, biểu tình khó coi, Thiệu Ngạn Mục không khỏi ngẩn ngơ. “Tử Quyền, ta không nói người một bức biểu tình cái kia là gì a. Sẽ không... Bệnh ta nan y gì nguy cấp chứ?” Thiệu Ngạn Mục suy đoán.

“Không, không phải...” Tử Quyền lập tức liền phủ định ý nghĩ Thiệu Ngạn Mục, “Ta, ta đi tìm gia gia tới!” Nói xong, lại bật người giống như gió chạy đi.

Hai người còn lại bên trong phòng một trận khó hiểu.

Lý thái y đang khổ cực theo sát ở phía sau tôn tử, tuy nói tôn tử đã đem hòm thuốc cho lưng rồi, cho rất nhiều lão đầu khớp xương hần, đi được nhanh như vậy cũng mệt chết hần cũng không biết phát thần kinh gì, chỉ nói là Ngôn phi nương nương đã xảy ra chuyện. Lý thái y không tự giác mà nhíu nhíu mày, phỏng chừng lại là phiền phức...

“Tới, tới! Gia gia mau, nhanh lên một chút xem xem cho hần!” Giống như bệnh co giật, Tử Quyền đem vài bước chậm của Lý thái y kéo đến trước mặt Thiệu Ngạn Mục.

Nguyệt Lan nhu thuận cũng vội vàng rút chén trà cho Lý thái y.

Hành lễ.

Tứ chấn, một lần Lý thái y kỳ quái mà nhìn Thiệu Ngạn Mục trước mắt, giống như không tin lại lần nữa chấn. Lúc này thật là khiến hần bước xuống!

“Nương nương, người gần đây có khỏe không?” Lý thái y hỏi rất cẩn thận.

“Công tử hần mỗi ngày đều muốn nôn, nôn rất lợi hại! Mấy ngày này ngay cả cơm cũng không ăn! Lý thái y người giúp công tử đi!” Nguyệt Lan giành trước đáp.

Nôn? Gia tôn cả hai cùng liếc mắt nhìn nhau, chạy đến một bên nhỏ giọng thảo luận.

Kỳ thực không cần thảo luận, Lý thái y cơ bản có thể xác vị này nam nương nương này đã hoài thai rồi! Nhưng... Việc này cũng quá kinh thế hãi tục, hần vẫn là không thể tin được!

Theo quy củ, sau khi chẩn đoán có long mạch chính là phải chúc mừng cung hỉ nương nương, hướng Hoàng thượng bẩm báo. Nhưng nhìn bộ dạng Thiệu Ngạn Mục bản thân hần là còn không biết, đây phải hần nói như thế nào mới tốt...

Đấu tranh, Lý thái y cắn răng một cái, vẫn là nói: “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, nương nương đây là có mang long thái rồi!” Úp người xuống thật sâu.

Ngoài dự liệu Lý thái y, Thiệu Ngạn Mục lại có thể không có kêu to không có khả năng, chỉ nhìn hần sắc mặt có chút khiếp sợ. Ngược lại là Nguyệt Lan bên cạnh sợ đến đổ trà.

Hoài, hoài thai?! Thiệu Ngạn Mục quá kinh ngạc!

Cúi đầu, hần tựa hồ nhớ tới, khi bản thân đã lớn thì tộc trưởng quả thực có nhắc tới nói bản thân nam nhân tộc bọn họ có thể mang thai, còn chuyện có thể để nam nhân khác thụ thai, nhưng bản thân lúc đó cũng không cho rằng hần sẽ chạy đi làm đồng tính luyến ái, cho nên cũng luôn luôn không đem chuyện này để ở trong lòng. Nhưng hiện tại...

Lẽ nào, đúng vậy?!

Thiệu Ngạn Mục vô ý thức mà đem tay đặt ở trên bụng bản thân, chính là ở đây sao?

“Đã bao lâu? Hài tử đã có bao lâu?”

“Đại khái có hơn một tháng rồi.” Lý thái y không nghĩ tới Thiệu Ngạn Mục trấn tĩnh như thế, suy nghĩ một chút lại nói: “Cũng có thể nương nương trước là nôn nghén, chỉ là không ngờ tới sẽ nghiêm trọng như vậy...” Hần nắm bắt không được Thiệu Ngạn Mục rốt cuộc chuẩn bị làm cái gì với hài tử này bây giờ.

“Lý, Lý thái y, có thể thỉnh người... Đừng đem việc này nói cho người khác được không?” Thiệu Ngạn Mục xấu hổ mà kéo xé một nụ cười, nói ra một yêu cầu.

Hần không muốn để hoàng thượng biết? Thế nhưng...

“Lý thái y, người cũng biết việc này... Ta...” Một đại nam nhân đã hoài thai, việc này sao cũng có chút quý dị, huống chi hắn cũng không muốn cho Triệu Lãm Hoán biết, bản thân vẫn là rời đi thật êm đẹp...

Lý thái y cũng là biết chuyện giữa hắn cùng hoàng thượng, lo lắng thêm cho rằng không cho hoàng thượng biết có thể cũng là chuyện tốt... Ai...

“Đã như vậy, đợi cật thần khai đơn thuốc, nương nương người cũng có thể thoải mái chút, chí ít khỏi phải nôn lợi hại như vậy.”

Mấy người trong phòng cùng thoáng xấu hổ nhìn nhau.

29. Chương 29

“Công tử, người thực sự phải đi sao?” Nguyệt Lan rất là luyến tiếc, công tử đối xử nàng tốt, không giống chủ tử khác rất khó hầu hạ.

“Đúng vậy, đồ đạc đều chuẩn bị không còn ít, sẽ chờ tới ngày sứ giả Thiên Lôi quốc, trước tiệc tối thì đi.” Thiệu Ngạn Mục cười cười. mấy ngày này trong hắn đã dò xét biết rõ trong Ngôn tiêu điện này hắn là không còn cái gì không sáng tỏ, xuất cung nên đi bên nào cũng đã dự định xong. Vẫn còn lo lắng có thể liên lụy đến Trương Hải cùng A Phi hay không, nhưng xem hoàng đế cũng không có tới tìm chuyện nữa, phỏng chừng bản thân ở hắn cũng không có địa vị đi.

“Công tử...” Bộ dạng muốn nói lại thôi,

“Sao, Nguyệt Lan? Có việc liên nói a.”

“Công tử, có thể mang thêm Nguyệt Lan hay không? Nguyệt Lan muốn cùng người cùng đi!”

“Nguyệt Lan?” Nhìn nàng bộ dạng lúng túng, Thiệu Ngạn Mục thở dài, “Nguyệt Lan, ta biết ngươi không yên tâm ta, nhưng ngươi phải hiểu được, ngươi nếu đi, Tử Quyền làm sao bây giờ? Hơn nữa, ta một đại nam nhân, bản thân có thể chiếu cố bản thân, đừng lo lắng a!” Võ vờ của vai nàng, ý bảo nàng yên tâm.

“Thế nhưng, công tử...” Nguyệt Lan còn muốn nói gì.

“Được rồi! Thực sự không quan trọng, ngươi cùng Tử Quyền sống thật tốt phải đúng mực.” Thiệu Ngạn Mục cũng không muốn bởi vì bản thân, chặt đứt nhân duyên người ta.

Thịnh võ năm hai, Tự Long Á trấn quốc tướng quân tự mình mang binh đến biên cảnh đông bắc trấn thủ, đại quân được xưng Thiên Lôi hơn mười vạn lại có thể bắt kham nhất kích, bị binh sĩ Long Á đuổi chạy. Thiên Lôi quốc quân bắt đắc dĩ, đành phải đầu hàng nghị hòa.

10 rằm, do thái tử Thiên Lôi Nam Lệ cùng hạ quan viên an bài tạo thành sứ giả đoàn đến Long Á, thương nghị việc nghị hòa.

Ngày hôm đó trong cung đã phi thường náo nhiệt, nếu là Long Á thắng, tất nhiên là muốn xuất ra chút bộ dạng quốc chiến thắng, tiệc tối tuyệt đối không thể lạc hạ thành, cho nên tất cả mọi người đang bận việc, chuẩn bị tiệc tối sau đó.

Thiệu Ngạn Mục đã thu thập đồ đạc xong, chỉ chờ tiệc tối bắt đầu, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết thời gian rời đi.

“Nương nương, trù phòng mới vừa làm bữa tối, mau thừa dịp nóng dùng đi. Chờ tiệc tối bắt đầu, trong trù phòng(phòng bếp) trông nom không nhiều người.” Nguyệt Lan cẩn thận mà đẩy cửa ra, bưng một khay lớn tiến đến, mặt trên đều là chút thức ăn hương vị bắt đầu ở trong gian phòng tràn khắp.

Nương nương? Thiệu Ngạn Mục tay phải tiếp nhận chén cánh Nguyệt Lan mới vừa đựng tới, mặt trên trôi nổi một tầng dày dầu mỡ, nhũ nhũ mảy, ngẩng đầu quan sát Nguyệt Lan một chút.

“Làm sao vậy, nương nương? Thang phải thừa lúc nóng uống mới tốt.”

“Ha...”

Nguyệt Lan nhìn Thiệu Ngạn Mục bưng chén đến trước mặt, khoe miệng không khỏi khê câu.

“Ách!”

“Người không phải Nguyệt Lan, nói! Người đến ngọn nguồn là ai? Nguyệt Lan người đâu?!” Thanh âm lãnh liệt từ trong miệng Thiệu Ngạn Mục chảy ra. Bát sớm bị ném tới trên mặt đất, tay phải thành vuốt hung hăng thủ sẵn trước yết hầu cái “Nguyệt Lan” này, cố sức đem nằng xách cách mặt đất. Nguyệt Lan tuyệt đối sẽ không biết hấn mang thai, ăn không nổi cái gì đó đầy mỡ, còn cố ý chuẩn bị bát canh gà cho hấn như vậy!

“Nguyệt Lan” cảm hận không ngớt, không nghĩ tới Ngôn phi này ra tay lại có thể nhanh như vậy, một chút dự liệu cũng không có! Hai tay vin cái tay giữ yết hầu bản thân kia, liều mạng giãy dụa, lại một chút hiệu quả cũng không có. Có điều, may là...

“Nói! Nguyệt Lan đâu?! Mục đích của ngươi lại là cái gì?!” Thiệu Ngạn Mục phi thường lo lắng tình cảnh Nguyệt Lan, chết tiệt, rốt cuộc là ai làm?

Nhìn sắc mặt “Nguyệt Lan” này thay đổi lại biến, Thiệu Ngạn Mục còn tưởng rằng nằng chống đỡ không được, hấn cũng không muốn đánh mất đầu mối, tay thủ sẵn hơi buông. Nhưng liền buông lỏng, “Nguyệt Lan” lại có thể từ trong miệng học ra một cây ngân châm!

Nếu Thiệu Ngạn Mục phản ứng lại trước, ngân châm sẽ không biến mất vào trong vai. Cảm giác được sức lực bắt đầu từ từ tiêu thất, Thiệu Ngạn Mục cả kinh muốn bật người cho “Nguyệt Lan” một quyền, nhưng lại không nhanh hơn tác dụng ngân châm phát huy. Hấn chỉ cảm thấy ý nghĩ trống rỗng, sau đó nên cái gì cũng không biết. Sắc trời đã đen, nhưng trong Triều Long Điện như cũ đèn đuốc sáng trưng. Đứng đầu ngoại trừ Thịnh Vô Đế ra, còn có phía sau trái phải hai sườn An Bình công chúa và Dung Phi, hai hàng phía dưới là thành viên hoàng thất cùng mấy vị đại nhân Thiên Lôi sứ giả đoàn, ngoài quan văn võ tướng đó trái lại lộn xộn mà ngồi, đây cũng là truyền thống Long Á, nói là tiện bề khơi thông giữa quan viên.

Ngày hôm nay không chỉ có quan viên dự thính, ngay cả công chúa và Tần Phi bình thường không từng lộ diện đều nhất tề ngồi ở bên bữa tiệc, lại chỉ riêng độc nhất thiếu thân ảnh Ngôn phi nương nương.

Trương Hải đứng ở phía sau Tề Vương gia một mực hướng cửa nhìn xung quanh. Đằng trước, Tề Vương gia từng nói qua với hấn, tiệc tối hôm nay các nương nương cũng sẽ có mặt, hấn kích động hồi lâu, rốt cuộc có thể nhìn thấy Ngạn ca rồi!

Nhớ hơn một năm trước, hấn cùng với Tần Phi không biết sao lại bị cấm vệ quân trong quân trông coi, gia nhập cấm vệ quân. Không vài ngày sau lại nghe nói hoàng thượng mới phong phi tử, mà phi tử kia lại là Ngạn ca của bọn họ thất tung rất lâu!

Hấn cùng với Tần Phi vẫn muốn gặp mặt Ngạn ca, muốn biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại khổ nỗi không có bất luận cái cơ hội gì. Cho tới hôm nay hấn trở thành một hộ vệ trong Tề Vương gia, mới có cơ hội...

“Ngôn phi nương nương đến - “

Là ngạn ca?!

Cửa xuất hiện quả thực là Thiệu Ngạn Mục!

Mặc một kiện cung trang hồng sắc hoa lệ quý phi, làn váy hoàn toàn không dừng hai chân, luôn luôn đung đưa; tóc đen cũng tết lên một số, vòng búi, đỉnh đầu còn mang mũ quý phi thùy mấn hoa châu; vốn có tới nay trên mặt cũng trên đồ trang sức trang nhã, không phải quá rõ ràng, chỉ là khuôn mặt tuấn tú nhu hòa hấn vốn anh tuấn, cùng trang phục hấn hiện nay tôn nhau lên thành sáng rực.

Trên màn bất luận là người thấy chưa thấy qua Thiệu Ngạn Mục, cũng bởi vì trang phục hấn hiện tại gây ấn cả người, lại không chú ý tới hai mắt hấn không hề sáng bóng.

Đại đa số mọi người giật mình, bị hoàng thượng đề thấp thu vào hậu cung, vẫn là nam nhân ân sủng có gia tăng hóa ra là cái dạng này, như vậy... Như vậy...

Mấy vị đại nhân tự xưng tài tử Long Á trong triều đều xấu hổ mà cười cười, bọn họ tìm không ra từ có thể hình dung chuẩn xác vị nương nương này, chỉ có thể cứ nhìn hắn như vậy đi vào trong điện, ở vị trí Tần phi trước chỗ bản thân ngồi xuống.

Trương Hải càng kinh ngạc vạn phần. Đã hơn một năm không thấy, vẫn là Ngạn ca ổn trọng chính chắn lại có thể biến thành như vậy?! Hắn cùng Tần Phi cũng không biết Ngạn ca còn có một mặt như thế...

Dung phi cũng âm thầm xoắn xoắn chiếc khăn trong tay, tên ngu xuẩn này! Đây lẽ nào chính là có thể là tình cảnh khiến hắn xấu mặt?!

Triệu Lãm Hoán phẩm rượu còn lại là nhũ nhũ mảy. Hắn biết Thiệu Ngạn Mục chán ghét thân thuận theo ban thưởng cung trang phong phi, cho tới bây giờ chưa từng mặc qua. Ngày hôm nay sao liền lấy ra? Hơn nữa, ngay cả thường ngày thích tóc rối tung đều bị buộc chặt lên...

Nhìn biểu tình mọi người xung quanh, Triệu Lãm Hoán bất mãn mà nắm chặt chén rượu trong tay. Tên kia, trang phục trang điểm xinh đẹp như thế, rốt cuộc muốn gì?

30. Chương 30

Tựa hồ là thanh âm từ chỗ sâu trong đại não truyền đến "Rót rượu! Uống rượu!", Thiệu Ngạn Mục không chống lại, ngoan ngoãn mà rót chén rượu cho bản thân.

Sau đó chính là không ngừng, như là trực tiếp in dấu mệnh lệnh vào đại não "Uống rượu! Uống rượu! Uống rượu!..."

Nhưng kỳ quái chính là, Thiệu Ngạn Mục như cũ không có ý chống cự, in dấu mệnh lệnh cho bản thân rót một chén lại một chén rượu.

"Trương Hải! Đó là phi tử hoàng thượng!" Triệu Lãm Tề rất không hài lòng biểu hiện mấy vị đại nhân đang ngồi, lại có thể trắng trợn mà nhìn thẳng phi tử hoàng thượng như thế, quả không có quy củ! Mở miệng nhắc nhở Trương Hải cũng là muốn cho hắn chú ý chút.

Thanh âm nghiêm khắc khiến Trương Hải thành linh run lên, thu hồi đường nhìn vẫn nhìn chăm chú vào Thiệu Ngạn Mục. Đúng vậy, Ngạn ca... Đã không còn là Ngạn ca bọn họ rồi, là người hoàng thượng. Thậm chí... Sau này gặp mặt hắn cũng phải quỳ xuống hành lễ. Thế nhưng... Nhìn Tề Vương gia trước mặt, Trương Hải muốn nói lại thôi.

"Có việc liền nói." Triệu Lãm Tề biết thuộc hạ bản thân cùng quan hệ trước Thiệu Ngạn Mục, cũng chính là bởi vậy Trương Hải mới có cơ hội được cấm vệ quân chú ý tới, phát hiện năng lực hắn quả thực rất mạnh sau bản thân còn đem hắn đặc biệt đề bạt đến bên người. Có thể, hiện tại hắn có phát hiện gì.

"Vâng. Hồi Vương gia, thuộc hạ cùng Ngạn ca... Ngôn phi nương nương là người quen cũ. Theo thuộc hạ biết, Ngôn phi nương nương mặc kệ uống rượu gì, chỉ có thể uống 3 chén, thế nhưng hiện tại..." Trương Hải vô ý thức mà hướng phương hướng Thiệu Ngạn Mục nhìn tiếp, người nọ quả nhiên vẫn là không ngừng nghỉ mà một chén tiếp một chén uống.

Nghe Trương Hải vừa nói như thế, Triệu Lãm Tề cũng nhớ tới lúc đó phần trên báo cáo nói rõ "Ba chén gục". Như thế xem ra Thiệu Ngạn Mục đêm nay quả thực có chút khác thường a... Mà trên thực tế, bởi vì uống nhiều chén rượu, Thiệu Ngạn Mục cảm giác được thân thể tựa hồ bắt đầu phát nóng. Nguyên bản thân thể bị nằm trong trạng thái vô ý thức do đó nhiệt độ tim về chút tự giác.

Trang phục trên người kỳ quái, trên đầu còn giống như đỉnh cái gì đó rất nặng, tóc cũng bị bó không thoải mái, còn có hoàn cảnh xung quanh tranh cãi ầm ĩ đều khiến Thiệu Ngạn Mục hơi có điểm thanh tỉnh không biết theo ai.

Rốt cuộc làm sao vậy? Bản thân sao lại ở chỗ này?...

Hình như... Chỉ mơ hồ mà nhớ kỹ hẳn bị một cây châm mê... Châm?

A! Nguyệt Lan?!

“Rót rượu! Uống rượu! Uống rượu! Uống...”

Cái gì vậy?!

Thiệu Ngạn Mục kinh hoảng phát hiện, hẳn tựa hồ không chế không được thân thể của chính mình, thân thể bản năng theo mệnh lệnh chẳng từ đâu mà đến cho bản thân rót thêm rượu!

Uống rượu? Được rồi! Hẳn rót cuộc uống bao nhiêu rượu rồi?

Không phải chỉ có thể uống ba chén sao, hẳn sao còn không có say?

Kỳ thực Thiệu Ngạn Mục đã quên, hẳn bởi vì sau khi uống say dù sao vẫn sẽ phát cơn điên rượu không lớn không nhỏ, mẫu thân hẳn vì để hẳn sẽ không vì rượu mà hỏng việc, đặc biệt hạ âm thị trong tâm hẳn ba chén liền gục hoàn toàn.

Nhưng hôm nay thân thể cũng không ở chính ý nguyện hẳn không chế, lúc cố ý uống đến ba chén cũng không có ý thức được đó là “Chén thứ ba”, có thể nói là vọt qua tầng âm thị trong tâm, nó mới không có phát huy tác dụng, mà Thiệu Ngạn Mục cũng bởi vậy không có gục “Say”.

Lại một chén rót bụng, thân thể hình như càng nóng! Thanh âm xung quanh cũng làm như nghe lớn không thấy, chỉ có tiếng vang ong ong nhiệt não hẳn chẳng vắng đầu...

Có điều, ý thức cũng rõ ràng hơn chút.

“Hoàng đế bệ hạ, ta Thiên Lô sứ giả có việc muốn bẩm!” Thái tử Nam Lệ ra hiệu, trong đoàn sứ giả có một người đứng dậy mở miệng, hấp dẫn chú ý mọi người.

“Chuẩn tấu.” Hoàng đế Triệu Lãm Hoán vẫn như trước mở tiệc một bức nhìn không ra bộ dạng vui giận, hẳn cũng muốn xem Thiên Lô hiện tại còn có trò bịp muốn đùa giỡn gì.

“Hoàng thượng, lần này đối với mạo phạm quý quốc Thiên Lô trên dưới đều thậm cảm thẹn thùng, càng cảm tạ quý quốc đối Thiên Lô ta binh sĩ không có đuổi tận giết tuyệt. Vì biểu lòng biết ơn, đặc biệt mặt dày tuyển mỹ nhân dâng lên ca vũ, mong hoàng thượng thích!” Ôm quyền cúi người cúc cung.

“Ha? Trẫm sớm nghe nói Thiên Lô người sở trường tài năng hát múa, hôm nay may mắn xem thưởng tất nhiên là liên vui mừng.” Triệu Lãm Hoán đối với Thiên Lô đóng quân ở bắc, lại thêm hành vi đơn giản đầu hàng vẫn không bắt được trọng điểm. Mà hiện tại lại muốn gì chứ? “Múa” cùng chủ ngay sao?(mình nghĩ chữ này là chủ thủ. Trong . Ý muốn nói mượn vũ để ám sát)

“Mỹ nhân vào diện hiến vũ !”

Theo âm nhạc nhẹ vang lên, xuất hiện ở trước mặt mọi người chính là một vị giai nhân nhanh nhẹn.

Trường bào bạch sắc đem từ đầu đến chân giai nhân bọc thực nghiêm kín, cái khăn che mặt mang lục sắc, chỉ có thể nhìn được một đôi phượng mắt nước gợn lưu chuyển câu người. Hai chân trần bạch ngọc điểm ở trên góm nham trơn truột(góm: sàn gạch nham đó), kèm tay áo múa dài mờ ảo tiếng đàn sáo như nước.

Đình !

Thanh nhạc bỗng nhiên vội vã tấu lên, giai nhân kia cũng đột nhiên quảng trường bào(áo dài) thân bạch sắc, lộ ra thân thể vốn xinh đẹp. Chỉ ở bộ vị quan trọng nơi lồng thắt vải trắng, còn lại chính là sa y chỉ vuóng cùng cái khăn che mặt đồng sắc hệ.

Theo thân thể vũ động, lụa mỏng phiêu lay động, loáng thoáng lộ ra nơi càng câu nhiều nhân tâm ngứa ngáy, ngay cả sự thật rõ ràng vừa nhìn giai nhân là một nam nhân cũng bị thăng quên.

Một khúc kết thúc, giai nhân quỳ xuống nghe chỉ.

“Được! Khá lắm giai nhân bắc quốc, kỹ thuật nhảy duyên dáng, đem hồn mọi người trong điện đều câu đi mà!” Triệu Lãm Hoán không đứng đắn mà trêu đùa. Nhưng trên thực tế với hẳn mà nói, giai nhân này hẳn còn không để vào mắt. Nói như vậy, chỉ bất quá là làm theo phép khen mà thôi.

Kiều diễm? Diễm có quá cũng chỉ là Nghi phi trước đây. Quyển rũ? Sao có động tình khi Ngạn nhi hoặc nhân! Nhớ tới Thiệu Ngạn Mục trên giường, thân thể Triệu Lãm Hoán không khỏi nóng lên. Cũng là, đã lâu cũng không có chạm hân rồi, tựa hồ hân không được.

Hướng chỗ ngồi Thiệu Ngạn Mục phiêu mắt qua, lại phát hiện hân cúi đầu nắm chén rượu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Bất mãn mà thu hồi đường nhìn.

“Giai nhân muốn thưởng tứ gì nào, cứ việc nói!”

Giai nhân vẫn quỳ lúc này mới nâng đầu lên. Nhìn bốn phía, đường nhìn ném ở trên người tham lam khiến hân rất là thoải mái. Mà câu nói hoàng thượng Long Á chính là càng khiến hân đắc ý, quả nhiên không có nam nhân có thể tránh được mị hoặc của hân! Thái tử lại có thể còn lo lắng không xong xuôi chứ. m thắm cười nhạt.

Mục tiêu kế tiếp đến lượt là người kia rồi, cũng là hân đáng đời, rõ ràng những người khác đều bị hân hấp dẫn, nhưng nam nhân này lại có thể chỉ lo bản thân uống rượu?! Hân ngược lại muốn xem hân rốt cuộc có năng lực gì, lên trên đầu nữ nhân nhất định phải ngoại trừ không thể là hân.

“Hồi hoàng thượng, nô nhi không có yêu cầu gì, chỉ là...” Cẩn cẩn môi đỏ mọng, giai nhân ngừng câu chuyện. Lời nói mềm mại nhỏ nhẹ lại câu đi không ít hồn người “Chỉ là gì Như Hà? Cứ nói đừng ngại!” Lạt mềm buộc chặt, trò chơi cũ rồi.

“Chỉ là, nô nhi nghe nói... Nghe nói Ngôn phi nương nương quý quốc một tay kiếm múa đẹp, kỹ quan kinh hoa, nô nhi nghĩ mở mang kiến thức một chút.” Nói xong còn thấp đầu, xoắn xoắn tay áo trong tay, thực sự là vạn phần động lòng người!

Tất cả mọi người ngây cả người, bọn họ sao không biết Ngôn phi nương nương biết múa kiếm, còn “Kỹ quan kinh hoa”? Nhao nhao có mục đích mà nhìn về phía người vẫn ngồi ngay ngắn uống rượu

31. Chương 31

Triệu Lãm Hoán cau mày nhìn giai nhân vẫn cúi đầu thần phục kia. Ngạn Mục rốt cuộc có thể múa kiếm hay không, hân so với ai khác đều rõ ràng. Vũ khí người nọ có thể luôn luôn đều là chính hân, nào có tấu kiếm giúp vui. Huống chi, hôm nay bộ dạng Ngạn Mục giống như thân thể không tốt lắm, đỏ mặt còn thở phì phò.

Lo lắng một chút, Triệu Lãm Hoán nghĩ vẫn là cự tuyệt, còn chưa mở miệng, đã bị người trước đoạt đi đầu lời.

“Nếu mỹ nhân Thiên Lôi cũng nói như vậy, Long Á chúng ta tất nhiên là phải mở mang kiến thức cho các người. Nghĩ đến, Ngôn phi nương nương cũng mới là không cự tuyệt, đúng không, Ngôn phi nương nương?”

Dung nhi? Triệu Lãm Hoán lại lần nữa mị nhãn. (ti hí mắt =)))

Ngoài dự liệu mọi người, đương sự Thiệu Ngạn Mục như cũ không có phản ứng gì mà ngồi yên.

Kỳ thực bên này, Thiệu Ngạn Mục thân thể đang giống là đang điên cuồng thiêu đốt mà thống khổ.

Nóng! Nóng quá!!

Do nhiệt độ bộ phận trong cơ thể thoát ra khiến Thiệu Ngạn Mục khó chịu không ngớt. Trực giác hân cảm thấy thân thể phát nhiệt là bởi vì nguyên do là uống nhiều như vậy, hân muốn buông chén rượu cầm tay, nhưng tay phải lại làm trái ý chí của mình.

Thiệu Ngạn Mục suy đoán cũng không sai, được vật khổng chế thân thể hân sau khi gặp rượu sẽ sản sinh tình trạng phát nhiệt như vậy, có thể khiến ý thức người chịu khổng chế một lần nữa khôi phục, cũng là lỗ thủng duy nhất của thuốc này. Nhưng cũng chỉ có người làm ra thuốc này mới rõ ràng, mà đem được dùng ở trên thân người Thiệu Ngạn Mục rõ ràng không biết, cũng khiến hân có cơ hội thanh tỉnh.

Thân thể của chính mình lại không ở dưới khống chế bản thân, điều này làm cho Thiệu Ngạn Mục phi thường kinh hoàng, liều mạng mà cùng tiếng mệnh lệnh trong đầu kia không ngừng chống lại, hạt mồ hôi đầu đại cũng đã sớm theo gương mặt chảy xuống.

Do đó, tất cả xung quanh cũng không khiến cho Thiệu Ngạn Mục chú ý, hắn thậm chí không biết trên điện nói đề tài đã chuyển tới trên người hắn.

Kiểm dùng biểu diễn đã được hạ nhân mang lên, chờ Thiệu Ngạn Mục lấy dùng.

Bầu không khí trên điện an tĩnh có chút quỷ dị, tất cả mọi người nhìn Ngôn phi nương nương, nhưng nương nương kia như là giống như không có chữ tự giác, không có chút động tác. Hạ nhân nâng kiếm ở trước mặt Thiệu Ngạn Mục cũng một bức dạng sợ hãi.

Mãi đến khi mỹ nhân sắp đặt ngồi ở hai bên trái phải Thiệu Ngạn Mục lôi kéo góc áo hắn, hắn mới có chút phản ứng.

Ngạc nhiên mà nhìn thanh kiếm hoa lệ trước mặt, Thiệu Ngạn Mục không biết muốn làm những gì, tất cả đường nhìn mọi người nhìn hắn càng làm cho hắn không biết theo ai.

Đây là... Muốn cái gì?

Xem Thiệu Ngạn Mục lại có thể động tác gì cũng không có, Dung phi nhíu mày trừng nơi tầm tối liếc mắt, đánh một động tác tay.

“Lấy kiếm lên múa! Lấy kiếm lên múa! Lấy...”

Mệnh lệnh chợt thay đổi khiến Thiệu Ngạn Mục không có phòng bị tiếp nhận kiếm đứng dậy.

Chỉ có mở miệng muốn nói gì, lại phát hiện bản thân ngay cả năng lực nói đều giống bị cướp đoạt. Thân thể cũng càng thêm hướng trước ý thức bản thân đi tới giữa điện tất cả mọi người nín hơi chờ mong tài nghệ nam phi múa kiếm, giai nhân Thiên Lô cũng thức thời mà đi lui xuống phía dưới, nhượng ra nơi chính giữa đại khối.

Ai có thể nghĩ vị “Kỹ quan kinh hoa” kia lại có thể là đồng dân một kiếm, tây chém một kiếm, đừng nói là tinh thông, ngay cả thường dân đều rõ ràng biết đây căn bản là không hề bố cục!

Mọi người một mảnh kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau. Vài vị đại nhân không đứng mực thậm chí tại đây nơi này bộ dạng cười lớn ra tiếng.

Cũng đúng lúc này, nguyên bản kiếm pháp không thứ tự lại có thể thoáng chốc trở nên sắc bén, khiến không người nào ở đây một mở lớn miệng, kinh diễm không gì sánh được.

Nhưng sự thực đến tột cùng làm sao cũng chỉ có Thiệu Ngạn Mục một mình biết được.

Thiệu Ngạn Mục chỉ cảm thấy lý trí hết thấy sớm bị đem hỏa thiêu quang trong thân thể. Lúc này mặc kệ là người khác cười, vẫn là nhìn như động tác tràn ngập mỹ cảm đều hoàn toàn không phải ở khống chế của hắn tiến hành.

Ngân kiếm ở không trung vẽ một vòng, sau đó mũi kiếm thẳng tắp mà hướng nơi nào đó đi!

Thiệu Ngạn Mục cầm kiếm lập tức cảm thấy không thích hợp. Đầu nhọn kiếm kia mục đích là...!!

Đây coi là cái gì? Đây coi là cái gì?!... Lập tức tay kiếm phải bắt đầu run.

Là ai? Rốt cuộc là ai muốn mượn tay hắn tới giết hắn?!

Đó là người hắn yêu a...Chỗ lồng ngực trái phát ra cảm nhận đau đớn bén nhọn, vì sao cần tay hắn?...

Chăm chú chế trụ môi, muốn nỗ lực đoạt lại quyền khống chế thân thể. Mũi kiếm đã không hề bình ổn.

Rốt cục, thân thể ngưng tới. Vẫn bị người khác nắm khống chế ở lòng bàn tay cảm thấy cũng đột nhiên tiêu thất, chỉ còn lại có cả người khô nóng.

“! Đương!” Ngân kiếm không có vào bộ phận thân thể người nọ tựa hồ cũng không nhiều, lại mất lực khống chế, một chút rút đến trên mặt đất, phát ra thanh âm vang dội.

“Vương gia!!” Trong điện phản ứng trước hết tới được Trương Hải bật người tiến lên đỡ Triệu Lãm Tề thân thể sau ngã về sau.

“Tề đệ?!” Triệu Lãm Hoán ở thượng vị cũng bước nhanh đi tới trước mặt Vương gia, đem Trương Hải đẩy ra, bản thân ôm chặt lấy thân thể đã ngã xỉu đi, “Truyền thái y! Truyền thái y!”

Một hồi như thế, môi Triệu Lãm Tề sắc rõ ràng biến xanh, “Tề đệ, tề đệ ngươi làm sao vậy?! Thái y, thái y!”

Đột nhiên sự tình phát sinh, tất cả mọi người kinh hoàng không ngớt. Không biết từ nơi nào hộ vệ xuất hiện bắt đầu sơ tán mọi người.

Hướng trong Long điện trước còn vạn phần nóng nực hiện tại còn đứng vài người, Tề Vương gia thụ thương hôn mê đã bị chuyển tới Thiên điện chấp nhận các thái y trị liệu.

“Bốp!” Thiệu Ngạn Mục vẫn dờ dẫm ngốc đứng bị một cái tát quạt ngã xuống đất, mũ quý phi cũng bị đánh lệch đến một bên.

“Tiện nhân! Ngươi liền nghĩ xếp đặt hắn vào chỗ chết như vậy sao?!” Triệu Lãm Hoán vô pháp che giấu phần nộ trong lòng, người nọ một lần lại một lần mà muốn giết Tề đệ!

Thiệu Ngạn Mục nâng đầu, nhìn Triệu Lãm Hoán lửa giận đang thịnh. Hoàng thượng... Ngươi liền hoài nghi ta như thế sao? Ta, lẽ nào một chút cũng không đáng người tin?

Triệu Lãm Hoán thấy được khoe miệng Thiệu Ngạn Mục chảy ra vết máu, ngăn người, ngược lại... Có chút đau, không có đi để ý tới cảm giác kia.

“... Ngươi! Đem Ngôn phi nương nương ép vào thiên lao!!”

“Vâng!” Hai người thành viên cấm vệ quân đi ra, một trái một phải nâng lên Thiệu Ngạn Mục trên mặt đất kéo đi.

Không ai thấy có người chỗ tới theo bọn họ rời đi.

Bị kéo đi rất nhiều đường, cũng không biết phải bị đưa nơi nào.

Trên người vẫn là rất nóng, một chút lực khí cũng không có, ý thức cũng không rõ, Thiệu Ngạn Mục cảm thấy vật gì cũng không cảm giác được, chỉ có phía trước khuôn mặt Triệu Lãm Hoán trương cảm hận khinh bỉ đang trong đầu vẫn dao động.

“Đi vào!” Bị người đẩy một chút, thân thể vô lực lập tức té ngã xuống đất.

“Các ngươi nghe được rồi! Người này chính là khâm phạm của triều đình, cấp trên nói tùy các ngươi chơi ra sao, cho dù là phải chết. Phi! Thực sự là tiện nghi các ngươi, người này chính là một loại hàng cực phẩm!” Hai người cấm vệ quân trước áp giải nhấc nhủ hết ý tứ của cấp trên liền cố tự ly khai. Câu đã nói xong rõ ràng...

“Thiết, chỉ biết cho chúng ta chơi đồ thừa lại!” Đi lên tới một người phạm nhân gầy teo, còn đá một đá Thiệu Ngạn Mục.

“Có cái gì không tốt, theo chúng ta ngươi còn trông cậy vào có chỗ chơi?”

“Lão tam nói không sai! Nhìn xem cái này, sách

rõ ràng là một nam nhân còn mặc y phục nữ nhân, là một tiểu quan đi?” Nam nhân nói cũng không biết nói y phục kia là hoa phục quý phi, đến gần Thiệu Ngạn Mục bên người, đưa tay muốn vén y phục hắn

32. Chương 32

Cấp trên? Cấp trên nhất là ai?... Đúng, Triệu Lãm Hoán? Hắn muốn đem ta làm gì?...

Mơ mơ màng màng, Thiệu Ngạn Mục cũng không có nghe rõ ràng hai người cầm vệ quân nói.

Cầm giác được bị người đá một cước, đây là... Bọn họ muốn đánh hấn sao?

Không quan trọng... Cho dù thống cảm kia, còn có thể giúp hấn giảm bớt nhiệt độ thân thể cháy.

Không có ý thức cọ lên mặt đất lạnh lẽo, ưm, thật thoải mái...

Tay phải kéo kéo vạt áo, để gió mát thổi vào chút. Điều này làm cho y phục vốn đã mất trật tự càng lộ ra hơn phân nửa lồng ngực...

Cái này, khiến mấy nam nhân xung quanh thấy tròng lộn mắt, người trắng nam đưa tay qua cũng dừng lại.

Trong đại lao dơ bẩn, trên hành lang ánh nến yếu ớt chiếu vào trong cửa lao gần nhất trên người Thiệu Ngạn Mục.

Màu đen phát tán nhất, hai gò má sắc đỏ tươi, thỉnh thoảng lộ ra đầu lưỡi khê quét đôi môi, còn có tiếng hút thở gấp nhỏ bé, đều có vẻ không hợp với cái nhà tù này.

Trong vạt áo mở rộng ra là lồng ngực giống các nam nhân khác rắn chắc hữu lực, ở dưới ngọn đèn dầu chiếu trôi nổi bóng láng, tất nhiên là lồng ngực trái Thiệu Ngạn Mục quỷ dị nhất như là bột hoa văn màu tím, hai điểm đỏ như ẩn như hiện, không ngừng lộn xộn lê nhẹ hai chân thon dài cũng từ trong quần dài lộ liễu đi ra.

Ừng ực...

Vài tiếng nuốt nước bọt rớt cục đánh vỡ sự yên tĩnh quỷ dị.

“Mẹ nó! Trách không được mấy người kia nói là cực phẩm, nhìn người này! Thật con mẹ nó câu dẫn người!” Trắng nam nhân khẩn cấp mà áp trên thân thể Thiệu Ngạn Mục, tiến đến cần cổ hấn liếm cần lên, hai tay cũng làm cần mà tham vào lồng ngực hấn, lực mạnh mà vuốt ve.

Tiếng nam nhân bên tai ồ ồ thở dốc, mùi vị đầy rẫy quái dị, trên người gắt gao trọng lượng áp tới, rớt cục khiến Thiệu Ngạn Mục thanh tỉnh chút. Nỗ lực mở mắt ra, không rõ mà thấy thân ảnh nam nhân lay động.

Không, không phải Triệu Lãm Hoán...

Ai? Là ai?!

Bàn tay to lớn không ngừng ở trên người bản thân mò lần khiến hấn cảm thấy buồn nôn.

Đừng đụng hấn! Đi ra!...

Miễn cưỡng giơ lên cánh tay đẩy nam nhân trên người, cút... Cút ngay!

“Cút...”

Nhưng rõ ràng một chút chống cự của Thiệu Ngạn Mục cũng không có ảnh hưởng đến động tác của nam nhân, thanh âm khàn khàn càng khơi mào dục vọng người xung quanh.

“Lão đại! Người, động tác người nhanh lên một chút, còn có bọn ta mà!” Đã có người cấp thiết mà tuốt giữa khối nổi lên của bản thân. Đây quy củ gian lao phòng, nhất định phải lão đại trước tiên hưởng thụ.

“Gấp cái cấp gì! Lão tử còn không có sáng mà!!” Thoảng nâng thân lên, kéo mở quần trong lại đè lên trên.

Không, buông ra... Đừng đụng hấn!

Đầu bản thân lắc lư né cái hôn môi của nam nhân kia, giãy dụa thân thể liều mạng giãy dụa.”Buông ra... Ta! Cút, cút ngay!”

Thiệu Ngạn Mục hiển nhiên không biết chống lại như vậy chỉ là khơi mào dục chinh phục của nam nhân.

“Thối biểu tử! Người động a! Người càng là giãy dụa, lão tử ta liền càng cao hứng!” Vừa nói chuyện, còn nặng nề mà ở thân thể Thiệu Ngạn Mục lên động tác, cường ngạnh mà chen vào giữa hai chân hấn.

“Buông ra... Buông ra!”

Bỗng nhiên, Thiệu Ngạn Mục cứng đờ!

Cảm giác cái gì đó để ở giữa hai chân hắn, khiến hắn thoáng qua không có động tác, sợ hãi mà trừng lớn mắt!

“Không buông! Cút ngay!!” Rống to hơn, tay trái cấp cấp mà vung hướng về phía trên người nam nhân!”Cút !”

Nam nhân kia hiển nhiên không có phòng bị đẩy ngã xuống đất, trên mặt còn bị vẽ vài đạo vết máu, ngạc nhiên mà sờ sờ mặt mình.

Nhìn Thiệu Ngạn Mục đã ngồi dậy thân thể gấp gáp chậm chạp hà hơi, cơn tức nhất thời dâng lên, “Mẹ nó, thối kỹ nữ! Đừng cho khuôn mặt không biết xấu hổ!” Lại lần nữa hướng lên trên người đang trước mắt.

Thế nhưng, lần này hai tay không ngừng ở không trung khu tay lại chặn lối đi của hắn.

Trong phòng giam mờ昧, nam nhân chỉ chú ý tới không trung bởi tay vẽ ra các vòng lưới dày đặc, nên không thấy cặp bàn tay quỷ dị kia.

Chỗ tối rõ không người chú ý thoáng qua một đạo ngân quang.

“Mẹ nó! Còn lo lắng xúc phạm sao? Còn không cùng tiến lên!” Lão đại thấy bản thân chế không giữ được Thiệu Ngạn Mục, không thể làm gì khác hơn là kêu những người khác cũng tiến lên.

“Vâng, vâng!”

Đỡ cửa lao hai bên trái phải, Thiệu Ngạn Mục giãy dụa đứng dậy, không thể nhượng những người này sát vào hơn!

“Người liên ngoan ngoan theo chúng ta đi, hầu hạ tốt huynh đệ chúng ta, chúng ta cũng bảo đảm người không chết!” Lời uy hiếp, mấy người đã vây quanh Thiệu Ngạn Mục.

Chật vật mà dựa vào cửa lao, Thiệu Ngạn Mục đã cố không hơn cái khác, tay phải từ lâu biến thành hình dạng vuốt thú, ngăn trở bọn họ. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày như thế...

“Không... Không được lại, đều cút ngay!” Hắn không biết tự mình có thể chống đỡ bao lâu.

“Phi, người này thật khó trị!” Có người bắt đầu không nhịn được.

“Mẹ nó! Ta nói người rớt cuộc giả bộ gì, nhìn người sớm bị người khác chơi nát như vậy, chính ở chỗ này giả bộ thanh cao!?”

Lời nói ác độc, khiến Thiệu Ngạn Mục ánh mắt tối sầm ngu muội.

“Hay! Thật đúng là tự làm chuyện quanh co! Nói cho người ~~ cấp trên đã đem phần thưởng người cho mấy huynh đệ chúng ta người rồi, người vẫn cứ ngoan ngoan nằm úp sấp xuống đi!”

Nghe vậy, Thiệu Ngạn Mục ngẩn động tác chậm lại. Cấp trên...?

Nam nhân xem trọng thời cơ, lại lần nữa nhào tới.

Đúng... Lại là Triệu Lãm Hoán hạ lệnh sao? Bị ý nghĩ của chính mình lại càng hoảng sợ, không, sẽ không!...

Bị trọng trọng gục ngã xuống đất, vài đôi tay vững vàng mà đem Thiệu Ngạn Mục đè trên mặt đất!

Không... Ngoại trừ hắn, còn ai vào đây có cái quyền lợi này?

Thiệu Ngạn Mục lại nghĩ tới Triệu Lãm Hoán trước kia hiện lên khuôn mặt oán hận...

Hắn liên, hận hắn như thế sao?

Đã ngăn cản không được tay trên người bản thân sờ loạn, trừng lớn mắt thấy đỉnh nhà lao sơn đen một mảnh.

Thật đen a... Bên ngoài rõ ràng còn có đốt đèn, sao còn có thể đen như thế chứ... Tựa hồ cũng bị vây quanh vào, là phải bị kéo vào địa ngục sao?

Y vật che đây đã bị xé rách sạch sẽ, thân thể cũng chưa cảm giác được lạnh, vốn ban đầu liền còn phát ra nóng không phải sao?

Lạnh chính là ở đây...

Trái tim như là bị đông lại, nhảy thật chậm chạp mà.

Hoàng thượng... Triệu Lãm Hoán, ta ở đây... Cái nơi này, thật lạnh, đau quá...

“Trời ~ thân thể người này thật giỏi! Quả nhiên là hàng cao cấp, lão tử phải đi vào trước!” Nam nhân dẫn đầu đã ở nơi cảm thấy thẹn đi chậm chậm.

Lại vào lúc này, vài đạo ngân quang hiện lên.

Ngay cả rên rỉ thêm cũng không có, mấy người vừa rồi còn làm âm ỉ cũng đều không mở miệng được nữa.

Vật gì đó phủ đến trên người bản thân, hai tay bị người nâng, giống như xem kê thêm lại được ôn nhu mà thả ra.

“Người muốn sao?” Người này mùi vị có chút quen thuộc.

Người lắc đầu.

“Thế nhưng ta rất nóng. Người, không giúp ta sao?” Ủ, hắn còn là rất nóng mà.

“... Chúng ta trước tiên rời khỏi nơi đây.” Cúi người muốn ôm lấy hắn.

“Người có thể sờ chỗ này của ta. Hắn nói qua, ta cái nơi này mãi cảm nhất...” Chỉ chỉ ngực trái bản thân, hướng người đề xuất.

Người nhăn mi lại, sờ soạng được hoàn ra ép Thiệu Ngạn Mục ăn.

“... Cái gì” đây? Không đợi Thiệu Ngạn Mục nói xong nói, sức bỗ xuống phía sau, hôn mê.

“Cục cưng...” Người ôm lấy Thiệu Ngạn Mục, “Xin lỗi, đều là ta...”

“Đi!”

Rất nhanh mà rời khỏi, người phía sau thu thập xong nhà tù cũng rút khỏi.

33. Chương 33

“Hồi hoàng thượng, độc trên người Tề Vương gia đã giải, vết kiếm thương cũng không nghiêm trọng lắm, đã không còn trở ngại.”

“... Ủ, trăm đã biết, các người đều trước xuống phía dưới.” Triệu Lãm Hoán huy phát tay ý bảo mọi người rời đi.

“Vâng, thần chờ xin cáo lui.” Chúng thái y lau lau mồ hôi, may là thương Tề Vương gia lần này cũng không nặng.

Lý thái y cũng theo mọi người cùng rời đi, trên mặt bất an hết sức rõ ràng, hắn đang vật lộn rất cuộc có nên nói hay không, Kia... Kia chính là long thai a, làm không tốt, hắn chính là tội nhân Long Á!

Đáng tiếc lực chú ý của hoàng đế một mực trên người Triệu Lãm Tề cũng không có phát hiện Lý thái y không ổn.

“Hoàng huynh...”

“A, Tề đệ! Người tỉnh ~ cảm giác thế nào, có khó chịu chỗ nào hay không?!” Nhìn Triệu Lãm Tề bộ dạng tựa hồ muốn ngồi dậy, Triệu Lãm Hoán vội vã ngăn hắn lại, còn lấy gối đầu cho hắn kê ở phía sau, để hắn nằm thêm thoải mái chút.

Nhìn bộ dạng Triệu Lãm Hoán sốt ruột, Triệu Lãm Tề cười cười, “Hoán, không cần lo lắng, ta không sao.”
“Sao không thể lo lắng, đó chính là Xà Hạt độc!” Triệu Lãm Hoán lại nghĩ tới khi trước tại khu vực săn bắn bộ dạng ngựa yêu ầm ầm ngã xuống đất, không dám tưởng tượng nếu là Tề đệ...

Cả người run rẩy, lại một cái giật mình.

Nhìn Triệu Lãm Hoán một bức như thế bộ dạng không phải đùa, Triệu Lãm Tề lại nói: “Ta thực sự không có chuyện gì! Trên chiến trường thương như vậy không đáng kể chút nào! Người đừng bộ dạng muốn chết người như vậy có được hay không?” Riêng sau này, bọn họ đều là nhẹ nhàng mà kêu tên nhau như vậy, vui đùa, hấn không ngại, Triệu Lãm Hoán càng không ngại. “Được rồi được rồi, trước tiên uống thuốc này, thái y nói người vừa tỉnh liền muốn cho người uống cái này.” Cẩn thận đưa bát qua.

Uống được đối với Triệu Lãm Tề mà nói cũng không phải chuyện quá thống khổ, mấy ngụm lớn giải quyết xong.

Nhìn chằm chằm huynh đệ nhà mình, Triệu Lãm Tề rất đột ngột hỏi: “Hoán... Ngôn phi thể nào rồi?”

Triệu Lãm Hoán ngây cả người, hấn không nghĩ tới Tề sẽ hỏi như vậy, “... Bắt vào thiên lao rồi.”

Nghe vậy, Triệu Lãm Tề giống như nhức đầu võ võ chán của mình: “Hoán, người sao vẫn kích động như thế? Ngôn...”

“Ta kích động? Người phải biết rằng, hấn muốn giết người đã không phải lần đầu tiên, ta sao có thể cho hấn cơ hội nữa!” Không đợi Triệu Lãm Tề nói xong, Hoán đã kích động mà đứng lên.

“Hoán, người bình tĩnh một chút! Người lẽ nào nhìn không ra, Thiệu Ngạn Mục ngày hôm nay khác thường sao?... Hơn nữa, hấn nếu là thật muốn giết ta, kiếm kia sẽ đâm chút như vậy?! Sợ rằng, lúc đó người sáng suốt ở đây đều có thể thấy được Thiệu Ngạn Mục chính hấn cũng rất kinh ngạc a! Đừng muốn nói cho ta người nhìn không ra!”

Triệu Lãm Hoán trầm mặc.

Đúng, hấn sao lại nhìn không ra.

Trang phục quá lạ, độc trên kiếm, đột nhiên kiếm chiêu sắc bén, còn có biểu tình giãy dụa cuối cùng kia...

Thế nhưng, dù thế nào, hấn cũng tổn thương Tề đệ a!

“Ca... Vì sao đụng tới chuyện của ta người luôn luôn làm càn như thế?” Hoán rốt cục nghe lọt được lời này đi.

“... Vì sao phải hỏi như vậy, người biết rõ không phải sao?! Là người chưa từng có đáp lại ta a!” Triệu Lãm Hoán rất ủy khuất a, hấn yêu nhiều năm như vậy, nhưng người trước mặt khước từ chưa từng cho hấn bày tỏ.

“Ca, người sao không rõ chứ?” Triệu Lãm Tề nghĩ bản thân mới là bất đắc dĩ, “Người thật nghĩ đối với ta chính là tình yêu sao?”

“Người hoài nghi thực tâm của ta?” Không cam lòng.

“... Người nói nhiều năm như vậy, ta cũng cho rằng có thể người là thực sự, mà khi Thiệu Ngạn Mục xuất hiện, ta mới nhìn rõ ràng, người ta chỉ là huynh đệ!”

“Cùng Thiệu Ngạn Mục có quan hệ gì, hấn chỉ là thể thân của người!!”

“Thật là thể thân sao?” Triệu Lãm Tề quyết định đêm nay nói xong hết. Còn tiếp tục như vậy... Ca cùng Thiệu Ngạn Mục có thể ngay cả cơ hội cũng không có đi. “Ta cùng với hấn tương mạo khí chất cũng không tương tự, người vẫn cường điệu hấn là thể thân, còn không đều là chính người lừa dối mượn cớ!”

“Không, không phải!” Lắc đầu phủ nhận.

“Hoán, người là một nam nhân độc chiếm vọng rất mạnh. Người vì Thiệu Ngạn Mục có thể đem Trương Hải cùng Đỗ Tấn Phi toàn bộ điều tra rộng, còn buồn cười là cũng vội vã đuổi con hổ mẹ kia đi đỉnh núi

khác. Khiến hần chỉ có lấy người làm trung tâm, cái gì hộ vệ dưỡng ngựa, đều là dựa vào miệng của người!”
Dừng lại tiếp, “Nhưng người có thanh trừ người bên cạnh ta sao? Không có!”

Nói vậy! Bởi vì đó là hần...

Triệu Lãm Hoán phát hiện hần lại phản bác không được.

“Theo ta thấy, ngay cả ban đầu xuân được của Nghi Phi người đều là cố ý tìm Thiệu Ngạn Mục tiết dục! Lúc đó cho dù không muốn Nghi Phi, còn có những người khác mà?!”

Triệu Lãm Hoán nghĩ tới, đúng vậy, hần hoàn toàn biết trong nước canh kia Nghi Phi động thủ cước, nhưng hần lại vẫn ma xui quỷ khiến uống...

“Còn có, cái gì phong nam phi, kia cũng là người vô ý thức mà muốn đem Thiệu Ngạn Mục trói ở bên cạnh người, mới cố ý làm. Bằng không, một nam phi mà thôi, người không bằng lòng trên triều đình có ai sẽ vì cái này tới cùng người khó dễ!”

Đúng vậy, đúng vậy... Hần cũng phải nhận không được! Triệu Lãm Hoán sa sút tinh thần mà cúi đầu.

“Người khác có thể không biết, ta rõ ràng. Thiệu Ngạn Mục trước dùng bộ tế ngọc kia không là cái gì vật gì bình thường, hần là tổ tiên vì thân thể Vạn Đức hoàng hậu, đặc biệt phái người tìm thấy linh ngọc nghìn năm, còn kêu thợ xuất sắc cẩn thận tỉ mỉ mài bộ kia rất lâu. Tế ngọc kia cũng vẫn đều là do các triều đại hoàng đế giao do hoàng hậu sử dụng bảo quản...”

Triệu Lãm Hoán kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Tề, hần ngay cả cái này cũng biết?!

“Ai... Đêm nay Thiệu Ngạn Mục không biết chuyện gì xảy ra biến thành lên vũ đài như vậy, ta xem người là hỏa đến muốn đem những gia hỏa ấy nhìn chăm chăm hần xem đều trượng đánh một châu mới vui vẻ như ý.” Đây mới là nguyên nhân hần không cho Trương Hải nhìn Thiệu Ngạn Mục nữa.

Là như vậy sao? Triệu Lãm Hoán mê man...

Thực sự theo như lời Tề đệ, hần kỳ thực thích chính là Thiệu Ngạn Mục? Ngạn nhi...?

“Ca, người đã lâu không đến chỗ hần rồi, còn triệt hộ vệ nơi đó không còn một mảnh. Là người đã phát hiện cảm tình bản thân, sót ruột che giấu mới chịu đựng chứ?” Triệu Lãm Tề quyết định gõ gõ chính ca ca ngu xuẩn của hần, nào có người nào lại đem tình cảm của bản thân rồi một cuộn như thế?

“Nhìn xem bộ dạng người trong khoảng thời gian này, chán chường cấu kỉnh! Là dục cầu bất mãn? Thật khó chịu nổi!”

Mỗi chữ mỗi câu nói Triệu Lãm Hoán sắc mặt càng ngày càng khó coi, hai cánh tay thả cạnh người buông xuống cũng run liên tục.

Hần... Thật làm sai rồi sao? Nếu như, hần yêu thật là Thiệu Ngạn Mục...

Bỗng nhiên nhớ tới Thiệu Ngạn Mục bị áp đi ánh mắt nhìn hần tuyệt vọng...

Bản thân... Bản thân ta đã làm gì a?!

“Hoàng, hoàng thượng...” Là Tiểu Đức Tử.

“Chuyện gì?” Nhìn Triệu Lãm Hoán tựa hồ đang trầm tĩnh ở trong thế giới của bản thân, Tề Vương gia thay trả lời.

“Là Lý thái y, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Truyền” lúc này tìm tới, lại là chuyện gì?

“Cựu thần khấu kiến hoàng thượng, Tề Vương gia!” Lý thái y mới vừa rồi ở bên ngoài lo lắng tới lo lắng đi, nghĩ vẫn là nói cho rõ ràng a.

“Đứng dậy đến đây đi, chuyện gì?”

“Hoàng thượng! Cựu thần hồ đồ, cựu thần hồ đồ a!” Lý thái y lại có thể bối rối một mực run rẩy.

“Rốt cuộc chuyện gì!”

“Hoàng thượng, Ngôn phi nương nương, nương nương hần...”

“Hần làm sao vậy?!” Triệu Lãm Hoán dĩ nhiên tỉnh táo lại, nghe hần nói là chuyện Thiệu Ngạn Mục sốt ruột vạ phần.

“Ngôn phi nương nương hần...” Lý thái y cắn răng, “Ngôn phi nương nương hần mang thai rồi a!”

34. Chương 34

Triệu Lãm Hoán nghe vậy hiển nhiên là thoáng ngây dại, mang thai?

Mà Triệu Lãm Tề lại nhăn mi, “Lý thái y! Tội khi quân chính là phải chém đầu đó!”

“Cựu thần không dám, cựu thần sợ hãi a!”

“Nhưng Ngôn phi nương nương là nam!” Việc này không phải chuyện đùa, Lý thái y hần không cần phải bịa đặt lung tung, chính là loại tin nhằm nói ra cũng không ai tin tưởng, vậy nếu là sự thực... Hoàng huynh, người nên làm như thế nào?

“Là thật, là thật a!” Thân thể cứng đờ vẫn quỳ sát, Lý thái y kích động nói: “Ngôn phi nương nương đã mang thai hơn ba tháng rồi!”

“Nói rõ ràng!” Triệu Lãm Hoán ép buộc bản thân phải bình tĩnh.

“Là là. Hai tháng trước...” Lý thái y đem chuyện phát sinh hai tháng trước đều nhất nhất đúng sự thật báo cáo cho hoàng thượng.

“Có thể bởi vì nương nương là nam nhân, hiện tượng nôn nghén so với người thường nghiêm trọng, suốt ngày đều rất khó ăn chút thức ăn. Mãi đến vài ngày gần đây, tình hình mới hơi có chuyển biến tốt đẹp”. Tại sao có thể như vậy?... Hần lại có thể mang hài tử của mình?!

“Đã như vậy, Lý thái y người vì sao không báo?!” Phi tử của hần, hài tử của hần, thái y này lại có thể dám can đảm giấu diếm mà không báo!

Hoàng đế giữa cơn thịnh nộ hiển nhiên cho Lý thái y không ít áp lực, hần lắp bắp nói: “Hoàng thượng, cựu thần không dám a. Là, là nương nương, nương nương không cho nói a...”

“Nói bậy! Điều đó không có khả năng!!” Triệu Lãm Hoán không thể tin được, Ngạn nhi chính là thương hần sao có thể sẽ đem loại chuyện có hài tử này gạt hần, nhất định là tay chân thái y này làm.

Hần lại đã quên, bản thân lúc trước cũng đã làm cái gì.

“Cựu thần sợ hãi, cựu thần sợ hãi a! Việc này nha hoàn Nguyệt Lan bên cạnh nương nương cũng đều biết, hoàng thượng minh xét! Cầu hoàng thượng minh xét!”

Nguyệt Lan? Đúng đúng! Nguyệt Lan vẫn hầu hạ hần, khẳng định biết!

Triệu Lãm Hoán luống cuống, nếu Ngạn nhi thực sự ngay cả việc này đều gạt hần, vậy đây đã nói rõ cái gì?

Hần... Không thương hần rồi sao, bản thân thật vất vả để hiểu rõ ràng tình cảm bản thân?

“Hoàng thượng, thuộc hạ có việc bẩm báo!”

Người đột nhiên xuất hiện khiến tất cả mọi người ngây dại thêm.

Là Hộ Linh? Nhìn Hộ Linh quỳ ở nơi này ánh mắt phức tạp, tâm Triệu Lãm Hoán liền trầm, hần có dự cảm phi thường không tốt!

“Nói!”

“Khởi bẩm hoàng thượng, thuộc hạ nhận được tin tức, có người ở thành hào phát hiện một cỗ nữ thi... Kinh tra, là cung nữ Nguyệt Lan!”

Mấy người đều trừng lớn mắt, vừa mới nói đến Nguyệt Lan, liền...

Cung nữ chưa phê chuẩn không thể rời khỏi hoàng cung, nhưng mấy người trong phòng lại đều biết, mấy giếng nước trong cung chính là thông hướng thành hào!

“Còn có...” Không đợi mọi người lấy lại tinh thần, Hộ Linh lại nói: “Thuộc hạ đã xác nhận qua, Ngôn phi nương nương cũng không có bị áp vào thiên lao!”

“Cái gì?!” Triệu Lãm Hoán đứng không được, kinh hô lên.

Triệu Lãm Tề luôn luôn trấn định cũng là sưng sờ không ngớt, “Hộ Linh, người xác định Ngôn phi nương nương không ở thiên lao?”

Lấy lúc đó thấy tình trạng Thiệu Ngạn Mục, hần hần là không có năng lực tự thoát ly cũi tù mới đúng. Bằng hữu của hần Lý Trương Hải cùng Đỗ Tấn Phi cũng không có khả năng sẽ làm như thế. Đây chính là... Có người sẽ đối với hần bất lợi, thừa dịp loạn đã hạ thủ?

Mắt liếc nhìn thoáng qua hoàng huynh nhà mình, chỉ sợ hần cũng phi thường rõ ràng, mới có thể bối rối không ngớt như vậy. Huống hồ Ngôn phi hần thậm chí còn mang trong người. Hoàng huynh nhất định không dễ chịu đi.

“Thuộc hạ xác định!” Hộ Linh không cho Triệu Lãm Hoán bất luận hi vọng gì, nương nương xác thực không thấy!

Triệu Lãm Hoán phát tay ý bảo Lý thái y lui ra.

Ngực không khỏi một trận cười khổ, bản thân tự làm tự chịu.

Ngày xưa người nọ làm bạn bên cạnh, hàng đêm hình ảnh ôn tồn quấn lẩn nhau một màn mạc hồi hiện tại trong đầu, là bản thân phụ người nam nhân vẫn đều ở sau lưng yên lặng đợi hần. Bỗng nhiên có chút hiểu rõ người nọ lúc đó không phản kháng bản thân mặc cho bản thân định liệu, hần có thể cũng chỉ là muốn có thể cùng hần sống đi... Thế nhưng bản thân lại lần lượt tổn thương hần a!

Hiện tại lồng ngực đau đớn, sợ sẽ là báo ứng kiếp này?

Ngạn nhi...

Chấn hưng tinh thần lên, hiện tại quan trọng chính là trước tiên tìm được hần! “Hộ linh...” Vừa định hạ mệnh lệnh, lại bị cắt đứt.

“An Bình công chủ giá lâm !” Là hoàng tử?!

“Nhị đệ, người cảm thấy ra sao?” Nữ nhân hấp tấp vào chính là An Bình công chúa Triệu Lãm Vũ, đi tới bên giường, ôn nhu mà nhìn Triệu Lãm Tề vẫn nằm ở trên giường.

“... Đa tạ hoàng tử quan tâm, cảm thấy hoàn tốt, không có chuyện gì.” Triệu Lãm Tề nghĩ người nữ nhân trước mắt này ôn nhu cùng hoàng tử vẫn cho hần cảm giác tựa hồ có chút bất đồng, chẳng lẽ là do là lâu không có gặp hoàng tử, thấy xa lạ rồi?

“A, như vậy a... Hoàng tử chính là rất lo lắng nha. Hiện tại không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi!” Ở trên yến tiệc, cũng không có thấy rõ vết thương người này rốt cuộc thế nào, lúc này xem ra tựa hồ hoàn toàn không có chuyện gì?! An Bình công chúa nắm thật chặt khăn tay trong tay áo.

Vẫn là không đúng! Triệu Lãm Tề khước mắt khế liếc Triệu Lãm Hoán đứng bên cạnh, nhìn hần hướng bản thân gật đầu, quả nhiên hoàng huynh cũng nghĩ như thế.

“Hoàng thượng, cái phi tử to gan lớn mật kia hiện tại làm sao? Lại dám dẫm thương Nhị đệ, người cần phải trừng trị nặng mới được a!” Để tề vương gia chạy thoát một kiếp, nam nhân kia cũng không thể buông tha!

Triệu Lãm Hoán càng khẳng định hoàng tử này không đúng, hần xác định sơ xuất cái gì, là cái gì, rốt cuộc là cái gì chứ?

“Công chúa xin yên tâm, trẫm đã đánh Ngôn phi vào thiên lao. Dám dả thương tề đệ, trẫm sẽ không bỏ qua hần!” Triệu Lãm Hoán nói xong lòng đầy căm phẫn, biểu hiện lại giống để tề Vương gia không có thể cố nhìn nam nhân khác.

“Ngỗ nghịch như vậy người nhất định không thể tha nhẹ, phải sớm xử trí mới đúng. Hoàng thượng người cần phải khiến hoàng tử ta an tâm a!” An Bình công chúa nắm lên khăn tay tinh xảo, khẽ ép khóe mắt của bản thân, như là đang chà lau nước mắt.

“Trẫm hiểu, công chúa yên tâm! Chỉ là canh giờ cũng không sớm, công chúa đêm nay chỉ sợ cũng bị sợ hãi, vẫn là sớm đi nghỉ tạm đi, trẫm tự có an bài.”

Xem không có lời nào hay để nói, An Bình công chúa cũng chỉ đứng dậy xin cáo lui.

35. Chương 35

Trong bóng tối, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đi tới An Bình cung, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, có thể thấy được con đường này đã tìm tới rất thuộc.

“Thế nào, có tình hình gì?” Thân ảnh trực tiếp thâm nhập đến sâu nhất An Bình cung, mở miệng liền hỏi.

“Tề Vương gia chuyện gì cũng không có, thoát nhìn sức sống còn rất không khỏe!”

Nữ nhân thói quen gẩy móng tay lên, “Chết tiệt, độc này cũng không chết hần!”

Hanh, nói không biết thẹn! Còn không phải là do người lấy việc công làm việc riêng, nhất định phải tìm Thiệu Ngạn Mục tới diễn vở kịch này, nào nghĩ ý thức bản thân nam nhân lại có thể mãnh liệt như thế, dùng được cũng không khống chế được, còn trở mình sinh không ít chi tiết phiền toái. Thật là, dùng ai không được, nhất định phải dùng hần! Hiện tại tốt rồi, nguyên kế hoạch Long Á chủ tướng dẫn binh nhất định phải chết, sao giao bản được cho chủ nhân đây?

Đương nhiên nàng cũng chỉ dám ở trong lòng cầu nài, nữ nhân trước mặt này cũng không là dễ chọc, nếu để nàng biết bản thân có chút ý nghĩ gì, bản thân khẳng định không sống dễ chịu. Xem nàng, nữ nhân này quả thực với chủ nhân đều khủng bố, sợ là nói nàng điên cũng không quá đi!

“Cái... Cái tiện nam nhân kia đâu?!”

“Hần ra làm sao người không phải rõ ràng nhất sao?” Hồi ức lại về tình cảnh lúc đó, lại nói: “Yên tâm, chỗ hoàng đế hần là còn chưa phát hiện. Chờ phát hiện rồi, phỏng chừng thời điểm cũng đủ người âm thầm làm chút cái gì đó.”

Có thể vô tội nhất chính là cái nam nhân kia, chỉ vì hoàng đế độc sủng, liền phải chịu đựng cái ghen tuông điên cuồng cùng dã tâm của nữ nhân này! Nghĩ tới đây, không khỏi có chút đồng tình hần. Có điều, cũng đáng đời hần, làm tốt một đại nam nhân sao lại trần chọc hầu hạ ở dưới thân nam nhân khác chứ? Sách... Rõ thật vừa mất mặt vừa buồn nôn!

“Ừ, tốt!” Nữ nhân lúc này mới thoả mãn mà gật đầu, có lá gan cùng nàng đoạt nam, nàng sao có thể đơn giản buông tha!

“Cái khác có phát hiện gì khả nghi?” Vẫn là có chút không yên tâm, dù sao Triệu Lãm Hoán cũng không phải dễ lừa dối như vậy.

Tỉ mỉ lo lắng thêm.

Ừm... Tuy rằng lúc đó đi vào có thấy một thái y, hần là cũng chỉ là khám và chữa bệnh cho người Tề Vương gia đi...” Không có chỗ nào đặc biệt, hoàng đế vẫn một bức Tề Vương gia là lớn nhất. Nhưng thật ra người ta, vẫn không phải bình thường, muốn truyền cái gì để hạ nhân tới làm là được, nếu là vạn nhất liền không tốt.”

Nữ nhân tròng nòng, hanh! Chuyện của ta ai cần người lo?! Ngoài miệng lại nói: “Ta không yên tâm, vẫn là bản thân tôi một chuyện là được.”

Có điều, lần này thật đúng là vương tay chân. Nữ nhân lại lần nữa thần kinh xoắn xoắn ngon tay của mình. Không nghĩ tới Tề Vương gia kia mệnh lớn như vậy, lần này là nhiệm vụ quan trọng nhất không hoàn thành. Nếu lại để mưu kế riêng của bản thân khiến cấp trên biết, thật đúng là giao không được.

Thế nhưng... Nữ nhân câu dẫn ra khóe miệng, một tiếng cười nhạt, có thể cũng là thời gian tốt thoát ly bọn họ.

Tựa hồ ngủ đã lâu, thân thể thấy mệt chết đi. Thiệu Ngạn Mục nỗ lực mở hai mắt mệt mỏi, lọt vào trong tầm mắt chính là đỉnh sàng không quen thuộc.

Đây là, đâu?

Đầu vẫn là có chút vụng vơ. Nắm tay vỗ về cái trán, giấy dựa nằm dậy.

Bỗng nhiên ở trong đầu thoáng qua hình ảnh khiến Thiệu Ngạn Mục không khỏi ngây người. Đây là...

Giống như lại cảm thấy tối hôm qua bàn tay ở trên thân người sờ loạn, trên thân đột nhiên dựng tóc gáy!

Nôn...! Thật buồn nôn!

Khống chế không được trong dạ dày bốc lên kích động muốn nôn, vội vàng che miệng xóc lên chặn xuống giường, mắt sắc nhìn đến bình phong chậu rửa mặt trên chỗ giá đứng ba chân.

Nôn...

Mới vừa vọt tới mặt bồn, Thiệu Ngạn Mục liền thấy ngăn cản không được vật ô uế đã ở miệng cổ họng. Đang nắm lấy mặt bồn liền rầm rầm thổ xuống!

...

Hô ~~ hô

rất cực để chịu chút.

Thiệu Ngạn Mục đi trở về đến cạnh bàn vuông giữa gian nhà, rót nước để súc miệng lại đặt mông ngồi vào trên ghế, một hồi tưởng kiên cường, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

Ừ, trong đầu ấn tượng đầu tiên duy nhất khắc sâu chính là trước hôn mê Nguyệt Lan cùng hấn động thủ, sau đó liền là hình ảnh cũng không rõ ràng lắm. Tựa hồ là bị kéo đi nơi nào, có người thay quần áo cho hắn, còn giống như trang hoàng một phen... Trở lại trong đại sảnh là có rất nhiều người... Hắn là bị vật gì đó đã khống chế, không tự chủ được mà hoạt động, tiếc rằng thân thể, Thiệu Ngạn Mục còn có chút cảm giác.

Sau đó chính là... Múa kiếm. Được rồi, múa kiếm!

Trái tim nhảy mạnh, như là muốn nhảy ra họng!

Hắn làm thương người kia! Cảm giác kiếm sắc bén đâm vào trong ngực người nọ hắn thậm chí còn nhớ rõ ràng, đó là cảm giác cùng vuốt thú của bản thân xẹt qua thân thể không quá giống nhau... Hắn nhớ kỹ Tề Vương gia tựa hồ lập tức liền ngất đi... Hắn còn nhớ rõ dáng vẻ người kia hung ác độc địa trừng mắt...

Tiếp nữa... Tiếp nữa chính là...

“Ta nói người rốt cuộc giả bộ gì, nhìn người sớm bị người khác chơi nát như vậy, chính ở chỗ này giả bộ thanh cao!?”, “Nói cho người ~~ cấp trên đã đem phần thưởng người cho mấy huynh đệ chúng ta người rồi, người vẫn cứ ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống đi!”

...

Ngực chính là rất đau, nhưng Thiệu Ngạn Mục càng kinh ngạc với bản thân lại có thể nhớ kỹ rõ ràng những lời này như vậy!

Cúi đầu, cắn chặt môi dưới, Thiệu Ngạn Mục cũng không có phát hiện năm ngón tay phải bản thân không ngừng mà ở trên mặt bàn cố sức phát họa, phát ra tạp âm rất không hài hoà.

Thật hận! Thực sự rất hận!

Triệu Lãm Hoán một chút tin tưởng tấm lòng của hắn cũng không có, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho, liền phán hắn tử hình như thế. Không, dần vật như vậy còn hơn tử hình càng làm cho trái tim hắn băng giá!

So sánh với hắn sớm trả giá tất cả tình yêu, Triệu Lãm Hoán thật rõ ràng là một chút cũng không quan tâm a! Dù cho... Nếu là dù cho chỉ có một chút điểm thích hắn, cũng sẽ không nhét hắn vào trong đám người kia a.

Làm như cũng chịu không nổi nữa, thân thể nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Lại lần nữa cố sức cắn vào môi dưới, máu tươi từ khuôn răng nanh kia giữ chặt tuôn ra.

Triệu Lãm Hoán!!

Người làm thực sự là đẹp a, ha ha, thật là hết toàn bộ xóa bỏ lòng si mê của hắn!

Người đã một điểm cũng không yêu ta, không quan tâm như vậy, ta đây liền toàn bộ thu hồi, toàn bộ thu hồi!!

...

Hắn muốn rời đi, phải ở cách xa xa!

Cánh cửa chi nha một tiếng bị mở.

“A, người đã tỉnh a.”

36. Chương 36

“A, người đã tỉnh a.”

Người đẩy cửa vào ăn mặc áo ngoài bạch sắc, bưng khay, “Người cũng thật là, hiện tại lúc nào, mới vừa đứng lên cũng không biết mặc thêm kiện y phục.”

Người đi đến trước mặt Thiệu Ngạn Mục, buông khay, tự ý ở trong tủ quần áo lật kiện áo khoác màu xanh đen đi ra. “Tối, mặc vào, ấm thêm chút.”

Thấy Thiệu Ngạn Mục ngơ ngác mà phủ thêm y phục, người đến tựa hồ là sủng nị mà cười cười, sắc mặt lại thêm chợt biến đổi, hứng thú cái gì đó?! Nhìn khắp nơi, nhìn thấy chày rửa mặt như cũ ở trên giá ba chân, cực kỳ kinh ngạc.

“Người đã nôn a, thân thể không có chuyện gì đi?”

Thiệu Ngạn Mục mặt đỏ lên, bản thân ở trong nhà người khác làm chuyện đầu tiên liền là nôn, tựa hồ có chút không thể nào nói nổi. “Không, không có ý gì. Cái đó...” Vừa định gọi người, lại phát hiện còn không biết tên người ta, thực sự là xấu hổ không ngớt. “Xin hỏi, người là...?”

“Ha ha, coi ta, chưa từng tự giới thiệu rồi.” Sửa sang lại y phục trên người, liền khẽ ôm quyền, “Tại hạ Lôi Định, là một đại phu.”

“Tại hạ Thiệu Ngạn Mục...” Thiệu Ngạn Mục mới vừa nói tên bản thân, lại thêm nghĩ làm điều thừa. Trên cái thân người gọi Lôi Định này mùi vị rất là quen thuộc, tối hôm qua người cứu hắn chắc là hắn. Lại ở cái nơi đó xuất hiện, thật khéo cứu bản thân, nói vậy bản thân thân phận hắn có thể đều rất rõ ràng, thậm chí ngay cả tối hôm qua bản thân bộ dạng thất thố đều thấy từ đầu đến đuôi đi, không biết có cái mục đích gì lại ở giây phút cuối cùng cứu hắn.

Có điều, dù thế nào hấn cứu bản thân đều là sự thực, vẫn là rất cảm tạ hấn, nếu không... Không dám tưởng tượng a!

Lôi Dịch cười cười, mới vừa tiết lộ liền mang tới chén cơm, hương cháo nhất thời ở trong phòng tràn ngập tỏa ra.”Thiệu huynh người mới vừa đứng lên, nghĩ nhất định là đói bụng, đây là được mới vừa cách thủy xong, sẵn nóng uống chút đi.”

Nói xong cũng không cho Thiệu Ngạn Mục muốn biểu thị chút cái gì, cố tự xối vào bát cho hấn, đưa cho hấn, “Uống đi.”

Thiệu Ngạn Mục hơi giật mình mà tiếp nhận bát cháo, trên cháo hoa bốc lên nhiệt khí rõ ràng còn có chút hồng hồng gì đó, hấn là là thuốc Đông y đi.

Nhìn trên khuôn mặt Lôi Dịch anh tuấn ôn hòa đáng tươi cười, không khỏi làm Thiệu Ngạn Mục cảm thấy tâm ý ấm áp chảy qua. Mấy ngày nay tới giờ, ngoại trừ Nguyệt Lan, ai còn đặc biệt vì hấn làm chút cái gì.

Cái bụng cũng quả thực là đói, Thiệu Ngạn Mục không lo lắng hình tượng, ngậm lớn ăn. Ngực cũng âm thầm nghĩ, người này thật đúng là ôn nhu a, không hổ là một thầy thuốc chăm sóc người bị thương! Thầy thuốc... Lại chợt nhớ vốn trong thế giới không ít thầy thuốc không đem bệnh nhân làm bệnh nhân. Ngó

thoạt nhìn vẫn là người thế giới này chức nghiệp đạo đức tương đối chút cao thượng.

Lại nói tiếp, bản thân cũng đã rất lâu không nghĩ đến vốn chuyện cái thế giới kia mà. Đại khái là cái đại phu này làm cho cảm giác rất an tâm, khiến bản thân khê nhớ tới ngôi nhà xa xôi kia, còn có tộc nhân. Không tự hiểu là đưa tay cách y phục, sờ sờ ngọc bội đeo ở ngực khối hơi mang theo chút khí tức tộc nhân, tộc nhân của mình...

Sách sách, thực sự là cảm giác thật khó chịu, quá thương cảm. Không nghĩ không nghĩ, đều do đại phu này không tốt, hại hấn nhớ tới chuyện xa xôi như vậy...

Đại phu?!

Thiệu Ngạn Mục bỗng nhiên nhớ tới cái Tiết Nam trước sớm xem qua vết thương cho bản thân!

Trách không được hấn chung quy nghĩ Lôi Dịch này cho hấn cảm giác rất quen thuộc, hóa ra sớm cũng đã từng tiếp xúc qua, còn có lần gặp phải quái nhân ở trộm sách!

(vâng: lần 1 quái nhân gặp tại nơi trộm bản danh sách, lần 2 là khám bệnh)

Nếu như nói ba người này thực sự là một người, vậy hấn lại sẽ không biết bản thân chính là con bạch hổ kia.

Nghĩ tới đây Thiệu Ngạn Mục nhăn mi lại, về cái đại phu này hấn nghĩ vẫn rất nhiều. Lôi Dịch cứu hấn hấn là không phải ngẫu nhiên, vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Phi tử, bạch hổ chính là thân phận hộ vệ, Lôi Dịch đều biết rõ ràng sao?

“Vị đạo thế nào?” Thấy động tác Thiệu Ngạn Mục ngừng uống cháo, còn bộ dạng vẫn suy nghĩ cái gì, Lôi Dịch mở miệng lại lần nữa hấp dẫn sự chú ý Thiệu Ngạn Mục.

“Ừm, mùi vị ngon! Vừa thơm vừa đặc, uống được!” Đối với cháo này quả thực rất không tệ, Thiệu Ngạn Mục cho khẳng định.

“Hắc! Thiệu huynh người uống quen là tốt rồi, đây chính là tại hạ đặc biệt kê trù phòng làm cho nga.” Lôi Dịch dừng một chút, dường như lơ đãng mà lại nói: “Xem người nôn như vậy, nói vậy nôn nghén vẫn đều rất nghiêm trọng đi. Đã có mang trong người, tất cả đều phải cẩn thận chút, thuốc cháo này vẫn là nên uống nhiều chút.”

Một phen nói Thiệu Ngạn Mục ghen hòng nhìn trần trối, ngẩng đầu nhìn Lôi Dịch mỉm cười kinh ngạc không ngớt.

“Làm sao vậy? Tại hạ chính là một đại phu, chuyện biết người mang thai rất kỳ quái sao?” Lôi Dịch buồn cười mà lắc đầu.

“Không, ý ta không phải ý này. Là, kia...” Hấn chính là nam nhân, người bình thường biết nam nhân mang thai sau sẽ là biểu tình không chút nào kinh ngạc như thế này sao?

Nhưng Lôi Dịch lại đáng tươi cười bất biến, “Mặc dù tại hạ không biết người thân là nam nhân vì sao lại mang thai, nhưng người quả thực thật là mang thai, việc này thực chính là sự thực, không phải sao?”

Ừm? Là như vậy sao? Lại lần nữa rơi vào trong đầu Thiệu Ngạn Mục bản thân không có phát hiện, Lôi Dịch nghiêng đầu, còn thu lại nụ cười mỉm vẫn mang theo.

Nhìn Thiệu Ngạn Mục ngoan ngoãn uống cháo, Lôi Dịch ngực rất không tự vị.

Mới vừa chẩn đoán bệnh ra thời gian nam nhân này mang thai, hấn không phải trấn tĩnh như bây giờ. Nam nhân đã mang thai hơn ba tháng, hấn là là loại Long Á hoàng đế đi hấn tiến hành lâu như vậy, cuối cùng cũng lần này chiến sự Long Á cùng Thiên Lôi kết thúc trước, khiến lão bất tử kia đem bản thân phong làm thái tử, đây có thể rất cuộc khiến kế hoạch của bản thân thắng lợi đi nhanh nhất.

Sau khi thanh lý các loại thế lực trong nước đã rất chuẩn, đi tới Long Á, ngoại trừ hoà đàm, ám sát tướng quân Trần Quốc bọn chúng ra, cũng là muốn xem lại con bạch hổ uy vũ kia.

Sau khi gặp qua bạch hổ, hấn liền không chịu nổi khuyến cáo bộ hạ, vẫn cứ tìm một cơ hội vội tới xem thương bạch hổ. Mấy ngày ở chung, khiến hấn thực sự nghĩ bạch hổ này dễ thương không chịu được, lại hiểu nhân tính, hấn phi thường thích. Sau cùng trước khi rời đi, hấn thậm chí ở trên người bạch hổ hạ hương phấn, sau này chỉ cần bạch hổ xuất hiện, hấn đều có thể lập tức nhận ra.

Ai có thể nghĩ lần này tới Long Á, lại vẫn không tìm được bạch hổ kia, mãi đến tối hôm qua trên văn yên.

Cái xuất hiện của Ngôn phi này quả thực khiến hấn ăn nhất kinh, rõ ràng là nam nhân cao to anh tuấn nhưng vẫn tản ra vị đạo dụ hoặc người. Sau đó cái mỹ nhân kia bên cạnh mình lại có thể điểm danh phải nam nhân múa kiếm, Lôi Dịch chỉ biết cái Ngôn phi này hấn chính là người gián tiếp chấp hành trong kế hoạch lần này, trước trách không được bộ dạng một bức hốt hoảng, nghĩ là đã bị khống chế được.

Mà lúc nam nhân đi qua trước mặt bản thân, hấn lại xác thực nghĩ thấy được cổ hương vị đặc thù. Những được này đều là hấn tự mình chế tác, hấn tuyệt đối sẽ không tính sai!

Hấn nhất định phải chuẩn bị tinh tường!

Cho nên hấn theo mấy người áp giải kia tới trong lao, cũng thật không nghĩ tới sẽ thấy một màn như vậy. Hanh, nữ nhân kia định là tự ý làm chuyện tốt.

Thực sự là một nữ nhân ngu xuẩn, cho nam nhân dùng được rồi lại để hấn liên tục uống rượu, nàng không biết khống chế vấn đề xảy ra như vậy sao. Quả nhiên một kiếm của nam nhân, bọn Tề Vương gia hấn là cần không phải gặp chuyện không may. Thực sự là nữ nhân bại sự có thừa!

Hấn chú ý tới nam nhân vì bảo hộ bản thân, hai tay lại có thể hóa thành hình vuốt, hấn lập tức nghĩ tới con bạch hổ kia.

Dễ dàng cứu nam nhân, còn cho hấn ăn giải được có thể lui đi tác dụng khống chế, song song cũng giải cái kia cùng tác dụng phụ loại xuân được.

Đem nam nhân đưa trong biệt viện của bản thân tại kinh thành Long Á âm thầm bài trí, tỉ mỉ kiểm tra rồi hạ xuống cho hấn. Tiết lộ hồ văn nhạt nhạt ở quanh thân nam nhân, càng làm cho hấn xác định sự thực cái nam nhân này chính là con bạch hổ kia.

Còn không kịp tiếc là, lại phát hiện hấn lại có thể có thai trong người, ngay lúc đó cảm giác như sét đánh!

Nhưng sau bình tĩnh lại, lập tức nhớ tới đây là loại hoàng thất Long Á. Nguyên bản dự định của hấn chính là khiến nữ nhân trà trộn vào hậu cung Long Á, tốt nhất lộng một hài tử nữa, hơn nữa như vậy chính hấn khống chế Thiên Lôi, nguyện vọng nhất thống thiên hạ có thể nói cũng không xa xôi. Nhưng nữ nhân kia vẫn không có động tĩnh, hiện tại càng đối với bản thân âm phụng dương vi (=sau lưng ám toán), sáng sớm ngày hôm nay thậm chí bị cắt đứt liên hệ.

Hiện tại vừa vặn, nam nhân này thật sự đã hoài thai ắt chủ bài cuối cùng chính là hấn Thiên Lôi Nam Lệ đối phó Long Á!

Chỉ là... Ai, hẳn thực sự rất thích bạch hổ kia, hiện tại lại phải lợi dụng hẳn.

Lại lần nữa xem xét ngó nhìn nam nhân an tĩnh ngồi, âm thầm hứa hẹn, sự tình sau này, bất luận ta Thiên Lôi Nam Lệ thành công không, cũng sẽ không bạc đãi với người!

37. Chương 37

Giờ cũng không coi là muộn, nhưng sắc trời lại tối rất mau.

Không bao lâu, mưa to như là bị ai từ bầu trời đổ xuống, phần phật rơi trên mặt đất vui vẻ, khắp mặt đất đều giống như bao phủ trong mưa bụi.

Trời như vậy, trên đường núi gồ ghề lầy lội lại như cũ có một đoàn người đang đi.

Trên con ngựa cao to, mười mấy người đều ăn mặc áo tơi, mang mũ, người cũng vậy, ngựa cũng vậy đều có vẻ có chút chật vật.

“Chủ công, phía trước tìm được một tòa miếu nhỏ, có muốn xuống nghỉ ngơi gần đây hay không?” Giữa đội ngũ một tráng hán ra khỏi hàng, hướng Lôi Dịch đề nghị.

“Ừ, mưa này thoát nhìn còn phải mưa thêm một lát nữa, để tất cả mọi người đi núp trước.” Sự việc phân phó xuống dưới, người phía dưới cũng lập tức hành động.

“Ngạn Mục, người cảm thấy thế nào?” Đối với thân thể Thiệu Ngạn Mục, Lôi Dịch vẫn là rất quan tâm. Tuy nói hẳn là một đại phu, chính là một đại phu y thuật không tồi, nhưng loại chuyện nam nhân mang thai này cũng là lần đầu động tới, nên cẩn thận một chút là tốt.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người xem ta đây không tốt sao, không cần lo lắng như vậy!” Thiệu Ngạn Mục thực sự có chút chịu không nổi cái nam nhân đa tâm này. Dọc theo đường đi, làm hẳn giống như một búp bê dễ vỡ nát, cái này không được cái kia cũng không được, thậm chí còn muốn chuẩn bị riêng cho hẳn chiếc mã xa ngồi. Thật là cũng không giấu lại, mọi người đều cười ngựa, hẳn sao không biết xấu hổ dùng mã xa. Hẳn nói một hồi rốt cục khiến người này buông tha ý niệm trong đầu, nhưng vẫn cứ khiến hộ vệ xung quanh đều đối với hẳn liếc mắt không ngớt. Tuy nói bản thân cũng không thêm để ý ánh mắt không thiện cảm này, nhưng ánh mắt vẫn dính liền bản thân, dù gì vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nghe Thiệu Ngạn Mục nói như vậy, Lôi Dịch cũng chỉ bắt đắc dĩ mà cười cười. Hẳn cũng không có biện pháp, luôn luôn không tự chủ được mà muốn đối tốt với Ngạn Mục chút, nhất là không phải hẳn bây giờ còn trong bụng mang thai sao.

Miếu nhỏ trước mắt này thật đúng là vừa nhỏ vừa nát, gió to mưa lớn ở trong núi phía trước mặt thoát nhìn giống như là lung lay sắp đổ, phỏng chừng cũng chỉ có thể nổi lên tác dụng che chắn mưa.

Trước hết phát hiện huynh đệ của miếu này (analin: __miếu đổ nát đến độ nên chỉ coi nó cùng họ hàng của miếu), mọi người trong sự khinh thường cũng là xấu hổ mà gãi gãi đầu bản thân, đánh cái ha ha: “Ha, có ít còn hơn không, có ít còn hơn không nha ~~!”

“Được rồi được rồi, có nơi có thể trú thì đến lượt các người trốn cười, còn chọn ba lấy bốn, phải biết rằng qua đây đã có thể nói không miếu.” Lôi dịch ở một bên bắt mắt mồm xom, chủ công cũng mở miệng rồi còn có cái gì nói được nữa. Đại gia hỏa dọn dẹp một chút hành trang, lần lượt vào miếu.

Lôi Dịch đứng ở trung tâm miếu, ôm ngực, hẳn trái lại muốn cùng hỗ trợ làm, nhưng cũng hiểu được những người khác sẽ không đồng ý hẳn __chủ công tới làm việc, không thể làm gì khác hơn là ở chính giữa giả bộ “Giám sát”.

Trái lại Ngạn Mục, một điểm tự giác mang thai cũng không có, hơn nửa ngày ở trên ngựa chạy gấp, cũng không nghỉ ngơi tiếp, còn cùng thuộc hạ cùng chỉnh lý thu dọn nơi ở. Thậm trí giao cho hẳn loại việc này

so với giao cho người khác còn được hơn, nhưng hấn vẫn cố chấp mà muốn cùng làm việc, không biết hấn nghĩ như thế nào. Thực sự là một người kỳ quái. (analinh: Ngớ ngẩn. Chính anh iu ng kỳ quái đó.)

Lơ dăng, lại nghĩ tới ngày đó vốn bản thân muốn lừa hấn đến Thiên Lô, lại bị hấn nắm cơ hội, chủ động cùng hấn ngã bài. (ngã bài ngụ ý: làm rõ mọi việc)

“Tại hạ đã nhiều ngày phải trở về quê hương, không bằng Thiệu huynh cùng tại hạ cùng đi, như vậy tại hạ - một đại phu cũng bảo đảm được người cùng hải tử trong bụng người an toàn.” Lôi Dịch nói như vậy, nhưng Thiệu Ngạn Mục lại mắt chớp cũng không chớp nhìn hấn, khiến hấn chột dạ không ngớt.

“Người là Tiết Nam ha!” Nén hồi lâu, Thiệu Ngạn Mục lại có thể một câu xuất ra như thế, giọng điệu còn tương đối khẳng định.

Lôi Dịch sắc mặt biến đổi, lại lập tức khôi phục bình thường, vừa định phủ nhận, lại nghe Thiệu Ngạn Mục nói: “Ta nhớ kỹ mùi của người nga.” Dừng lại rồi tiếp, “Vậy lần ở biệt viện Hữu Tướng xuất hiện cũng là người đi.”

Trong lòng ảo não không thôi, Lôi Dịch không nghĩ rằng bản thân lại có thể đã quên vụ đó, khứu giác động vật luôn luôn rất linh mẫn, bản thân dịch dung đi chẳng nữa, hương riêng trên người cũng sẽ không dễ dàng biến đổi.

Thấy hấn như vậy, Thiệu Ngạn Mục trái lại rất thông dong mà bưng trà nhấp miệng, “Người đừng căng thẳng a, ta cũng không có ý gì. Chỉ là muốn nói, người mạo hiểm cứu ta cũng không dễ dàng, nếu có cái gì cần ta thì cứ nói rõ... Ta không muốn bị người ngầm ngầm lợi dụng!”

Lôi Dịch lộ vẻ ngây người, nghe hấn nói như vậy, cho rằng hấn sau khi đã biết thân phận của hấn, mới mang mục đích mà đi cứu hấn?

Nếu như thế, “... Ta đây nếu là muốn người đi ám sát giết hoàng đế Long Á các người thì sao?”

Thở dài, Thiệu Ngạn Mục mới nói: “Người quả nhiên là thái tử Thiên Lô, Thiên Lô Nam Lệ!”

Lúc này Lôi Dịch càng kinh ngạc, hồ nghi hỏi: “Người là làm sao mà biết được?” Lẽ nào bởi vì bản thân muốn hấn đi giết hoàng đế?

Nhưng nào ngờ, Thiệu Ngạn Mục lại có thể quỷ dị mà khê cười, buông chén trà vẫn bưng, một tay chụp ở trên vai phải Lôi Dịch, tiếp cận gần hấn nói: “Hắc ~ huynh đệ, cái này không nói được không?”

Đây hiển nhiên Thiệu Ngạn Mục trong ấn tượng thường ngày của Lôi Dịch không giống nhau lắm, khiến hấn phản ứng hơn nửa ngày, mới hiểu được, người này là đang đùa giỡn hấn chơi? Kéo kéo khóe miệng, không quá thân mật mà yêu cầu: “Cảm phiền huynh đệ người có chút hình tượng phi tử có được hay không?”

Thiệu Ngạn Mục không thú vị mà bĩu môi, “Thiết

tiểu tử người, thật không thú vị! Tận cùng đưa ra mấy lời khiến người mất hứng.”

Lôi Dịch lại lần nữa bất đắc dĩ mà cười cười, đây mới là khuôn mặt thực sự của nam nhân đi, không phải thường ngày bộ dạng tối tăm trầm muộn. Đây, có tính là làm nũng với hấn không? Nghĩ tới đây, ngực lại có thể hưng phấn thêm chút ít.

Khê hoãn lại biểu tình, Lôi Dịch nghiêm mặt nói: “Ta van người ~ huynh đệ, là người nói trước sang chuyện khác đó!”

“Vậy được rồi. Ừm ~ người rốt cuộc muốn ta làm cái gì chứ? Trước tiên là nói về tốt, ta sẽ không về lại cái nơi kia nữa!”

Lôi Dịch gật đầu, hiển nhiên biết nơi kia là chỉ hậu cung Long Á. Không nghĩ tới Thiệu Ngạn Mục lại có thể sẽ bởi vì việc này oán Triệu Lãm Hoán. Hanh, hấn mới không ngốc giúp Triệu Lãm Hoán giải thích hiểu lầm.

Ngực âm thầm cân nhắc thêm. Cũng tốt, việc này dường như có phối hợp Thiệu Ngạn Mục, tính chắc chắn có thể thành công lớn hơn! "Là như thế này, ta dự định sau khi trở về Thiên Lô, lấy danh nghĩa hài tử người làm khó dễ Long Á."

Nghe vậy, Thiệu Ngạn Mục khẽ âm trầm khuôn mặt, trách không được hấn đối với chuyện hấn mang thai để bụng như vậy! "Ta không ghét đứa trẻ này." Cho dù bản thân hấn oán hận phụ thân hài tử, nhưng đều không quan hệ với hài tử. "Nghe, Thiên Lô Nam Lệ! Hài tử nếu chọn để cho ta tới sinh hấn, ta đây sẽ không trốn tránh! Ta lại càng không sẽ cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hấn!"

Lôi Dịch lại nhăn mi, hấn không ngờ tới Thiệu Ngạn Mục sẽ vì hài tử phản ứng lớn như vậy, cứng rắn trầm lệ khẩu khí như vậy thực sự là rất ít thấy.

"Người cùng Triệu Lãm Hoán tranh chấp như thế nào, ta mặc kệ, nhưng tuyệt đối không thể đem hài tử kéo vào!"

38. Chương 38

Thoảng ngẩn ngơ, Thiệu Ngạn Mục nghĩ bản thân tựa hồ chút kích động. Bình hoãn xuống nỗi ưu tư, chuyện hấn là còn đường thương lượng. "Ta nghĩ người chỉ là cần cái cố, không tất đặc biệt kiểm cách bày đặt hài tử ở trước mặt mọi người?"

Lôi Dịch thiêu mi: "Nói xem nào?"

"Ta có thể đi theo Thiên Lô người... Để nhân tâm biết Long Á có một phi tử ở bên Thiên Lô người sinh hoàng tử, mà đến lúc đó người ở trước mặt mọi người bày đặt rốt cuộc có đúng hoàng tử đích thực hay không hấn là sẽ có người hiểu."

Lo lắng thêm, tuy nói làm được, nhưng Lôi Dịch vẫn nghĩ không ổn thỏa.

Thấy Lôi Dịch nhíu mày, Thiệu Ngạn Mục chỉ biết bọn họ những "dính dáng đến đại sự" này, là sẽ không cầm nhân tố kế hoạch nguy hiểm có thể uy hiếp đến bọn họ dễ dàng cho tự do. Những người này không đem tất cả nắm trong bàn tay là sẽ không cam tâm. "... Ta sẽ không gây trở ngại đến kế hoạch người, ta sẽ ở thời cơ thích hợp mang theo hài tử rời đi... Sẽ không xuất hiện ở trước mặt các người nữa."

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, mặc dù đúng rất nhiều phiêu lưu lớn, nhưng Lôi Dịch cũng xác thực không muốn lợi dụng hấn, trực giác hấn nếu thật sự làm như vậy, hấn sẽ hối hận. Đương nhiên, hấn cũng không cho rằng bản thân sẽ không có năng lực khống chế tốt thể cục. "... Được, ta đáp ứng người!"

Thiệu Ngạn Mục lúc này mới cười ra, cũng yên tâm hơn nhiều. Trước đây chưa từng quan tâm nam nhân trong tộc đều là làm sao sinh hài tử, cho nên kỳ thực hấn vẫn rất không an tâm, hiện tại có một thần y bên người như thế hấn là sẽ càng ổn định hơn chút.

"Như vậy, thu xếp thật tốt, chúng ta ngày mai liền xuất phát." Lôi Dịch cũng không biết bản thân từ đâu lòng dạ đàn bà như thế, nhưng thấy Thiệu Ngạn Mục vui vẻ như vậy cũng liền theo hấn rồi. Đứng đây, chuẩn bị cáo từ.

"Trực tiếp gọi tên của ta đi, 'Thiệu huynh' thật sự là quá khách khí." Có thể là giải quyết thẳng gác lại chuyện ở trong lòng, Thiệu Ngạn Mục tâm tình không tệ.

Thu hồi chân phải đã bước ra cạnh cửa, Lôi Dịch cũng cười, hấn nghĩ bản thân quả nhiên là không làm sai. Quay đầu, chớp chớp mắt nói với Thiệu Ngạn Mục: "Trước khi đưa người trở về, ta chỉ hiểu rõ người là một phi tử nga."

Ý tứ là nói, hấn cứu cũng không chứa đựng mục đích khác? Đây hiển nhiên ngoài ý liệu Thiệu Ngạn Mục, đỏ mặt ngơ ngác, bản thân tựa hồ muốn phá người này chút điểm?"

“Muốn cái gì chứ, đứng ngốc như vậy?” Thiệu Ngạn Mục vỗ vỗ vai Lôi Dịch. Ừm, thật không tồi, tiểu tử này cao hơn hẳn. “Người đứng như thế, những người khác còn dám ngồi sao? Thật là, đừng không được tự nhiên.”

Bị đập tỉnh rốt cục Lôi Dịch từ sâu trong bộ dạng Thiệu Ngạn Mục đổ mắt ngược ngừng phục hồi tinh thần lại, thấy Ngạn Mục hướng hần bữu mô ra hiệu, mới phát hiện miếu nhỏ đã thu dọn xong rồi, tất cả mọi người đứng nhìn hần chờ ra.

Là giúp tiểu tử đang sưng sờ! Lôi Dịch xấu hổ mà khụ tiếng, nói: “Còn đứng gì chứ, ngồi ngồi, trước nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong đi đầu tìm một nơi ngồi xuống.

Ngoài miếu tiếng mưa rơi như cũ hoa hoa tác hưởng, mọi người đành phải lấy lương khô ăn no.

“Ngạn Mục, thế nào, còn ăn thêm chứ?” Tới gần bên cạnh Thiệu Ngạn Mục, Lôi Dịch thấp giọng hỏi.

Lại gặm hết một khối bánh xốp giòn, Thiệu Ngạn Mục trở mặt trắng, “Ăn thêm, những bánh ngọt này mùi vị đều rất không tệ!” Suy cho cùng là thái tử đang ra ngoài hành tẩu, ngay cả dưới loại tình huống này, chất lượng lương khô cũng không cần nghi ngờ.

“Vậy là tốt rồi.” Lại xem Thiệu Ngạn Mục không hề ăn nhiều, Lôi Dịch có chút lo lắng, Ngạn Mục ăn thật quá ít.

“Sao không ăn? Hiện giờ cả ngày cưỡi ngựa chạy, tiêu hao quá lớn, phải nhiều chút a.” Vừa truyền khối hoa quế cao sang.

Đánh tay cự tuyệt, Thiệu Ngạn Mục vừa định nói hần đã no rồi, lại bị Lôi Dịch giành nói: “Người không ăn nhiều một chút, cục cưng trong bụng làm sao bây giờ? Người cũng muốn sinh một tiểu tử trắng trắng mập mập khỏe mạnh ha.”

Thiệu Ngạn Mục không nói gì, gật đầu ngoan ngoãn mà tiếp nhận bánh cao. Người này cùng Nguyệt Lan giống nhau, chỉ biết lấy việc này kích hần. Có điều, trong tâm thật đúng rất vui vẻ, mùi vị có người quan tâm thật tuyệt!

Cũng không biết Nguyệt Lan thế nào rồi, cũng đừng bị hần liên lụy...

“Tới, đưa tay chìa ra, ta xem.”

Nghe lời đưa cổ tay phải ra.

Xem qua mạch, Lôi Dịch thăm nghĩ, tốt. Xem ra thân thể Ngạn Mục còn rất cường tráng, thai nhi cũng rất ngoan không có vấn đề gì.

Thấy Thiệu Ngạn Mục thu hồi tay phải, Lôi Dịch cũng chú ý tới dị dạng tay trái hần, không biết vì nguyên nhân gì tạo thành vậy.

Thiệu Ngạn Mục tất nhiên là cảm giác được đường nhìn của hần, không được tự nhiên mà lấy tay trái hướng ra phía sau lưng.

Bộ hạ xung quanh cảnh giới vẫn cảnh giới, nghỉ ngơi vẫn nghỉ ngơi, cũng có nhỏ giọng nghị luận, cũng không đồn hết đường nhìn chăm chăm Lôi Dịch bên này.

Thấy thế, Lôi Dịch rất thoả mãn mà gật đầu, tiến đến bên tai Thiệu Ngạn Mục, “Ngạn Mục...” Vấn đề tựa hồ có chút khó có thể mở miệng, Lôi Dịch do dự thêm, mới lại hỏi: “Người, ngày ấy vì sao không có lấy hình hồ chống lại?” Nếu lúc đó không phải có hần ở đây, vậy hần chẳng phải là sẽ...

Vì cái gì?

Thiệu Ngạn Mục ngây ngẩn cả người, hần không nghĩ tới vấn đề này, ngày đó hần cũng hỗn loạn, không có bao nhiêu ý thức.

Rất ít tộc nhân huyền hình sẽ mang thai, bởi vì khi huyền (analing: có thể nói là biến hóa) làm hình thú thì, thai nhi trong bụng còn chưa thành hình cũng sẽ không theo cơ thể mẹ cùng biến hóa, như trước là bảo trì hình dạng ban đầu, điều này không dễ tâm, sẽ ảnh hưởng sự phát triển trưởng thành của thai nhi. Nhất là trong mấy tháng đầu càng kiêng kỵ.

Với chỗ ấy, hẳn là trong tiềm thức cho rằng huyễn hình không thích hợp đi.

Ừm ~~ đại khái chính là như thế đi. Lắc lắc đầu, tựa hồ có chút mệt mỏi...

Thấy Thiệu Ngạn Mục một hồi không có phản ứng, Lôi Dịch có chút kỳ quái, vừa định đẩy đẩy hẳn, vậy mà Thiệu Ngạn Mục lại có thể đứng đưa thân thể, sau đó gục ở phía sau thân trên chỗ rải rơm rạ.

Lôi Dịch cả kinh vội vàng bước lên phía trước coi, nhưng không thể yên lặng khẽ cười.

Người này... Lại có thể liền ngủ như thế. Cũng mệt rồi, chỉ biết cậy mạnh!

Thiệu Ngạn Mục lại lần nữa mở to mắt, bị hương vị đồ ăn câu dẫn dậy.

Ngồi dậy vừa nhìn, trong miếu nhỏ nhỏ cư nhiên sinh mấy đồng lửa, mọi người cũng còn đang nướng cái gì đó, mùi thịt vị tràn ngập xung quanh, câu tâm thần Thiệu Ngạn Mục nhận nhạo, thịt a thịt!

“Tỉnh a.” Lôi Dịch chú ý tới Thiệu Ngạn Mục đã đứng dậy, còn kinh ngạc mà theo dõi thịt quay trong tay hẳn, không khỏi buồn cười nói: “Cho! Muốn ăn thì nói a, đừng ánh mắt tội nghiệp như vậy mà nhìn ta sao?”

“...” Không nói chuyện, Thiệu Ngạn Mục có chút ngốc lẳng mà lấy qua thức ăn đã nướng vàng óng ánh, thơm quá!

Sắc mặt Lôi Dịch cổ quái, nhìn hồi lâu, rốt cục không đành chỉ, xì cười ra tiếng: “Ngạn Mục ngươi không cần phải như vậy, giống như ta bình thường dưỡng người đói bao nhiêu, ha ha ~ còn chảy nước miếng chứ!”

Chảy nước miếng? Thiệu Ngạn Mục khấn trương mà vội vã lấy mu bàn tay xoa xoa ngoài miệng. A... Thật là có |||

Quá mất mặt rồi!

Thiệu Ngạn Mục cực kỳ mắc cỡ mà cười cười với Lôi Dịch, “Cái đó, ta...”

Thấy bộ dạng người một bức muốn giải thích lại sợ nói không rõ, Lôi Dịch một trận sung sướng.”Được rồi, được rồi, ta nói giỡn a... Ngủ thế nào, vẫn thoải mái sao?”

Thiệu Ngạn Mục mới vừa gặm mấy miếng thịt lúc này mới chú ý tới trên thân còn phủ kiện áo khoác, ngẩng đầu nhìn Lôi Dịch, là người này đi, thực sự là người tốt.

Gật đầu, “Ừm, rất thoải mái, cảm ơn người!” Hẳn ngủ còn rất trầm.

Vào lúc lơ đãng, phát hiện ngoài miếu sắc trời đã toàn bộ tối, trước khi ngủ vẫn mưa to tầm tã tựa hồ ngừng đã một hồi, nhưng thật ra sau cơn mưa đặc biệt có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái theo gió nhẹ thổi tới trước mặt.

Hít thật sâu một hơi, Thiệu Ngạn Mục không khỏi cảm thán, thật đúng là gió đêm thoải mái a.

Ừm? Mùi vị gì đó?

Nhăn nhăn mũi, Thiệu Ngạn Mục nhú mày, hình như có hương vị rất cổ quái. Không phải mùi thịt...

“Lôi Dịch...”

“Người cũng cảm giác được rồi?” Khứu giác Ngạn Mục so với chính mình linh mãnh hơn, cái này không phải lỗi giác bản thân ha.

Thiệu Ngạn Mục gật đầu: “Biết là vật gì sao?”

Lôi Dịch cũng là một hồi khổ não, trong đầu rất nhanh chuyển qua một vòng, kiểm tra được vật bản thân biết đến.

A! Đó là...

Rồi đột nhiên đứng lên, “Mọi người mau ngừng thở, có mùi khác thường!”

Không hổ là hộ vệ có tổ huấn luyện.

Mọi người nghe vậy, đều cảnh giác mà lên, vũ khí nơi tay, cẩn thận mà chậm lại hô hấp. Cho dù công lực thâm hậu như Lôi, muốn thời gian dài nín hơi đều rất trắc trở.

Nhưng ngay cả như vậy, vài người độ chênh lệch công lực đã cảm giác đến tứ chi bắt đầu như nhũn ra, khí lực tựa hồ bị từ từ hút ra thân thể.

Chết tiệt! Lôi Dịch trong lòng căng thẳng, quả nhiên là tán hồn phần!

39. Chương 39

Đây tán hồn phần cũng là chính Lôi Dịch hấn tự mình làm. Thế nhưng đáng chết, thứ này không giải được!

Xem sắc mặt Lôi Dịch âm tình bất định, Thiệu Ngạn Mục chỉ biết ngày hôm nay phải phiền toái rồi. Vừa mới nghĩ như vậy, lập tức liền cảm giác được có vật gì đó!

Trong mắt hàn quang chợt lóe, thân thể trong nháy mắt khởi động. Không cho người thời gian phản ứng, Thiệu Ngạn Mục đã rất nhanh chạy vội tới trên tán cây đại thụ ngoài miếu!

“A !” Một tiếng thét kinh hãi phát ra sau, một hắc y nhân từ trên cây nặng nề ngã xuống, còn lại Thiệu Ngạn Mục bên cạnh chậm rãi phiêu xuống.

Trong núi tịnh không ánh trăng, những người khác mặc dù nhìn không thấy thương trên hắc y nhân, nhưng hiển nhiên nghe thấy được mùi máu tươi trong không khí!

Tiếng mọi người hít không khí ở trong bóng tối rõ ràng nhưng riêng biệt.

Tất cả mọi người là tâm phúc bên người chủ công, tất nhiên biết Thiệu Ngạn Mục lúc trước chẳng qua là phi tử Long Á, mà chủ công tựa hồ còn có ý tứ thu hấn làm thị thiếp, bởi vậy tất cả chỉ nói người nọ là một hoa giá tử(analinh: ý bảo chỉ có bề ngoài ko có bên trong.==Múa võ đẹp nhưng ko sát thương), dọc theo đường đi còn phải nhờ chủ công chiếu cố nhiều mặt. Không nghĩ tới... Tại lúc bọn họ vẫn khó có thể nhúc nhích, hấn đã tấn công một kẻ địch!

Thật là lợi hại, tốc độ nhanh như vậy bọn họ đánh giá làm không được!

“Ngạn Mục! Thế nào?” Bước nhanh tới bên người Thiệu Ngạn Mục.

“Ta lưu lại người sống, nhưng hấn đã uống thuốc độc tự sát.” Thật vương tay chân!

Lôi Dịch gật đầu, âm trầm mà nói: “Quy củ sát thủ!” Hấn mặc dù từ lâu biết đặc thù năng lực Ngạn Mục, nhưng chiêu thức ấy vẫn khiến hấn giật mình!

Liền miệng, xung quanh lại có thể bỗng chốc thoát ra hơn hai mươi hắc y nhân! Nhất thời cùng mọi người hỗn chiến một chỗ.

Hắc y nhân số lượng nhiều gấp đôi mình, nhưng võ nghệ hiển nhiên lại thấp hơn bọn họ, nhưng các hộ vệ lại cứng rắn chiến đấu hiện tại nhuyển chùn tay chân, cùng bọn chúng đánh đến khó phân chia, thậm chí chiếm thượng phong.

Thiệu Ngạn Mục nhíu mày, hơn mười chiêu tiếp, rõ ràng cảm giác công lực hắc y nhân chiến đấu cùng hấn chiến tựa hồ cao hơn những người khác rất nhiều, lại có thể cùng hấn lấy nhanh đánh nhanh, mà lại chỉ có định chút tình thế không thuận lợi.

Như vậy tiếp nữa không được! Ngay cả hấn cũng cảm thấy trên người khí lực tiêu thất rất nhanh, tiêu hao thêm nữa chỉ có phần lần lượt làm thụt!

“Lôi Dịch! Thứ này rốt cuộc phải giải ra sao?” Hấn kiêm chức thần y, hấn là biết đi.

Lôi Định hiện tại đang giúp các thủ hạ giải vây. Đối thủ của hắn mới vừa bị hắn giết chết, nhưng cũng mất đi của hắn rất nhiều khí lực, chỉ có thể giải quyết một với một!

Nghe được thanh âm Thiệu Ngạn Mục, vội vã lớn tiếng trả lời: “Thứ này không giải được!...”

Không giải được? Thiệu Ngạn Mục ngây cả người.

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, thừa dịp giữa lúc Thiệu Ngạn Mục phân thần, giơ kiếm đâm hướng chỗ sơ hở lộ ra.

Trực giác Thiệu Ngạn Mục thấy nguy hiểm, cấp tốc xoay người, mặc dù né tránh một đòn trí mạng kia, lại lao đảo sau đó ngã vài bước.

Mắt thấy hắc y nhân lại lần nữa sẵn thẳng đâm tới, Lôi Định cấp tốc chạy tới, đẩy ra trường kiếm hắc y nhân, cùng tấn công.

“Ngạn Mục, mặc dù không giải được, nhưng phá thế cục này lại rất đơn giản. Bát bát thủy, xuy xuy phong (analing: hắt theo nước, thổi theo gió >> tùy mọi ng tư duy =))) đều có thể!” Đối với tấn công tốc độ mau chóng, Lôi Định còn phân tâm giải thích.

Xuy xuy phong? Thiệu Ngạn Mục một lần nữa đứng vững lập tức nhớ tới Lôi Định thấy qua bộ dạng hắn đuổi gió tung đá, nhưng đó là khi ở hình thú... Xung quanh tiếng đao kiếm đánh không ngừng. Mặc kệ, mọi người không biết còn có thể chống đỡ bao lâu!

Thở sâu, thân thể rõ ràng lại là mềm nhũn, vị đạo quái dị này thật đúng là lợi hại!

Lại lần nữa nỗ lực vận đủ khí.

Nhất thời, một tiếng hổ gầm thốt ra, chấn thiên động địa!

Cảnh tượng dị thường chợt hiện, mọi người đang hỗn chiến cũng đình chỉ tranh nhau, hơi giật mình nhìn Thiệu Ngạn Mục vừa mới phát tiếng hổ gầm.

Chỉ thấy với Thiệu Ngạn Mục làm trung tâm, không khí xung quanh giống như bị kéo xé quay xung quanh ở bên người hắn, một vòng một vòng. Không khí lao nhanh lưu chuyển cuối cùng thành một cổ kinh phong, thậm chí khiến Lôi Định cách gần Thiệu Ngạn Mục nhất cũng bị quăng ra!

“Chủ công!” Mấy người ngây ngốc đứng cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng cũng phát hiện khí lực bị tiêu hao kìm giữ đã lại trở về!

Không bị động nữa, lần nữa cùng đối thủ triển đấu lên, lần này hiển nhiên dễ dàng không ít, hắc y nhân vốn sẽ không là đối thủ bọn họ.

Lôi Định ngã cũng không nặng. Hắn đã phát hiện nguyên bản tán hồn phần vẫn quanh quẩn ở bốn phía đã bị cổ gió to vô cơ kia xua tan, mà bộ hạ bản thân đều đã có thể giải quyết hắc y nhân. Trái lại Ngạn Mục hẳn...

“Ngạn Mục, được rồi!” Thốt ra tiếng hô to, lại thấy Thiệu Ngạn Mục không có dấu hiệu dừng. Không nghe thấy sao?

“Ngạn Mục! Độc đã bị xua tan, được rồi!” Vẫn là không phản ứng? Lôi Định bắt đầu lo lắng khẩn trương.

“Đủ rồi, được rồi a! Mau dừng, Ngạn Mục! Dừng lại!!”

Tựa hồ rốt cục nghe được, cổ kinh phong thổi từ từ hoãn xuống. Thiệu Ngạn Mục vốn đứng ở trung tâm lại suy sụp quỵ rạp xuống đất.

Hô... Hô, Thật mệt nhọc!

Một tay chống đất, một tay bưng ngực, mở miệng lớn. Thiệu Ngạn Mục cảm thấy hô hấp rất khó khăn, rất khó chịu, rất buồn nôn!

“Ngạn Mục, Ngạn Mục!” Lôi Định tiến lên, ngồi xổm xuống. Chú ý đến sắc mặt Thiệu Ngạn Mục trắng bệch, vội vàng xoa lên bàn tay chống đỡ của hắn, rất lạnh giá! Lôi Định kinh ngạc.

“Làm sao vậy? Ngạn Mục, nói cho ta biết a, ở đâu bị thương!?” Lôi Dịch tựa hồ đã quên sự thực bản thân là đại phu, chỉ liều mạng nắm lên hai tay Thiệu Ngạn Mục (analph: ta thích anh này =))), kéo vào trong lòng bản thân, ôm lấy hắn, hai tay không ngừng qua lại trấn an lưng hắn. Lôi Dịch phát hiện, người trong lòng đang rét run, còn vẫn ứa ra mồ hôi lạnh!

“Thế nào, sao vậy? Không có chuyện gì đi?!”

Người đã bị Lôi Dịch ôm vào trong ngực, Thiệu Ngạn Mục chỉ cảm thấy bản thân thật là không có khí lực nào. Đầu óc nhuyễn nhuyễn gối lên trên vai Lôi Dịch, gấp gáp thở phì phò.

Thấy bộ dạng Lôi Dịch khản trương, Thiệu Ngạn Mục không khỏi nở nụ cười, “Không có chuyện gì, ta không sao...”

“Không có chuyện gì?... Người ở chỗ nào giống bộ dạng không có chuyện gì, đủ chặt vật rồi!” Lôi Dịch gấp đến độ nổi trận lôi đình! Thấy Thiệu Ngạn Mục lại là yếu đuối như thế mà ngã vào trong lòng hắn, tâm hắn liền đau đến lợi hại, lần thứ hai, lần thứ hai rồi! Thực sự gắt gao quấn bên ở cùng nơi!

Được rồi, được rồi! Hắn thừa nhận... Hắn thừa nhận hắn đối với nam nhân trong lòng này có ý nghĩ xấu xa, hắn muốn chinh hắn! Cho dù nam nhân này còn mang hài tử nam nhân khác, hắn vẫn rất muốn có hắn!!

Thắt chặt vòng ôm của mình một lần nữa.

Hỗn loạn? A, hắn nào có hỗn loạn, coi đầu tóc khuôn mặt hắn bộ dạng đất bụi bẩn! “Không có chuyện gì, ta thực sự không có chuyện gì... Chỉ là có chút mệt, để ta nghỉ ngơi thêm, nghỉ ngơi thêm... Là được rồi...” Con mắt chớp chớp, Thiệu Ngạn Mục bộ dạng như là muốn ngủ.

Dùng hình người thi triển sử dụng năng lực hình hổ, quả nhiên vẫn cứ quá miễn cưỡng, không chỉ có uy lực kém đi rất nhiều, thân thể tựa hồ cũng chịu không nổi.

Mệt chết đi, trước ngủ sẽ...

Ngạn Mục... Lại ngủ rồi?

Lôi dịch không khỏi cười khổ. Có điều, thấy hắn an tâm mà tựa ở trong lòng hắn ngủ như thế, hắn vẫn là rất thỏa mãn. Cúi đầu, khẽ hôn lên trán Thiệu Ngạn Mục.

Tranh đấu xung quanh đã kết thúc, trong núi nhanh chóng yên tĩnh xuống. Trong hộ vệ chỉ trọng thương ba người, lại không ai chết...

Dung Bích Lan, người thực sự là thật to gan! Tự lập môn hộ liền quên đi, hiện tại lại có thể còn muốn ám sát hắn, thậm chí còn tổn thương đến Ngạn Mục, ta Thiên Lôi Nam Lệ nhất định phải cho người sống không bằng chết!

40. Chương 40

Đêm đã khuya, nhưng hoàng đế Long Á lại một chút buồn ngủ cũng không có.

Triệu Lãm Hoán không hình tượng tê liệt ngã xuống ở trên long ý của ngự thư phòng, trong lòng buồn đau không dứt. Hắn cũng bắt đầu hoài nghi mấy năm qua hắn làm hoàng đế làm có rất thất bại hay không. Quốc sự gia sự (analph: việc nước việc nhà), hết thấy đều là hồngбет, rồi đến độ hắn khó có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Hiện tại trong triều đình, ban đầu Tả Tướng Hữu Tướng đều đi rồi, nhưng Triệu Lãm Hoán lại phát hiện, ngoại trừ người hắn tự mình đề bạt ra đã hơn một năm trở lại đây, quan viên còn lại hắn như trước không chế không được, Minh Lý Ám Lý vẫn là người tồn tại đối nghịch cùng hắn. Thanh tra xuống dưới lần nữa, thật sự tác quái rõ ràng là Dung Phi hậu cung, ngay cả khi đó Tả Tướng quyền khuynh một phương vậy mà cũng chịu kìm hãm của nàng!

Quả nhiên như đòn cảnh tỉnh a! Triệu Lãm Hoán còn nhớ kỹ rõ ràng, khi mới vừa biết được tin tức này thì, cảm giác kiêu lạnh từ đầu đến chân! Nhân vật nguy hiểm gian trá như vậy, lại có thể nằm trên giường cạnh hân ngủ an giấc, mà hân lại một điểm cũng không tự biết!!

Chỉ là... Phương diện quan hệ năng cùng Thiên Lôi kia vẫn không biết được, chỉ biết hình như cũng rất phức tạp.

Bỗng nhiên nhớ tới Ngạn Nhi bị Thiên Lôi thái tử mang đi. Hân là bị hân mang đi rồi đi...

Ngày ấy biết được Ngạn Nhi hân vẫn chưa xuất hiện ở trong thiên lao, cách ngày ngược lại ở trong lao tại phủ doãn kinh thành phát hiện mũ quan quý phi. Tự bản thân hân đi xem xét, ở nơi rõ ràng là một gian nhà tù thấy tình cảnh lại khiến hân kinh hãi!

Mũ quan quý phi hoa lệ rớt ở một bên, vài viên dùng theo mũ sắc hồng bị nghiền nát, bốn phía vết tích từng tranh đấu vật lộn, vài cổ quần áo không chỉnh, thậm chí lộ ra thi thể nam nhân nào đó, Triệu Lãm Hoán thấy tâm trí muốn nứt ra, mấy người lao đầu bị chém tại chỗ, thậm chí thiếu chút nữa lỡ tay hủy hết toàn bộ địa lao!

Chính là như thế, hân vẫn không biết Ngạn Nhi có thực sự bị, thực sự bị...

Hân nghĩ tới tình cảnh Thiệu Ngạn Mục rời khỏi hân, thậm chí có thể nói hân vẫn luôn luôn ép hân rời khỏi bản thân. Thế nhưng, hân chưa bao giờ nghĩ tới Thiệu Ngạn Mục có một ngày sẽ nằm ở dưới thân nam nhân khác, vừa nghĩ đến sẽ có loại hình ảnh này... Không, không có loại tình huống đó! Sẽ không!... Nếu thực sự có, hân khẳng định sẽ phá hủy Thiệu Ngạn Mục! Đúng, không chỉ có giết tên dám câu dẫn hân, hơn nữa hân sẽ phá hủy hân!! (analin: đoạn này hơi loạn, ta tóm luôn! Ý anh Hoán là giết 1 đôi “gian phu dâm phụ”, giết cả hai đó. Chẹp. Giết cả bé Mục của ta nếu biết bé bị đặt dưới thân nam nhân khác >> anh này tính độc chiếm cao quá =”=)

Nắm tay lại lần nữa siết chặt. Xin nhất định đừng...

Trái tim không khỏi một trận kịch liệt co rút lại!

Nhấp một ngụm trà, bình tĩnh tâm tình hạ xuống. Triệu Lãm Hoán nói với bản thân phải bình tĩnh, hiện tại quan trọng nhất là phải lật đổ thế lực nữ nhân Dung Phi kia, tiếp theo thực an tâm đón hân trở về. Hơn nữa với tính hình ngay này xem được, hân hân là được cứu đi đúng lúc.

Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi!

Cũng lại ngồi không được, kêu Tiểu Đức Tử mang một bình rượu hoa quế, Triệu Lãm Hoán rời khỏi ngự thư phòng. Hân nhớ được hân cũng rất thích uống rượu. (analin: nhớ cả Ngạn Nhi của ta thích uống rượu à *sía sới*)

Ngôn tiêu điện buổi tối rất tĩnh lặng.

Bước vào cửa điện kia, Triệu Lãm Hoán vẫn có chút hoảng hốt, mau hân đã ba tháng không tới nơi này rồi.

Vài bước thoáng vào trong điện, Triệu Lãm Hoán ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh, cái nơi không phải lãnh cung này, lại có vẻ tiêu điều cũ nát như vậy!

Hân rõ ràng còn nhớ kỹ người ở đây rất đầy đủ nha. Bọn hạ nhân đều thích rảnh rỗi thì lại đi dạo, Ngạn Nhi hân cũng không có kiêu căng gì, cũng không nói bọn chúng, cùng bọn chúng vui đùa làm càn, hiện tại lại...

Cái hành lang này ra thì đến lượt là ao rồi đi.

Đến gần vừa nhìn, lại có thể có người?!

“Ai?!”

41. Chương 41

Không nghĩ đến giờ này còn có người muốn tới đây, Lý Tử Quyền tất nhiên nghi vấn chút.

Đội tiếng bước chân người nọ tiến dần, mới phát hiện người nọ một thân hoàng bào. Hóa ra là hần, còn biết phải tới nơi này, thật có mặt!

“Lý Tử Quyền thái y viện khẩu kiến hoàng thượng!”

“Đứng lên đi.” Nghĩ là Triệu Lãm Hoán cũng tương đối bất ngờ, “Trẫm sao cho tới bây giờ chưa từng gặp qua thái y người?”

“Hồi hoàng thượng, tiểu nhân chẳng qua chỉ là làm tạp vụ trong thái y viện, còn chưa chính thức thăng làm thái y.”

“Ừ” Triệu Lãm Hoán xoay người, cũng không nhìn Lý Tử Quyền nữa, lực chú ý hiển là chuyển qua lên trên thủy trì một bên bao trùm bởi bóng đêm.

Hồi lâu, không người nào nói.

“Đã trễ thế này, người ở đây làm cái gì?” Tựa hồ là nhớ tới còn có người đang ở đây, Triệu Lãm Hoán mở miệng hỏi.

Cúi đầu, Lý Tử Quyền tà liếc người trước mặt: “Nhớ cổ nhân!”

Triệu Lãm Hoán thân thể chấn động, “Người cũng có cổ nhân ở đây?”

“Vì sao không có?!”

Triệu Lãm Hoán nhú mày, hần hiển là nghe được trong giọng nói người này tựa hồ đối với hần có nhiều oán hận.

“Cổ nhân của tiểu nhân, hoàng thượng người cũng biết.”

... Là Ngạn Nhi?

Lý Tử Quyền ngẩng đầu lên, thẳng tắp mà nhìn chăm chú vào người hàng đầu Long Á. “Hoàng thượng, người biết Ngôn Tiêu điện này to lớn như vậy vì sao lại tiêu điều như thế chứ?”

Hần cũng bất ngờ, ngẩn ngui trong mấy tháng này Ngôn Tiêu điện đặc biệt quen thuộc lại như vậy.

“Hoàng thượng chắc là biết chẳng.... Hanh, nội viện thâm cung này ai cũng như vậy. Thắt sừng thắt thế, ai còn trông coi đã từng náo nhiệt kia!... Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi* không cầu, không bỏ đá xuống giếng** đã là vô cùng may mắn.” Thấy hoàng thượng chỉ lặng lẽ nhìn bốn phía, bộ dạng không muốn hỏi lỗi, Lý Tử Quyền càng xem thường. Cũng là, hần đường đường cửu ngũ chí tôn, tại sao cần hỏi lỗi giải thích?!

*(giúp đỡ khi gặp nạn)

** (thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại)

“... Ngôn phi nương nương đắc tội Tề Vương gia, hoàng thượng lại mấy ngày không đến. Hạ nhân lại xem trọng nhất tình thế nào có đạo lý không nhân cơ hội tác loạn... Đầu tiên là rong chơi trong đại điện không người quét tước, chỉ do một mình nha hoàn kia bận trước bận sau, Ngôn phi nhìn không được tất nhiên là hỗ trợ làm việc, thương cảm hần đã có mang trong người! Lại cắt xén cơm canh... Ha ha, hoàng thượng người nghĩ không ra đúng không!” Oán hận mà trừng Triệu Lãm Hoán, “Nếu là không có mấy người người quen biết tiếp tế hỗ trợ, còn thật không biết bọn họ phải làm thế nào!”

Thấy hoàng đế rốt cục thay đổi sắc mặt, Lý Tử Quyền mới là vui vẻ câu dẫn ra khéo miệng.

“... Cuối cùng Ngôn phi nương nương cũng quyết định quyết tâm rời đi”

Triệu Lãm Hoán nắm chặt nắm tay.

“... Cuối cùng Nguyệt Lan cũng tỉnh từ bỏ ý nghĩ đi theo Ngôn phi, cuối cùng lão nhân cũng đồng ý để ta cưới nàng làm thê... Nhưng bọn họ chờ đợi là cái gì?”

Tựa như không khống chế được, thanh âm từ từ cao lên, tại Ngôn Tiêu điện vắng vẻ này quỷ dị vạn phần. “Là cái gì?!... Đường đường làm Ngôn phi ở trước mặt mọi người bị khách nhân nhục nhã, nhưng hoàng thượng người thì sao? Người là trượng phu của hân! Là trượng phu a, là người hân vẫn tâm tâm niệm niệm, lại không hề tin tưởng giam hân vào lao! Hân! Thực sự là buồn cười Ngôn phi một lòng say mê!!... Còn có Nguyệt Lan, rõ ràng là người khả ái thiện lương như vậy, rõ ràng là người vô tội nhất, lại bị giết ở hoàng cung này!”

Nói đến đây Lý Tử Quyền xúc động sai từng bước tiến gần Triệu Lãm Hoán, “Nàng chết rồi a! ~ chết ngay cả da mặt cũng không có!! Da mặt cũng không có! A a !”

Nhất nghĩ tới đây, tim Lý Tử Quyền liền như bị đao cắt, nàng bị chết thảm như vậy, hân lại vô năng cái gì cũng không làm được! Hai mắt nhìn chằm chằm Triệu Lãm Hoán tựa hồ vô thần, đều là nam nhân này, đều là nam nhân này làm hại!!

Đưa tay hung hăng đẩy Triệu Lãm Hoán một cái!

Triệu Lãm Hoán cư nhiên không hề phòng bị đẩy ngã xuống đất.

“Làm càn!”

Ngân quang chớp hiện, Lý Tử Quyền thành linh phát hiện bên cổ bản thân hiện ra kiếm sắc tràn hàn ý, nhưng hân một chút đều không thêm để ý, trái lại tự tiến tới gần Triệu Lãm Hoán ngã xuống đất, “Đều là người! Đều là sai của người!!”

Kiếm sắc đã kẻ sát trên da cổ, thậm chí đã vạch lên vết máu.

“Hộ Linh, buông hân ra!” Triệu Lãm Hoán lạnh lùng hé ra khuôn mặt, một lần nữa đứng dậy. Thân xoay chuyển đưa lưng về mấy người, đột nhiên rống giận thốt: “Cút! Đều cút cho ta! Toàn bộ cút cho ta!!”

Hộ Linh cùng Tiểu Đức Tử hai mắt nhìn nhau, biết lúc này ở ở chỗ này không thích hợp, ngược lại cũng thức thời mà xoay người rời đi. Hộ Linh còn thuận tiện kéo Lý Tử Quyền vẫn trừng mắt nhìn hoàng đế rời đi.

42. Chương 42

“Đều là người! Đều là sai của người!” Thanh âm Lý Tử Quyền phẫn nộ tựa hồ còn đang quanh quẩn bên tai, Triệu Lãm Hoán không giải thích, là lỗi của hân, là hân tự làm tự chịu! Cất bước đẩy cửa tiến vào trong phòng ngủ, bài biện trong phòng vẫn như trong trí nhớ vậy.

Đưa tay xoa mặt bàn, mặt trên cũng không có bụi bặm trong tưởng tượng, là nam nhân vừa rồi quét tước sao?

Bình phong từng bức.

Bên kia bày một ngọa thất (giường nhỏ nằm), trong đầu tựa hồ còn nhớ rõ rệt bộ dạng nam nhân nằm trên nghỉ ngơi; thư trác bày dựa vào cửa sổ, Ngạn Nhi cũng không thường dùng, trái lại bản thân hàng ngày ở trên phê duyệt tấu chương, nhìn hân tức giận mắng quan viên vô dụng, ngăm ngăm khế cười, hân còn nhớ rõ thư trác này còn có công dụng khác; lại đi vào trong bày giường lớn.

Vài bước bước qua, trên sàng vẫn giữ đệm chăn, thay gọn gàng.

Ngồi trên sàng, hai tay thả sau người chống đỡ thân thể.

Ngón tay vuốt ve qua lại mặt sàng, giống như nhẹ vỗ về thân thể người yêu, Ngạn Nhi...

Ngón tay chạm được một vật, đánh mất qua. Đó là...

Ôm quá cái hộp gỗ để lại ở cạnh đầu giường, mở, bên trong rõ ràng là 12 căn tế ngọc, yên lặng mà nằm ở trong hộp gỗ, tản ra ánh sáng nhu hòa.

Lấy tay vào, tinh tế mà vuốt ve những ngọc thân khổ cỡ và phẩm chất không giống nhau, đều từng ở trong thân thể hần chờ đợi sao?

Cảm giác hạ thân bỗng nhiên căng cứng, Triệu Lãm Hoán không khỏi âm thầm cười khổ, hần đối với dục vọng của hần vẫn mãnh liệt như vậy. Lúc trước sao lại vẫn phủ nhận cảm tình đối với hần chứ, làm hiện tại hạ màn như vậy...

Lấy ra trong đó một cây cũng không quá thô, lại tính là lục ngọc dài, Triệu Lãm Hoán nhận được đây là rễ cây Ngạn Nhi thường dùng.

Buông cái khác, chỉ duy nhất giữ lại cây này ở trong tay.

Không biết mặt trên còn có thể lưu lại mùi vị của hần hay không. Kim lòng không đậu, Triệu Lãm Hoán đem để sát vào giữa mũi bản thân. (analin:... == >> bà tác giả này “ko thường” à nha!) Cười khổ, ngay cả được hương vị cũng đã rất phai nhạt, càng không nói đến mùi vị hần. Tựa như hiện tại hoàn toàn chạm không được thân ảnh của hần, một chút tin tức cũng không có.

Nghiêng người nằm ngả trên giường.

Lục ngọc ở dưới ánh trăng phát ra quang huy lấp lánh, rõ ràng là nắm ở trong tay bản thân, lại khiến Triệu Lãm Hoán có cảm giác nó bị gắt gao cắn ở trong thân thể Ngạn Nhi. Nhất định rất thoải mái, hần cũng biết chứ, bên trong người nọ vừa nóng vừa chặt.

Úm... Thân thể từ từ nóng lên, hần lại thật nghĩ tiến vào!

Như là bị đầu độc, Triệu Lãm Hoán lộ ra đầu lưỡi, liếm lên lục ngọc trong tay trái. Lạnh lẽo, không giống thân thể người nọ lửa nóng hầm hập.

Không khắc chế dục vọng bản thân được, đem tay phải vói vào trong hoàng bào, cởi ra đai lưng quần, trượt vào giữa hai đùi bản thân.

Phòng trong cũng không có người khác, chỉ có ánh trăng lên nhìn cảnh xuân trên giường.

Đương kim thiên tử nằm trên giường ở trong Ngôn Tiêu điện, mở rộng ra hai chân, tay phải cầm lấy vật của bản thân làm lên xuống.

“Ngạn Nhi, ư... Ha ha ưm...” Trong miệng nhỏ giọng mà tinh tế rên rỉ, vốn chính là trên mặt dị thường kiêu diễm, hôm nay càng thêm nghiêm không ít mị ý xuân sắc.

Khẽ cắn môi dưới, tay phải tốc độ động tác trên dưới càng thấy nhanh hơn, thậm chí tay trái trước kia cầm lục ngọc cũng gia nhập hàng ngũ chơi đùa, xoa bóp hai tiểu cầu phía dưới, khẽ lướt qua chớp đỉnh lỗ nhỏ. (analin: muốn tưởng tượng nhiều hơn thì mời đi học lớp sinh vật học nhá ==>=)

Thả ra môi dưới, hừ nhẹ rên rỉ dữ dội vang lên: “Ha ha a... Ú! Úm... Ngạn, Ngạn Nhi...”

Tựa hồ mùi vị người nọ vẫn lưu lại bên gối quanh quần ở mũi, thì như vô không. Ngạn Nhi...

“Hô ha ha... A...”

Tiếng thở dốc càng nặng, bên hông đột nhiên rung động vài cái, “A!... Ha ha a, Ngạn Nhi!” Nhiệt lưu chạy ra bên ngoài cơ thể, dào dạt phun vào trên bụng bản thân cùng giữa hai tay.

Hô... Hô a... Hô hấp nhẹ nhàng, tựa đầu chôn vào giữa gối, hấp thu ti mùi vị cuối cùng.

Rất nhớ người, Ngạn Nhi, thực sự rất nhớ...!

Triệu Lãm Hoán lại lần nữa xuất hiện ở ngoài cửa Ngôn Tiêu điện đã khôi phục dáng dấp bình thường, lạnh lùng nghiêm mặt. Đối với Hộ Linh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cũng không bất ngờ.

“Hoàng thượng!”

“Chuyện gì?”

“Có tin tức Ngôn phi nương nương rồi!” Trong thanh âm Hộ linh rõ ràng lộ ra kích động.

“Thật chứ? Nói mau! Hắn thế nào rồi?” Triệu Lãm Hoán càng mừng rỡ, rất cục có tin tức rồi!

“Trên Tiểu Thanh Sơn có vết tích cao thủ đánh, còn xuất hiện một tòa miếu nhỏ trước kia không hề tồn tại. Theo thám tử tra báo, hẳn là nhóm Ngôn phi nương nương...”

“Cái gì, hắn đã xảy ra chuyện? Thụ thương không, có nghiêm trọng không?!” Gia hỏa Thiên Lô tên kia thế nào, Triệu Lãm Hoán lộ vẻ là rối loạn tâm trí. “Có nên phái Lý thái y cũng đi hay không?”

Hộ Linh dở khóc dở cười, hiện tại phái thái y có ích gì. “Hoàng thượng xin yên tâm, thái tử Thiên Lô ở trên giang hồ cũng là thần y có danh, nương nương hẳn là không có việc gì.” Dừng lại, thấy hoàng thượng rất cục thở, lại nói: “Hoàng thượng, bọn họ ở trong nhà trọ huyện Thanh Sơn nghỉ ngơi, cần phải đón Ngôn phi nương nương về?”

Đón về? “Không, không cần!” Hắn biết Thiên Lô Nam Lệ cũng sẽ không làm thương Ngạn Nhi, so với hoàng cung hỗn loạn của mình mà nói không chừng vẫn nguy hiểm hơn.

“Đợi trăm thanh trừng loạn đảng tặc tử, tái ngênh hồi hoàng hậu Long Á ta!!” Tiếng như định thạch, tinh quang trong mắt rõ ràng có thể thấy được.

Hoàng hậu?! Giật mình chính là Hộ Linh!

43. Chương 43

Khách sạn Lâu Vị Cư bình dân này thường ngênh tiếp đón đưa hôm nay lại ngênh đón một nhóm khác từ phương xa.

“Lôi Dịch, ta nói người tìm khách sạn này thật không tệ a, ngay cả ăn gì cũng đáng khen ngợi!” Thiệu Ngạn Mục một bên vuốt thức ăn trước mặt, một bên hàm hàm hồ hồ mà nói.

Lôi Dịch tất nhiên là sủng nị cười cười, “Người nuốt trôi rồi nói!” Vừa nói vừa múc bát canh đặt ở trong tay hắn.

“Ừ ừ ~ cảm ơn!” Thiệu Ngạn Mục không khỏi gật đầu. Xem ra trước đây là nhìn lầm người này, hắn rất biết chiều cổ người a.

Mà ở một bên Sở Thất thủ lĩnh hộ vệ bồi tọa đang cầm bát ăn cơm, cũng không dám buông đũa.

Đứng ra dọc theo đường đi, bộ dạng hai người như thế hắn cũng có thể quen được rồi, nhưng hắn vẫn kiểm chế không được dựng lên tóc gáy.

Quả thực chúa công thường thường mỗi hồi mỗi kiểu, nhưng bộ dạng trước mắt một bộ sẵn sốc nghĩ chỉ mong sao như Thiệu công tử vào trong lòng bản thân thật đúng là hiếm thấy. Khi lúc đó mới vừa nhìn thấy, các huynh đệ đều còn cường điệu hóa rằng có thể là vì chúa công bị bệnh. Thiệu công tử cũng vậy, rõ ràng bị xem như là ở trong thâm cung đi dạo một vòng nhân (ý chỉ nếm qua “cung thâm”), sao vẫn trì độ một điểm cũng nhìn không ra rắp tâm bất lương của chúa công chứ?

Hô ~ rất cục ăn no rồi! Thật sáng khoái, còn đều là món ăn bản thân thích chứ!

Thỏa mãn mà buông bát đũa, Thiệu Ngạn Mục liền ngồi phịch một cái ở trên ghế. Sờ sờ cái bụng đã hơi hơi gồ lên, cười khê, người không biết khẳng định sẽ tưởng ăn no rồi.

... Cũng trôi qua nhanh 4 tháng rồi!

“Ăn no rồi liền lên lầu nghỉ ngơi một chút đi, qua thành này thì lại là sơn đạo.” Lôi Dịch hướng về căn dặn tỉ mỉ Thiệu Ngạn Mục.

Đứng dậy gật đầu, “Ta đây trước lên trên, các ngươi chậm rãi.” Tuy nói thân thể kỳ thực cũng không mệt, nhưng chung quy lại rất kỳ quái muốn ngủ giấc, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều cũng có chỗ lợi, chỉ ít mấy ngày nay cũng không có mơ thấy hấn...

Xác nhận Thiệu Ngạn Mục đã đi vào phòng, Sở Thất mới hỏi: “Cái kia... Chúa công, Thiệu công tử như thể vừa ăn lại ngủ không thành vấn đề chứ?” Vừa rồi Thiệu công tử cứ nhiên ăn hai chén cơm, một phần gà ninh, nửa suất vịt nướng, một con cá chua, hơn phân nửa nồi canh, cái này...

Lôi Dịch trừng Sở Thất một cái, Ngạn Mục hấn hiện tại có thể ăn chung quy so với trước cái gì ăn cũng không vô thì tốt hơn, thoạt nhìn tinh thần cũng rất không tệ.

Có điều, hấn ngược lại phát hiện những thủ hạ của bản thân tựa hồ thái độ đối với Ngạn Mục tốt lên rất nhiều. Đại khái là do tán hôn phần lần trước đi. Hừ, nữ nhân kia thật đúng là không đơn giản, loại tán hôn phần nhỏ bé này tới tay nàng lại có thể phát huy hiệu quả như vậy! May là lúc trước cho quyền sát thủ của nàng cũng không nhiều, năng lực đại bộ phận đồng đều, một ít được vật quan trọng cũng đều khống chế ở trong tay bản thân, bằng không...

Nữ nhân dã tâm không nhỏ! Không nghĩ tới lúc trước tìm một phiền phức cho bản thân như thế, nên là ánh mắt bản thân không tốt sao?

Mấy ngày sau, Lôi Dịch liền phát hiện bản thân đã quá sai!

Trên sơn đạo

“Khụ!... Khụ khụ!” Khổ cực cả người đều phải ghé vào trên lưng ngựa. Thiệu Ngạn Mục nhíu mày, sao lại ra thế này, cũng không có cảm mạo cảm cúm sao lại ho khan lên? Khụ đến độ hấn cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều muốn nôn ra!

Đội ngũ ngừng tiến lên phía trước, tại chỗ tìm nơi sạch sẽ nghỉ ngơi.

“Ngạn Mục...” Tiến lên đỡ Thiệu Ngạn Mục xuống ngựa. Lôi Dịch rất tự trách, đã là đại phu ở đây, lại có thể còn để hấn vất vả như vậy.

“Khụ! Khụ... ọe!...” Cảm giác không thích hợp, Thiệu Ngạn Mục bỏ qua Lôi Dịch đỡ hấn, lão đảo chạy đến ven đường nôn xuống.

“Ngạn Mục!” Ho quá lợi hại! Lôi Dịch vỗ nhẹ sống lưng Thiệu Ngạn Mục, muốn giảm bớt chút thống khổ của hấn. Đã xem qua mấy lần mạch cho hấn, rõ ràng xem không ra vấn đề gì a, tại sao có thể như vậy!? Là y thuật bản thân không tinh sao?

“Hô, hô...” Nôn xong cảm giác hơi thoải mái chút, Lôi Dịch nâng đi tới dưới tàng cây nghỉ chân.

Mọi người xung quanh ánh nhìn thông cảm, Thiệu Ngạn Mục không khỏi cười khổ, bản thân lúc nào trở nên hư nhược như thế rồi? Còn làm hại liên lụy ngăn cản bọn họ đi đường.

“Khụ, khụ khụ!!” Mới dễ chịu điểm, lại bắt đầu rồi!

Nắm tay che miệng mình, nỗ lực ức chế ý muốn ho khụ. Thiệu Ngạn Mục hiện tại thà rằng người khác chém hấn một đao cũng không nguyện lại ho tiếp.

Tựa hồ có vật gì nôn ra, giữa mũi thoáng cái đầy rẫy mùi máu tươi!

Thiệu Ngạn Mục sắc mặt thay đổi lại biến, không dẫn người chú ý mà lật tay phải che miệng, lấy lưng tay dùng sức sát môi.

Cực khổ lại đã tới...

44. Chương 44

Cổ tay bị người gắt gao mà giữ lại, nhưng Thiệu Ngạn Mục vẫn không muốn mở bàn tay ra, hắn không muốn để cho bọn họ lo lắng!

“Ngạn Mục!” Khác biệt với dĩ vãng ôn nhu, truyền vào vành tai chính là nghiêm khắc la hét. Khiến Thiệu Ngạn Mục nhớ tới lần đầu tiên thấy Lôi Dịch, thanh âm hắc kiều âm dương quái khí, hiện tại nghĩ đến có lẽ cũng là cố ý vận vẹo âm sắc.

Ngẩng đầu nhìn hắn, vọng vào trong chiếc hồ đen sâu, lộ ra thần sắc bối rối không gì sánh được, người này thật đang lo lắng cho hắn. Nhưng, hắn nên mở bàn tay nắm chặt thế nào đây, bề trên rõ ràng là một đám máu đỏ sậm.

“Lúc nào bắt đầu rồi?!” Lôi Dịch đúng thật nóng nảy!

“Ngày hôm nay tỉnh dậy.”

“Ngươi!...” Nói không nên lời muốn giáo huấn hắn, Lôi Dịch đành phải thôi. Buông tay hắn, đứng dậy: “Không nghỉ ngơi, lập tức khởi hành tiến về Lôi thành!”

Lôi thành là kinh thành Thiên Lôi.

Thái y trong kinh thành hắn sẽ có biện pháp chữa!

Bộ hạ vẫn không do dự, bọn họ cơ bản đều rõ ràng tình hình, nhanh nhẹn thu dọn hành trang vừa mới cưỡi ra.

Thời gian không cho Thiệu Ngạn Mục phản ứng lại, Lôi Dịch ôm chầm thắt lưng hắn, thả người nhảy lên lưng ngựa.

“Lôi Dịch! Khụ khụ...” Thiệu Ngạn Mục kinh hô, hắn không thích loại cảm giác bị người giam giữ vào vào trong ngực.

Thế nhưng Lôi Dịch với trước kia luôn luôn dễ nói chuyện lại căn bản không thèm nhìn hắn, tự bản thân ôm sát hắn, giá ngựa chạy vọt. Lúc này sơn cùng tận gì cũng thành không có. Lôi thành, đợi đến khi đến Lôi thành, nhất định có người có thể xem được cho hắn!

Cẩn thận mà đóng cửa lại, thở dài.

“Chúa công, hắn có khỏe không?” Là Sở Thất. Bọn họ ra roi thúc ngựa, đã nhanh đến biên giới Thiên Lôi. Thế lực bọn họ ở chỗ này cũng đã tính là không tồi, đang dừng chân ở một chỗ biệt viện nội của thương nhân.

Lôi Dịch gật đầu, “Mới vừa ngủ.”

“Chúa công, ngay cả ngài cũng nhìn không ra bệnh gì sao?” Ai đó đều có thể thấy được, Thiệu công tử hai ngày nay gầy gò rất nhanh, hiện tại cũng không màng ăn cái gì rồi, một chút tinh thần cũng không có.

Hắn nếu nhìn ra được, sớm đã kê đơn thuốc, còn có thể để Ngạn Mục chịu nhiều khổ như vậy sao!

“Có thể là trúng độc hay không?”

Lôi Dịch chau mày lắc đầu, hắn không biết!

Sở Thất tất nhiên là cảm giác được tâm tình chúa công không tốt, nhưng quả thực còn có chính sự phải cần. “Chúa công, ngoài phòng có một nữ nhân tướng mạo bị hủy tim ngài, thấy sao?”

Nữ nhân? Còn tướng mạo bị hủy? Không nhận ra được! “Không gặp!”

“Thế nhưng, nàng nói nàng biết bệnh Thiệu công tử...” Còn chưa nói hết, đã bị đoạt lời.

“Ngươi sao không nói sớm!? Nàng ở nơi nào?”

Mở cánh cửa, bên trong quả nhiên có người đứng.

Xem thân hình đúng là nữ nhân, ăn mặc áo đen, còn che khăn che mặt màu đen, đang nhìn ngoài cửa sổ, giống như tâm sự nặng nề. A, chính hẳn còn một đồng chuyện đó!

“Người tìm ta?” Lôi Dịch đi vào ốc, ngồi xuống ở chủ vị. Theo sau tất nhiên là Sở Thất.

Ngoài hai người dự liệu, nữ nhân áo đen không có lập tức trả lời, trái lại tỉ mỉ quan sát bọn họ một phen. Như là xác nhận cái gì, cư nhiên lập tức hai tay ôm quyền, quì một gối: “Thuộc hạ Tần Linh ra mắt chúa công!”

Nữ nhân áo đen tự giới thiệu hiển là khiến Lôi Dịch lại càng hoảng sợ, bỗng nhiên đứng dậy, gắt gao nhìn xuyên thấu qua khăn che mặt của nữ nhân đang quỳ. “Người là Tần Linh?” Lôi Dịch không quá tin tưởng.

“Vâng, chính là thuộc hạ!” Nữ nhân ngẩng đầu lên, còn kéo khăn che mặt vẫn che.

Sở Thất nói không sai, nữ nhân tự xưng Tần Linh lộ ra khuôn mặt thật sự là khiến người khiếp sợ! Cả khuôn mặt trái hiện ra đám bọt máu, có phần bị vỡ nứt, còn chảy ra nước vàng. Má phải cũng rõ ràng bị người dùng đồ sắc nhọn hoa vẽ lên, rải ra mảnh mảnh dấu vết, lại vẫn có thể mơ hồ thấy phía dưới khoe mắt ẩn bớt một đóa giống như hoa mai.

Quả thực là Tần Linh!

Lôi Dịch thâm hô, nghiêm mặt nói: “Là nữ nhân Dung Bích Lan làm?”

Vừa nghe đến ba chữ Dung Bích Lan, khuôn mặt Tần Linh càng vặn vẹo, “Nàng là kẻ điên!”

Tần Linh là người sớm nhất được Lôi Dịch phái đi hiệp trợ Dung Bích Lan, nhưng sau cũng là ở Dung Bích Lan chặt đứt hết thấy liên hệ với Lôi Dịch bị nàng vây khốn. Sau khi bị nàng phát hiện bản thân đang nỗ lực truyền tin tức cho chúa công, dẫn vật nàng sống không bằng chết, những vết thương trên mặt cũng đều là Dung Bích Lan ban tặng! Nàng dưới sự trợ giúp của vài thủ hạ trung thành của chúa công, mới thoát ly hiểm cảnh, tiếp thêm một đường đuổi theo bọn họ.

“... Người nói người biết bệnh tình Ngạn Mục?” Trước tiên mặc kệ cái khác, bệnh Ngạn Mục mới là đau đầu nhất!

Tần Linh một lần nữa che lên khăn che mặt, con mắt lại nhìn chằm chằm vào Lôi Dịch, hồi lâu mới nói: “... Hồn thích!”

Bình địa một tiếng kinh lời! (analing: bình địa, kinh lời.)

Hồn thích...?

45. Chương 45

Hồn thích, do năm đó đệ tử có thiên phú nhất từ trước tới nay hào xưng độc môn, cũng tức là Độc Thiên Tử tổ sư gia Lôi Dịch sở chế. Được ấy trong kì hạn ba tháng, sẽ làm người trúng độc tình tường cảm giác sinh mệnh bản thân trôi qua, linh hồn từ từ tiêu tán, cho đến cuối cùng không thừa lại một hồn một phách, trọn đời không được luân hồi!

Mà bệnh trạng trúng độc lại do lúc ban đầu ăn ngon ham ngủ, đến giai đoạn hai từ từ suy yếu, lại đến giai đoạn thứ ba duy trì liên tục hôn mê, cũng chính là thời khắc linh hồn bị hút ra, cuối cùng thân thể tiêu tan, linh hồn tiêu tan!

Hồn người tiêu tan tồn tại dù sao có thiên lý, vì vậy sử dụng thì cần lấy máu tươi bản thân người phóng độc làm dẫn, dương thọ làm đại giới mới có thể làm được “Hồn thích” thật sự, bằng không người trúng độc sẽ chỉ cứ duy trì liên tục suy yếu, cũng không chết.

Mà đòi hỏi người làm độc từ bỏ dương thọ còn lại là một năm, mười năm thậm chí năm mươi năm không chính xác. Nhưng không ai lại bởi vì muốn giết một người mà từ bỏ thọ mệnh bản thân, cho nên cho tới nay hồn thích ở độc môn cũng chỉ là một đồ trang trí.

Nhớ tới thuyết pháp Quan Vu Hồn Thích, Lôi Dịch lo sợ không yên mà lắc đầu, “Không có khả năng!... Dung Bích Lan không có khả năng sẽ có hồn thích!” Sẽ không, hồn thích sau do sư phụ truyền cho bản thân, hắn đã giấu được đó đi rồi, sao có thể lại ở trên tay nữ nhân kia?

Nghĩ lại vừa nghĩ, “Chẳng lẽ là...”

Lôi Dịch không thể tin được sẽ có loại khả năng kia.

“Là thật...” Tuy rằng Tần Linh cũng không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thực, chung quy không cam lòng không muốn mà mở miệng nhắc nhở chúa công.

Nghe vậy, Lôi Dịch chán nản mà ngã ngồi xuống ghế.

Ngay cả hồn thích cất giấu ở trong hoàng cung Lôi thành cũng sẽ ở trên tay Dung Bích Lan, nói cách khác Lôi thành, toàn bộ hoàng cung đều đã ở trong tay nàng rồi sao?

Nhất định là có người liên thủ với nàng, bằng không bản thân sao lại một chút tin tức cũng chưa từng nhận được?!

Tâm tư Lôi Dịch vòng chuyển.

Không khí trong gian phòng rất căng thẳng, hai người đứng ở một bên đều biết thế cục lúc này đối với phe mình mà nói quá mức không xong, cũng không dám tự ý quấy rối sự trầm tư của Lôi Dịch.

“Ha ha, ha ha! ”

Một lát, Lôi Dịch bỗng nhiên cười to ra tiếng, làm rối hai người bên cạnh không hiểu ra sao.

“... A! Ha ha!” Cười, hắn đương nhiên phải cười, hắn cười bản thân sao lại ngây thơ như vậy! Hồi đó cũng đã đứng ở độ cao thái tử, lại còn có thể tin tưởng nhị ca là thật bị điên, lưu lại một tính mệnh, hôm nay lại lưu lại cho bản thân một tai họa như thế! Thất bại trong gang tấc, thậm chí còn hại Ngạn Mục...

“Ha ha!... Nữ nhân kia rốt cuộc muốn làm cái gì chứ?” Lôi Dịch bỗng nhiên ngừng cười.

Tần Linh dừng một chút, bỗng chốc không đuổi kịp tư duy Lôi Dịch.

“Ta hỏi ngươi Dung Bích Lan rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì chứ?” Không chỉ có ở Long Á làm mưa làm gió, còn đưa tay mò tới Thiên Lôi!

Liếc mắt nhìn Lôi Dịch, Tần Linh mới nói: “... Nữ hoàng hai quốc!”

“... Nữ nhân này quả nhiên là điên rồi!” Sở Thất còn chưa thấy qua nữ nhân có dã tâm to lớn như vậy.

“Thuốc dẫn hồn thích dùng chính là ai cho máu?”

“Bản thân nàng!” Dung Bích Lan thực là xúng mọt, tự cắt cổ tay bản thân nàng!

Lôi Dịch thật sự giật mình, “... Nàng vì sao phải dùng hồn thích đối với Ngạn Mục? Hắn căn bản là không ngăn cản đến nàng!” Vì thế còn không luyến tiếc từ bỏ dương thọ bản thân? Lôi Dịch phát hiện hắn cư nhiên lý giải không được ý nghĩ Dung Bích Lan, cách làm nữ nhân này mọi nơi lộ ra thấu quỷ dị.

Tần Linh tuy rằng lắc đầu ý bảo bản thân không rõ ràng lắm, nhưng nhìn bộ dạng chúa công vì Thiệu Ngạn Mục suy nghĩ lại thêm mơ hồ cảm thấy bản thân có thể hiểu rõ cảm thụ của Dung Bích Lan “Chúa công, hiện tại nên làm như thế nào?”

Nên làm như thế nào? “Mật thám còn theo chúng ta chứ?”

“Đúng vậy, vẫn đều dao động ở phụ cận biệt viện.” Mật thám Long Á thật đúng là chưa từ bỏ ý định, một nhóm tiếp một nhóm, làm Sở Thất phiền chịu không xiết.

“Đem tin tức Ngạn Mục tiết lộ cho bọn họ.” Lôi Dịch nhún mày lo lắng tiếp, lại thêm vào câu, “Cụ thể, hết thấy tình huống đều nói cho bọn họ, nhất là phương diện Quan Vu Hồn Thích!”

Sở Thất không giải thích được: “Vì sao chứ?!” Làm gì phải tiện nghi cho bọn họ?

Không để ý tới vấn đề Sở Thất, Lôi Dịch hãy còn lại thêm vào yêu cầu, “Làm cho rõ ràng tình hình Lôi thành cho ta! Nếu còn phát sinh kiểu chuyện xảy ra rồi mới phát giác, đừng trách ta hạ thủ ác độc!” Trùng mắt Sở Thất, Lôi Dịch liền đứng dậy rời đi.

Thời gian không còn nhiều, Ngạn Mục đã vào giai đoạn hai hồn thích rồi, hẳn phải nhanh chóng một chút làm ra giải được, mà cái này cần phối hợp của Triệu Lãm Hoán, bởi vì máu tươi Dung Bích Lan vẫn chính là thuốc dẫn giải được then chốt nhất!

Triệu Lãm Hoán, cũng đừng làm cho ta thất vọng!

46. Chương 46

Mơ hồ cảm giác rung rung khiến Thiệu Ngạn Mục cho dù không mở mắt ra, cũng tự biết đang ở trên xe ngựa, bên người không có những người khác, dưới thân cũng như trước lót tấm đệm dày. Thiệu Ngạn Mục quả thật bất đắc dĩ, bọn Lôi Dịch sợ là thực sự đã coi bản thân làm người chết đợi đem đi.

Hồn thích, tuy rằng ngày ấy ở ngoài cửa không nghe bọn họ nói lên hiệu quả của thuốc này, nhưng xem dáng vẻ khẩn trương của Lôi Dịch, phỏng chừng cũng là hạc đỉnh hồng gì đó, xem ra phủ kín là máu a vậy là một loại kịch độc. Hiện tại lo lắng chạy đi như thế, cũng là vì lấy giải được rồi.

Có điều, Thiệu Ngạn Mục vẫn rất thích quan sát. Dù sao thân thể của chính mình chung quy bản thân vẫn là biết rõ ràng nhất, ngoại trừ suy yếu chút, hẳn cũng không cảm thấy nơi đâu giống bộ dạng sắp chết. Hẳn thật sự lo lắng chính là không biết hài tử trong bụng có thể chịu ảnh hưởng bên ngoài hay không. Thế giới này tựa hồ cũng không còn thiên tình tộc họ, hẳn cũng không có cách nào xin chỉ dạy của những người khác vấn đề liên quan đến hài tử, chỉ có âm thầm cầu khẩn tiểu gia khóa an toàn.

Nhớ tới tộc nhân, Thiệu Ngạn Mục lấy tay đến bờ cổ, lấy ra khối ngọc bội vẫn mang theo, vừa cẩn thận quan sát, cứ rất kỳ quái, ngọc này vì sao lại có mùi vị thiên tình tộc họ chứ?

Đang còn xuất thần, không nghĩ mã xa bất ngờ lắc lư dữ dội, tiếp theo tiếng đao kiếm đánh chém vang lên.

Bên trong xe ngựa Thiệu Ngạn Mục vội vàng ổn xuống thân thể, ngồi dậy nghĩ ra xem sự chuyện gì, Lôi Dịch liền vén rèm vào.

“Ngạn Mục, người ở chỗ này đợi, bên ngoài có vài phiền phức, lập tức giải quyết xong!” Lôi Dịch vừa nói còn quan sát trên dưới Thiệu Ngạn Mục, tốt, không chịu ảnh hưởng vừa rồi.

“Được!” Thiệu Ngạn Mục cười cười, rất sáng khoái mà đáp ứng.

Trái lại Lôi Dịch ngậy ngốc, lấy lý giải của hắn đối với Ngạn Mục, vốn còn tưởng rằng hắn sẽ cự tuyệt đó.

Bên ngoài liều mạng đánh nhau rõ ràng rằng xu thế càng kịch liệt. Lại lần nữa liếc mắt nhìn Ngạn Mục, xác nhận hẳn thực sự không có ý tứ muốn đi ra ngoài, cũng liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Lôi Dịch rời khỏi, Thiệu Ngạn Mục thu liễm khuôn mặt cười nổi lên. Hắn có thể tình tường cảm giác được vị trí mọi người vây quanh mã xa này thành một vòng đang đánh, bảo hộ hắn ở chính giữa.

Hắn xác thực bị làm cho ghét loại cảm giác trốn ở phía sau mọi người, nhưng vì để Lôi Dịch an tâm hẳn thật không ngại tung ra một lời nói dối.

Di chuyển đến cạnh cửa sổ xe ngựa, cẩn thận đẩy màn ra. Thật không may mắn, bên ngoài vừa đúng do Lôi Dịch phụ trách.

Dịch nhân tựa hồ phi thường rõ ràng sự lợi hại của Lôi Dịch, cố ý phân năm người vây đánh hắn, nhưng ngay cả như vậy, Lôi Dịch vẫn ứng phó rất nhẹ nhàng. Cảm giác được đường nhìn Thiệu Ngạn Mục, còn có thời gian rảnh rỗi liếc mắt với hắn, bĩu môi ý bảo hắn nhanh chóng trốn trở về.

Thiết, thật nhỏ mọn, nhìn xem cũng không được! Tuy rằng bất mãn, nhưng Thiệu Ngạn Mục vẫn ngoan ngoãn mà rút trở lại, hẳn hiểu được gia hỏa này bá đạo lên thì không người nào có thể địch nổi. Hơn nữa không nhìn hẳn bên này, hẳn còn có bên kia coi được a. Nghĩ như thế, Thiệu Ngạn Mục cũng vừa lúc nhấc lên mảnh bên trái.

Đối diện ngoài cửa sổ rõ ràng là một thân áo đen Tần Linh. Thấy nàng trong lòng Thiệu Ngạn Mục càng không tự vị, bản thân mình lại có thể lưu lạc đến độ nữ nhân phải tới che chở.

Huống chi, ngày ấy ở ngoài cửa vừa thấy Tần Linh đến, Thiệu Ngạn Mục liền nhận ra nàng chính là “An Bình công chúa” trong cung! Thấy nàng xuất hiện ở bên Lôi Dịch, còn xưng hẳn làm chúa công, Thiệu Ngạn Mục tất nhiên là hiểu ra rất nhiều chuyện, chỉ là không biết An Bình công chúa thật sự đi đâu, e rằng là lãnh ít dữ nhiều rồi.

Vào giữa lúc Thiệu Ngạn Mục hoảng hốt lại nghĩ tới cái người giả trang Nguyệt Lan, không tự giác mà nắm chặt nắm đấm, Nguyệt Lan...

“A...!” Một tiếng kêu thảm, kéo đường nhìn Thiệu Ngạn Mục. Là giữa lúc Tần Linh sơ suất bị đối thủ của nàng đâm thương bụng.

Mắt thấy kiếm thích khách sắp hạ xuống, nhưng bản thân nàng lại còn đang lảo đảo thối lui về sau, Tần Linh không tự giác mà nhắm mắt lại.

Nhưng theo một tiếng động vang lên, kiếm thế nên đâm vào trên người bản thân chậm chạp không xuống. Tần Linh trợn mắt nhìn, đã thấy đối thủ bản thân ngược lại bị cái gì đó đánh ngã xuống đất ánh mắt hướng về thích khách đang oán hận nhìn lại, cư nhiên là nam nhân ngồi dựa vào cửa sổ. Không biết hẳn làm sao làm được, còn rõ rệt đang thở gấp.

“Cẩn thận!” Thiệu Ngạn Mục lớn tiếng hô Tần Linh. Nàng còn đang phát ngốc gì, không thấy được thích khách kia lại đứng lên rồi sao? Hẳn vừa nãy thực là rất vất vả mới thoáng chốc khống chế tăng giảm gió, thích khách lại bị ngã xuống đất cũng chỉ là lực bản ngược quá lớn, còn không nắm chặt cơ hội!

Nghe được nhắc nhở Thiệu Ngạn Mục, Tần Linh lại lần nữa triển đấu cùng đối thủ. Nhưng thương nàng vừa rồi dù sao không phải thương nhỏ, còn đang không ngừng mà chảy máu, sợ rằng kiên trì không được bao lâu!

Thiệu Ngạn Mục nhíu mày, nỗ lực tập trung tinh lực thúc đẩy không khí xung quanh lưu động, hình thành từng đạo lưỡi gió bay đi hướng thích khách. Đáng tiếc hiện tại hẳn có thể khống chế độ mạnh yếu lưỡi gió cũng không lớn, chỉ là đánh nhỏ nháo nhỏ, quấy rối phán đoán của thích khách mà thôi.

Mẹ nó, không khỏi trong lòng chửi lên, nữ nhân kia sắp chống đỡ không được rồi!

47. Chương 47

Cửa sổ trên mã xa hiển nhiên quá nhỏ, Thiệu Ngạn Mục không do dự, đứng dậy thân thể, rất nhanh lao ra khỏi mã xa.

Người bên cạnh Sở Thất cũng chú ý tới nguy hiểm của Tần Linh, muốn đi hỗ trợ, lại bị mấy đối thủ của bản thân cuốn lấy càng chặt.

Chết tiệt! Trong bụng Sở Thất đầy lửa! Thích khách lần này hiển nhiên ở nhân số, võ công thân thủ trên đều như là đã tính toán rồi, cơ bản đều là vài ba người một cuốn bọn họ, ứng phó khá phí sức, chính trên người hẳn đã nhiều chỗ bị thương.

Ánh kiếm sắc bén lại lần nữa từ từ tiếp cận Tần Linh, lúc này thân ảnh Thiệu Ngạn Mục mới khó khăn lắm chạy tới.

Phịch một tiếng phá mở cho Tần Linh. Đối diện ngay trước mắt là mũi kiếm, Thiệu Ngạn Mục thuận thể thối lui ra sau vài bước, hai tay hướng về phía trước gắt gao hợp trụ thân kiếm. Rõ ràng là tay không đoạt dao sắc, chặn thích khách xâm phạm.

Nhưng Thiệu Ngạn Mục lại quên người học võ thế giới này đều là lấy nội lực làm cơ sở.

Chỉ thấy thích khách khinh thường mà khê câu khoe miệng, nội lực bắn nhanh nhập thân kiếm.

Rồi đột nhiên thân kiếm bắt đầu run, từ chỗ chuôi kiếm kéo tới mùi nguy hiểm Thiệu Ngạn Mục cũng lập tức cảm thụ được, không đợi hắn có động tác khác, bất ngờ mặt trên bị nội lực hùng hậu sinh sôi oanh tiếng thoát ra ngoài, cứng rắn tông vào mã xa!

“Thiệu công tử!” Là thanh âm bọn Sở Thất kinh hoàng.

Khổ cực khởi động thân thể, tám lưng dựa vào mã xa. Thiệu Ngạn Mục thở gấp gấp, khoe miệng không ngờ còn chảy ra máu tươi, sắc mặt cũng trắng bệch, có thể thấy được một cú vừa rồi mãnh liệt thế nào.

Khi kiếm lại kề sát tới, Thiệu Ngạn Mục chỉ hơi nghiêng sườn, tránh thoát đòn vào ngực trí mạng, nhưng kết quả cũng thực sự đâm vào trên vai.

Thích khách rất nhanh cầm kiếm rút ra, lưỡi kiếm lại tiếp tục đánh tới, phần bụng thất lưng chọt truyền đến đau đớn kịch liệt, cúi đầu vừa nhìn thỉnh thoảng phát hiện bụng bản thân lại máu tuôn ra, dường như cũng bị chém thất lưng?!

Không thể tin tưởng mà nhìn người trước mắt duy nhất có thể ra tay, yêu... Yêu quái!? Theo sau, không cam lòng mà âm âm ngã xuống đất! (analin: nàng nào hiểu chỗ này nói gì ko? Văn bản tiếng trung nó thể. = =, ta thì gà mờ ko hiểu >> Đọc đoạn sau mới hiểu. Bà tác giả này... =.=||)

Té ra cả cánh tay trái của Thiệu Ngạn Mục lại có thể bất ngờ sinh sôi âm âm cơ bắp, bàn tay trở nên rộng lớn, năm ngón càng dài ra. Móng tay sắc bén nhọn hoắt trên kiếm đối phương xẹt qua trước mắt bản thân ma sát, bỗng nhiên xẹt qua bụng thất lưng thích khách, lưu lại năm đạo rãnh máu khắc sâu!

Thấy thích khách đã ngã xuống đất, cánh tay trái chọt khôi phục nguyên trạng, Thiệu Ngạn Mục lúc này mới thuận theo mã xa mệt mỏi hạ người xuống.

Nhưng bụng không ngừng truyền đến trận trận đau đớn, lại khiến Thiệu Ngạn Mục một chút cũng không dám thả lỏng. Cẩn trọng chịu đựng đau đớn, thở gấp gấp, tay phải khê phủ lên chiếc bụng hơi gồ lên của bản thân.

Lần đầu tiên, mang thai tới nay là lần đầu tiên hắn có cảm giác trong bụng bản thân quả thực thai nghén một sinh mệnh, không nghĩ lại dưới tình huống như vậy! Hắn hiện tại thậm chí có thể rõ ràng mà chấp nhận tâm tình hài tử sợ hãi, đang rõ ràng nói cho hắn, con bị làm hại rồi!

Không phải sợ, không phải sợ, không có chuyện gì rồi, đã không có chuyện gì rồi... Trong miệng nhẹ giọng mà nỉ non, không ngừng trấn an hài tử.

Nhưng trái tim dị thường nhảy lên lại đang nhắc nhở Thiệu Ngạn Mục, không chỉ có hài tử đang sợ, chính hắn cũng đang sợ!

Bởi vì hắn đã cảm giác được, hắn rõ ràng cảm giác được sinh mạng bản thân đang không ngừng tiêu tan! Đây rõ ràng là chuyện không có khả năng, trước bất luận năng lực của thiên tính tộc bọn họ, cho dù là người thường cũng sẽ không có cảm giác sinh mệnh đang biến mất nha?!

Nghi hoặc, sợ hãi gắt gao tranh chấp trong lồng ngực Thiệu Ngạn Mục.

Một ý nghĩ đột nhiên xẹt qua trong não!

Thiệu Ngạn Mục kinh hoảng mà mở to mắt, là... Hồn thích?!

Lại có thể có loại hiệu quả này sao?!

“Ngạn Nhi!!”

“Ngạn Mục!!”

Cảm giác được có người vọt tới, còn gắt gao mà ôm lấy bản thân.

“Ngạn Nhi! Em không sao chứ? Nói đi! Là ta đây!” Bản thân phong trần mệt mỏi mà chạy tới, nhưng thân thể ôm vào trong lồng ngực cũng lạnh giá, còn đang không ngừng mà phát run rẩy, Triệu Lãm Hoán lại lần nữa gắt gao ôm thật chặt người trong lòng.

Thanh âm bồi rối nôn nóng bên tai dị thường quen thuộc, sương mù mông lung mê man vọng qua đi, khuôn mặt tuấn tú trước mắt cư nhiên là thuộc về nam nhân kia. Hắn... Tới sao?

Dư quang còn thấy thêm một người đã chạy tới, là Lôi Dịch.

48. Chương 48

Dư quang còn thấy thêm một người đã chạy tới, là Lôi Dịch. Giây dụa rút ra khỏi bàn tay phải của Triệu Lãm Hoán ôm vào lồng ngực mà đi kéo y bào của Lôi Dịch.

“Ngạn Mục! Ngạn Mục!” Lôi Dịch muốn xem tình trạng Thiệu Ngạn Mục, nhưng Triệu Lãm Hoán lại dám ôm Ngạn Mục không cho hắn chạm. Hắn hỏa đã có thể bốc lên, “Chết tiệt, người tránh ra cho ta!”

Khi đó Triệu Lãm Hoán đương nhiên không chịu buông tha, hắn thật vất vả nghìn dặm chạy tới lại để hắn thấy cảnh Ngạn Nhi thụ thương, hắn cảm giác trái tim cũng muốn ngừng đập! Nhưng Ngạn Nhi còn chủ động đi kéo y phục của Lôi Dịch, càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

“Mẹ nó! Người mau tránh ra, ta là đại phu!” Lôi Dịch thật sự nóng nảy, cái tên Triệu Lãm Hoán này sao không thức thời như thế!?

Đại phu?! Lại nhìn đến người trong lòng bản thân vẻ mặt tái nhợt, Triệu Lãm Hoán lúc này mới chấn động sững sờ tiếp, hắn đương nhiên rõ ràng thương của Ngạn Nhi lúc này mới là quan trọng nhất, lập tức vội vàng thả ra để Lôi Dịch xem chỗ bị thương.

Lôi Dịch vừa mới sờ lên thân thể Thiệu Ngạn Mục, đã bị hắn bắt lấy tay trái.

“Lôi... Bụng, bụng... Đau quá...” Thiệu Ngạn Mục miệng thở hổn hển nói, lại lần nữa nắm thật chặt tay trái Lôi Dịch, “Cứu, cứu cứu... đứa bé!” Hắn có thể cảm giác được đau đớn bén nhọn bên dưới, nhưng hoàn toàn không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Hai nam nhân bên cạnh lúc này mới chú ý tới vết máu chảy giữa hai chân của Thiệu Ngạn Mục nhìn thấy mà giật mình!!

=====

Quỳ gối bên giường, hai tay nắm chặt tay trái người nọ, Triệu Lãm Hoán duy trì tư thế đã rất lâu rồi. Hắn sau khi hồi hận, tâm hắn đau, chỉ mấy tháng không gặp, người trên giường lại trở nên tiều tụy như thế, thân hình gầy gò, đôi môi không có màu máu, vì nhìn nhanh không thấy được phong thái của hắn rồi.

Triệu Lãm Hoán thoáng đứng dậy, cúi người nâng đầu đến trên vai Thiệu Ngạn Mục, hít khí thật sâu không sai, là mùi vị Ngạn Nhi! Cuối cùng giống như nhìn không được khe liếm lên trên cổ hắn, Ngạn Nhi... Nhanh khỏe lên đi! Ta rất nhớ em!

Ngẩng đầu, trước mắt chính là đôi môi gần trong gang tấc, đưa tay mô phỏng theo đường môi xinh đẹp đó, lại bỗng nhiên nhớ tới hình như bản thân chưa bao giờ từng hôn hắn?!

Miệng vết thương ngực trái một trận kịch liệt co rút lại. Đúng rồi, hắn cho tới bây giờ đều yêu cầu em bịt miệng mà... Xin lỗi, thực sự xin lỗi!

“Uy, người làm cái gì đấy!?”

Triệu Lãm Hoán vừa định hôn thế ngừng lại, quay đầu vừa nhìn, quả nhiên là cái tên Lôi Dịch tới.

“Ngạn Mục hiện tại cũng thành dạng này, ngươi còn muốn làm loại chuyện này sao?!” Lôi Dịch tức giận tiến lên kéo ra người ghé vào trên thân Thiệu Ngạn Mục.

Triệu Lãm Hoán khẽ mở miệng lại vẫn không nói cái gì, hắn cũng không có muốn làm cái gì đối với Ngạn Nhi, chỉ là muốn khẽ hôn em...

(analinh: cho từ em nó cứ sao đó nhĩ = =)

Thấy bộ dạng Triệu Lãm Hoán hiện tại chán chường, Lôi Dịch cũng không nói cái gì nữa, sớm biết như vậy hà tất làm như thế khi trước chứ! “Đi ra ngoài nói đi, để hắn nghỉ ngơi cho tốt!” Lần này kỳ thực nhờ có Triệu Lãm Hoán đứng lúc dẫn người tới, bằng không thật đúng là không qua được cửa kia. Hắn không nghĩ tới nhị ca lại có thể một điểm tình cảm cũng không lưu, sát thủ ám sát sòng sau xô sòng trước truy đuổi! Người bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!!

Trong thư phòng không lớn, Lôi Dịch ngồi đối mặt cùng Triệu Lãm Hoán cách một mặt bàn, phía sau từng người còn đứng là Sở Thất cùng Hộ linh. Hai người đều không nói chuyện, lặng yên.

Triệu Lãm Hoán tâm niệm thương thế Ngạn Nhi, đi trước hỏi: “Hắn... Sao rồi?”

“Không tốt lắm... Ngoại thương không có gì, ngược lại bị nội lực làm bị thương phổi, hơn nữa trên người hắn còn có hồn thích ở đây hút tinh lực của hắn, đã động thai khí.” Ngạn Mục quá thích cậ mạnh rồi, lần này động thai khí thực sự là vạn không nên a!” Đúng rồi, máu Dung Bích Lan lấy được không?”

Triệu Lãm Hoán thở dài, “Còn chưa... Ta dẫn người vào giết thì người đã đi nhà thì trống...”

“Giết?!” Triệu Lãm Hoán còn chưa nói hết đã bị Lôi Dịch lo lắng mà cắt đứt, “Ta muốn chính là máu sống! Người giết người sẽ không dùng được!!”

Nói xong hai người đều sửng sốt.

Triệu Lãm Hoán càng dở khóc dở cười, “Như thế thì nói tiếp, vẫn là nhờ động tác của Dung Bích Lan nhanh rồi!” Bằng không, giải được chẳng phải làm không được?! Nghĩ tới đây, sau lưng toàn bộ một trận lạnh giá, thực sự là vô cùng may mắn!

Hai người lại không nói, bầu không khí lại lần nữa trầm oi hơn.

Đúng vậy, hai người bọn họ “ngươi tính toán ta, ta tính toán ta”, kết quả lại bị nữ nhân kia ngồi thu “ngươi ông đắc lợi”, âm thầm hạ thủ đến mức này! Thật là bi ai của hai quốc gia bọn họ “... Ta muốn biết các ngươi làm An Bình công chúa thực sự ra sao rồi?” Triệu Lãm Hoán nhớ tới hoàng tử của hắn. Bọn họ còn thật có bản lĩnh, một người xa lạ lại có thể giả dạng giống như thế, hắn cùng Tề đệ ngày ngày không phát hiện!

“Cái này... Nói thật là, ta không rõ lắm. Sau khi ngươi phong Dung phi, ta liền đem sự vụ Long Á cơ bản giao cho nàng xử lý rồi.” Lôi Dịch lại cân nhắc, suy đoán nói “Lấy thủ đoạn của Dung Bích Lan xem hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều.”

Không sai, liền xem nha đầu bên cạnh Ngạn Nhi, Triệu Lãm Hoán cũng biết hy vọng không lớn rồi. Thực sự là không có ngờ tới, hoàng tử lại có thể đi như thế...

“Ta hỏi, Dung Bích Lan rốt cuộc là người làm ra sao?” Triệu Lãm Hoán vẫn không cam lòng, bọn họ lại có thể thua bởi trên tay một nữ nhân như thế!

49. Chương 49

“Dung Bích Lan...” Lôi Dịch rất nhanh hiện lên hồi ức, “Nàng là người của gia tộc Vương phi Nhị hoàng huynh ta, vốn chính là một con riêng, lại một người con gái, họ hàng gia tộc bọn họ bên kia tựa hồ một điểm cũng không muốn thừa nhận thân phận của nàng. Khi ta ở Phượng thành gặp gỡ nàng liền thuận tiện giúp nàng, chưa hiểu được rõ ràng, ta chân trước vừa đi, người chân sau đã tới rồi.” Âm thầm cười nhẹ

tiếng, “Nàng vẫn có ý tứ muốn báo đáp ta, đã đi theo người rồi, lại có thể còn ngồi chức phi tử của người... Dã tâm còn nuôi lớn đến vậy!” Nói đến đây, Lôi Dịch cũng thốn thức không ngớt.

Triệu Lãm Hoán càng ngạc nhiên, như thế nói ra đều là do hấn nuôi hổ làm họa rồi?!

“Mặc kệ thế nào, người đều phải nhanh chóng tìm ra nàng!” Thời gian không nhiều lắm, huống chi giải được phối trí được độ khó cũng không nhỏ. Lôi Dịch Trầm Ngâm tiếp, “Ta muốn đưa Ngạn Mục đi Độc Hương cốc, trong đó có sư phụ ta ở. Với năng lực của sư phụ, hấn là có thể lùi lại giai đoạn phát tác thứ ba của hồn thích.”

“Thực sự? Vậy thật tốt quá!!” Triệu Lãm Hoán thoáng cái kích động lên, suy nghĩ một chút lại nghiêm mặt nói: “Trước có người từng trúng độc hồn thích này sao?”

“Có, có hai người từng trúng.” Lôi Dịch khẳng định.

“Bọn họ... Giờ thế nào rồi?”

“Chết rồi, cuối cùng hồn thích phát tác sau sẽ chết đến chẳng còn chút gì, một chút cũng không thừa lại, ngay cả thi thể cũng không từng lưu lại!” Hồn thích chính là kinh khủng ở chỗ này, đem một người rõ ràng tồn tại toàn bộ trên đời xóa sạch!

“...” Dù chưa lập tức nói tiếp, nhưng Triệu Lãm Hoán tin tưởng Ngạn Nhi là sẽ không đơn giản rời bỏ như thế, hấn nhất định có thể cầm giải hồn thích!

“Ta rất cảm ơn người vì làm cho Ngạn Nhi, nhưng người chính rõ ràng nhất, hấn là người của ta!” Hấn đương nhiên biết tâm tư Lôi Dịch, nhưng Ngạn nhi hấn là sẽ không nhường!

Hanh! Lôi Dịch chẳng thèm liếc Triệu Lãm Hoán, Ngạn Mục hiện tại cũng không có ấn tượng tốt gì với Triệu Lãm Hoán!

Chúng ta đều bằng bản lĩnh, xem coi!

===

Hơn hai tháng qua, ngoài Độc hương cốc là xuân hàn se lạnh, trong cốc trái lại một mảnh phong cảnh xinh đẹp.

Bên trong phòng đã bị cốc chủ đương nhiệm liệt vào cấm địa, lại có hai người đang đánh cờ.

Cầm cờ trắng chính là một vị lão nhân tóc bạc, đứng là không lo lắng chút nào mà cầm cờ lên hạ xuống, thấy đối phương bộ dạng khổ não như thế đầu không khỏi dào dạt đắc ý.

“Đừng tới, đừng tới!” Nam tử cầm cờ đen bất ngờ đùa giỡn nổi lên, tay vòng vo khuấy loạn bàn cờ. “Hoa lão đệ, tiền bối, cốc chủ đại nhân,... Ta đã nói ta sẽ không chơi cờ gì rồi mà, còn chết sống kéo ta chơi... Kiểu thắng như vậy không có thú vị gì mà?”

Lão giả kia rõ ràng là Hoa Ứng cốc chủ đương nhiệm Độc hương cốc, hiển nhiên khi nghe đến ba chữ “Hoa lão đệ” sắc mặt đen thui, thực sự nói không biết xấu hổ, đều là lão yêu quái hơn 90 tuổi rồi! Trở mình một ánh mắt coi thường, nói: “Vậy lẽ nào hạ người chơi cờ năm quân buồn chán ha?!”

“Thiết ~~ vậy cứ coi tỉ số kết quả hiện tại quanh nửa ngày này chưa từng có là được rồi?” Nam tử cầm đen xem thường phản bác.

“Đó là người tài nghệ quá kém!” Lão giả không cam lòng.

“Chê ta kém còn muốn kéo ta tới?” Tự tại mà uống một ngụm trà.

Nếu là có những người khác ở đây, có thể phát hiện nam tử cầm đen rõ ràng là Thiệu Ngạn Mục trúng hồn thích. Ngoài cái bụng to lớn kia, đã thấy hấn không còn dấu hiệu suy nhược nào, trước kia sắc mặt xanh trắng, thân hình khô gầy cũng đã khôi phục thành bộ dạng hấn lúc ban đầu.

Hoa Ứng nhìn bộ dạng Thiệu Ngạn Mục uống trà mà dờ ra, thật cảm thấy thế sự vô thường a!

Có ai sẽ ngờ tới người này lại có thể không phải là một người bình thường. Thiên tinh tộc... Hoa Ung nhớ tới tình cảnh lúc đầu Thiệu Ngạn Mục từ suy yếu đến độ hồn tan phách tán, đã gãy thành như vậy rồi lại còn cái bụng ưỡn ra, khiến hai tiểu tử kia sợ đến...

Lúc đó hẳn có thể “Xem” trong thân thể Thiệu Ngạn Mục hồn phách từ từ biến mất, tựa hồ được lực hồn thích đang làm hao mòn, càng làm cho hẳn giạt mình chính là hồn phách kia lại có thể chiến thắng, hồn thích liền không giải thích được như thế mà tự lui!!

Sau khi hẳn thảo luận một phen cùng với Thiệu Ngạn Mục sau khi tỉnh lại cho rằng, hẳn là chỗ nào đó đặc thù của thiên tinh tộc chống đỡ được hiệu lực của hồn thích.

Thực sự là người định không bằng trời định a!

“Tiểu mục, người thực sự không dự định nói cho bọn họ chuyện người đã khỏi hẳn?” Mặc dù tuổi tác Thiệu Ngạn Mục như thế thực tế quả thực lớn hơn so với Hoa Ung, có điều bọn họ đâu có theo tính toán theo bối phận hiện tại, thật đáng xấu hổ.

Thiệu Ngạn Mục ngậy cả người, biểu tình thật bất đắc dĩ, “Hoa tiên bối, chúng ta không phải đã nói rồi, coi như tên Thiệu Ngạn Mục từ nay về sau không hề tồn tại rồi sao?” Tu đường trong cuộc sống, hẳn nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy như vậy đối với ai đều tốt.

50. Chương 50

“Nhưng như vậy thực sự sẽ tốt chứ?... Bọn họ hiện tại suốt ngày tiêu tụy...” Hoa Ung cũng không có cách nào. Mắt thấy hơn ba tháng qua, nhưng thuốc dẫn máu sống lại vẫn không có tầm hơi, hai tiểu tử kia là càng ngày càng ngồi đứng bất an, những cái đó hẳn đều nhìn trong mắt, dù cho không tính Triệu Lãm Hoán, hẳn cũng phải vì đồ nhi ngoan của hẳn tranh thủ tiếp.

Kỳ thực hẳn vốn cũng không đồng ý hai người đàn ông lại ở bên nhau, hãy nhìn tinh thần tiểu tử Lôi Dịch kia bị tổn thương như thế, Thiệu Ngạn Mục lại còn mang thai, sống chết cũng tùy bọn họ đi.

Nghe vậy, Thiệu Ngạn Mục cũng cười khổ.

Có một số việc chính bất đắc dĩ như vậy. Khi hẳn đau khổ canh giữ ở bên cạnh Triệu Lãm Hoán, ti tiện thế, khi không hề tự tôn mà cầu xin một chút tình yêu, hẳn nhận được chính là cái gì chứ? hoài nghi, không tin tưởng, thậm chí là phản bội!

Nhưng cho tới bây giờ, không chỉ nói đã hận, hẳn hình như ngay cả khí lực để yêu cũng không còn tồn tại nữa rồi! Khiến hẳn cảm thấy một lời yêu hận của hẳn đều ở lại trên người Triệu Lãm Hoán, hết thấy khí lực dám vì hẳn mà đánh bóng bản thân, năng lực yêu cũng được, năng lực hận cũng được, toàn bộ đều đã rời xa hẳn.

Có thể bởi vì điều đó, đối với Lôi Dịch hẳn cũng nổi không được sự yêu thương. Hẳn hiểu rõ ánh mắt Lôi Dịch truy đuổi hẳn, cũng biết y thực sự muốn gần cạnh hẳn, nhưng hẳn chỉ có thể coi y làm bằng hữu, làm huynh đệ, lại trăm triệu lần không nổi lên được ý yêu hận. Với những điều ấy, hẳn cũng chỉ có nói lời xin lỗi!

Đứng sau sự sống cái chết bình thiên hạ mới là việc hai hoàng đế bọn họ nên làm, còn như ân oán này cắt đứt không xong thì để hẳn tự tay cắt đứt! Tin tưởng chờ sau vài ngày, bọn họ phát hiện hẳn “biến mất” dưới thuốc độc hồn thích, cũng có thể yên tĩnh...

Thấy Thiệu Ngạn Mục không nói, Hoa Ung chỉ biết hẳn thực sự hạ quyết tâm muốn thoát đi, ai... “Nếu đã suy nghĩ rõ ràng, ta đây cũng sẽ xử lý thỏa đáng, chỉ trông mong người cẩn thận mọi việc!”

Thiệu Ngạn Mục cũng không nói nhiều, hai tay ôm quyền, thật tình nói lời cảm ơn.

“Được rồi, người có thể còn chưa biết, tiểu tử Triệu hôm nay đưa ”Thuốc dẫn” tới.” Ở trong mắt Hoa Ứng, Dung Bích Lan chính là một thuốc dẫn, “Đang nhốt ở trong lao sau núi!”

Thiệu Ngạn Mục rất bất ngờ, hai người kia tìm dù sức lực rất lớn nhưng vẫn không có tấm tích của nàng, hiện tại hồn thích của hắn cũng giải xong rồi còn muốn làm cái gì nàng?

“Xem ra, người phải sớm đi ”chết” rồi.” Nhìn Hoa Ứng tựa hồ có chút hả hê, “Ta cũng biết đồ nhi của ta, thuốc dẫn vừa đến hắn lập tức có thể làm ra giải được, đến lúc đó bọn họ muốn vào xem người ta lại ngăn không được!”

“... Được rồi, ta đây sớm đi. Thực là khổ cực người, Hoa lão đệ!” Thiệu Ngạn Mục vừa nói còn cọt nhả mà vỗ Hoa Ứng cho người vui này “Người được, một lão tiểu tử, còn cây già lên mặt!!” Hoa Ứng tức giận không ngớt, lão yêu quái này ý vào tuổi của bản thân còn chiến tiện nghi của hắn. Một đập vai kia còn đập hắn thật đau!

Lời này vừa thoát ra, cửa phòng bất ngờ chỉ nha một tiếng mở.

“Tử Quyền?!” Thiệu Ngạn Mục phản ứng lại đầu tiên.

“Đúng... Nương nương?” Lý Tử Quyền vẻ mặt nghi hoặc, hắn nhận ra Thiệu Ngạn Mục, nhưng hoàng thượng không phải nói nương nương bệnh rất nghiêm trọng sao?

Hoa Ứng nhìn trái nhìn phải, liền đứng dậy rời đi, hắn nhìn ra được Thiệu Ngạn Mục có chuyện muốn cùng cái người trước mặt này nói.

Thiệu Ngạn Mục thu dọn tàn cục trên mặt bàn, chỉ vị trí Hoa Ứng vừa rời đi, nói: “Tử Quyền, tới ngồi đi.”

Lý Tử Quyền ngồi xuống, hỏi: “Nương nương... Ngài?” Rõ ràng không có bộ dạng bị bệnh a.

Thiệu Ngạn Mục cười cười, “Được rồi, bệnh đã khỏi rồi.”

“Nhưng hoàng thượng...”

“Hắn cũng không biết.”

Nhìn Tử Quyền vẫn một bộ dạng không hiểu chút nào, Thiệu Ngạn Mục cũng không giấu diếm lập tức đã kể đơn giản chuyện đã trải qua. Dù sao cũng đã xong vào, thì không dấu diếm được cái gì nữa.

...

Lý Tử Quyền cũng hiểu rõ cái đó. Hắn giải thích, ngoài phòng không có đến một người, hóa ra là một cấm địa. Chính hắn ngược lại bởi vì trước tối hôm qua mới vừa theo hoàng thượng đến Độc hương cốc, còn không biết quy củ nên lại chạy vào rồi...

51. Chương 51

Vào đêm, Độc Hương cốc ban ngày còn áp áp nhiệt độ lại đột nhiên rét xuống, khiến mấy thủ vệ oán hận liên tục. “Người nói người đàn bà bị giam giữ ở đây rốt cuộc là dùng vào mục đích gì?” Bên trái hỏi. “Nào có ai biết chứ. Có điều, nếu phải đặc biệt tìm người canh gác, sợ là rất quan trọng đó... Người cũng đừng nghĩ chiếm tiện nghi của người ta.” Bên phải nói xong còn hung ác trừng bạn mình. Tên bạn này trong cốc nổi danh: sắc lang, bản thân nếu không trông coi chặt chút, xảy ra chuyện gì không may mắn thì chính bản thân chịu! “Thiết ~~ tôi làm sao mà không đúng mực!” Thấy chủ ý của bản thân bị vạch trần, bên trái cũng không thẹn thùng, còn nói sạo, “Tôi không phải muốn thấy huynh đệ chúng ta gác dưới cái đêm giá lạnh ở đây, lòng không cam chút nào.” Nói xong còn dự định cười thêm vài tiếng thì bên trái phát hiện ra bản thân không phát ra tiếng, trước mắt tối sầm, ngã đổ về phía trước. Thân thể ngã xuống vừa vặn ngăn lại đường nhìn người bên phải, đến khi bên phải phản ứng lại, cũng tương tự bị đổ xuống trên mặt đất. Một người khác thoải mái đi vào bên trong. Cái gọi là lao ngục bên trong hiển nhiên là một sơn động, ví như không phải nhờ cuộc đối thoại của hai người ở cửa thì người kia cũng không tìm được trong này. Sơn động

tuy là hình thành từ thiên nhiên, nhưng còn nhìn ra vết tích có người khéo léo khai mở. Từng bước đi vào trong, có thể thấy được sơn động cũng không có đường vắt ngang, đường chật hẹp, vách núi càng trơn tuột như vốn ban đầu đường hầm thế giới thông nhau. Cách vài bước đường chính là một cây đuốc, vì vậy ở chỗ sâu nhưng vẫn có vẻ sáng sủa. Đứng trước bất ngờ tới đáy hang, lại nguyên là một góc phải quẹo vuông góc đi vào. Mới quẹo phải đi vào vài bước tình cảnh trước mắt khiến Thiệu Ngạn Mục vạn phần kinh ngạc. Chỉ thấy hai bên trái phải thạch thất (ana: phòng bằng đá) chỉnh tề xếp hàng, ba mặt đều là thạch bích, cửa ra duy nhất cũng là một cửa bằng sắt, quả thực rất giống ngục giam. Đầu tiên nhìn thấy bên trong mấy gian thạch thất không có người, ngược lại lưu giữ dày đặc mấy cỗ bạch cốt, thậm chí còn có dây xích sắt thô lớn khóa trên tứ chi bạch cốt, toàn bộ bên trong động thoát nhìn lại âm trầm quỷ dị, Độc Hương cốc lại có thể có nơi như thế này, không biết nên dùng gì để nói đây. Bất ngờ, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng nước nổ nho nhỏ của đàn bà, Thiệu Ngạn Mục bước nhanh về hướng thanh âm. Người trước mắt lui trong góc phòng thạch thất, ôm hai đầu gối, vùi đầu ở trong hai tay, mái tóc đen rối loạn, hai vai còn đang hơi co rúm lại. Đây là... “Dung... Phi?” Hiển nghe là nghe được tiếng Thiệu Ngạn Mục, người lui ở góc tường bật người ngẩng đầu lên, có thấy thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt. Có chút hoảng hốt nhìn về phía... “Thiệu Ngạn Mục?!” Dung Bích Lan đứng lên, kéo theo xích sắt trên thân phải và cổ tay đi tới trước cửa lao, phần hân nhìn người đàn ông trước mắt. “Người tới làm gì?... Tôi cười ta phải không?!” Lại ngốc sững sốt một chút, nhú mày — Không đúng, còn chưa có người lấy máu của mình, “Người... Sao lại không có chuyện gì?”

“Thế sự vô thường!” Nhìn nàng một cái, Thiệu Ngạn Mục đi lên trước, lưng dựa vào cửa lao cúi đầu ngồi xuống. Nàng ta tựa hồ sống cũng không tốt...

Dung Bích Lan hiển là không rõ, cất cao thanh âm: “Là ý gì?!”

“... Vì gì người luôn luôn nhằm vào ta?” Không để ý tới vấn đề của nàng, Thiệu Ngạn Mục lại tự hỏi lại.

“Vì sao? Hừ” Vạn vạn nhỏ ra thanh âm bén nhọn, “Ta Dung Bích Lan có chỗ nào so ra kém với người? Hai người ta thích trước sau đều yêu thương đồ đàn ông như người!?... Nha, không! Không phải đàn ông, là một tên yêu quái chẳng nam cũng chẳng nữ!” Ánh mắt hàn quang của Dung Bích Lan lướt qua cái bụng nhô ra của Thiệu Ngạn Mục.

Thân thể run phát, Thiệu Ngạn Mục lại có thể gật đầu thừa nhận!

Nàng ta nói không sai! Bản thân chỉ có nằm lên giường đàn ông, ngay cả chuyện đàn bà con gái mang thai bản thân cũng làm... Có điều, Ngạn Mục tới còn có chuyện khác muốn hỏi.

“... Nguyệt Lan là người phái người giết?”

Dung Bích Lan giật mình sững sốt, ngược lại không nghĩ tới tên kia hỏi việc này.

“Đúng vậy, ta không chỉ giết cô ta, còn lột da mặt cô ta, ném cô ta vào trong giếng đó!” Giống như là có chút kích động, tay bắt lấy song sắt đã nổi lên gân trắng xanh “Ha ha! Người còn không biết chứ, không riêng gì nha đầu Nguyệt Lan, Trương Hải và Đỗ Tấn Phi ta đều phái người đi ám sát rồi!!”

Kinh hãi!!

Thiệu Ngạn Mục đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà nhìn người đàn bà đã giống như điên cuồng kia.

Động thân, đi tới trước mặt Dung Bích Lan, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, trong mắt không còn u buồn thê lương trong quá khứ, chợt hiện quang mang nghiêm khắc rõ ràng có thể thấy được.

“Người... nói một lần nữa!!”

Thanh âm âm trầm lạnh lẽo truyền vào tai, khiến Dung Bích Lan kinh hãi, Thiệu Ngạn Mục tỏa ra khí tức âm lãnh như vậy nàng ta chưa bao giờ thấy qua.

Bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng tiếng quỷ gào gió thét vây quanh nàng suốt cả ngày, thân thể lại không khỏi bắt đầu run. “Không... Bọn họ không có chuyện gì, chỉ bị thương...” Vô ý thức đã phủ nhận.

Câu đảo lộn này khiến Thiệu Ngạn Mục bất ngờ.

Bỗng chốc, hai người đều không nói chuyện.

Một lúc lâu, Thiệu Ngạn Mục mới thở dài. “... Người vì sao phải đi tìm cái chết?” tiếng nhỏ trầm ngâm, “Đừng phủ nhận nữa,... Người nếu vẫn ẩn trốn không ra, năng lực hai vị đế quốc có ngồi lên núi cao cũng không ra, tại sao phải hiện thân, dẫn người đến bắt người?”

Dung Bích Lan không nói, kinh ngạc mà nhìn người đàn ông phải là địch nhân của bản thân. Không nghĩ tới người muốn lý giải bản thân nhất lại là người kia?

Cười khổ... vì cái gì?... Bích Lan mệt mỏi, động lực sống sót đã không còn tồn tại nữa!

Ngay lúc chí cao cùng quyền lợi dễ như trở bàn tay, nàng phát hiện nàng mệt mỏi... Bị thân nhân lợi dụng, người bản thân thích cũng trở mặt thành thù, bạn... bạn bè là thế nào? Tự giễu cười cái, đã từng có... Chỉ có Tần Linh, đáng tiếc vẫn bị nàng tự tay vứt bỏ...

Nàng đã hoàn toàn bị cô lập rồi!!

“Người... có thể để ta sờ nó chứ?”

Thiệu Ngạn Mục sững sờ, đã thấy nàng đưa tay qua lan can. xoa lên bụng Ngạn Mục.

Trên tay tinh tường cảm giác được sự nghịch ngợm của thai nhi, nàng cũng từng có nó. Lại nhớ tới tiểu công chúa luôn luôn cô độc ở trong cung.

“Thiệu Ngạn Mục... Ta, mệt mỏi...” Xuất hiện trên mặt chính là nụ cười mệt mỏi.

Thiệu Ngạn Mục nhắm lại hai mắt, “... Ta cũng mệt mỏi rồi” đoạn kiếm trong tay áo lộ ra.

Huyết quang văng khắp nơi!

“... Cảm ơn” Vô lực buông xuống hai tay, khẽ cười, nàng cuối cùng được giải thoát!

Một tay đỡ thắt lưng Dung Bích Lan, “Vì cái gì muốn nói cảm ơn chứ?” Thiệu Ngạn Mục thì thào tự nói với chính mình, bản thân muốn báo thù... Nói cảm ơn thì sao xem là báo thù chứ...

Bày thân thể nàng ta chậm rãi đổ trên mặt đất, khép lại ánh mắt phiếm lệ, bảo trọng, đi đường thuận lợi!!

52. Chương 52

Năm ngày sau, Độc Hương cốc cử hành lễ tang.

Giữa phòng hai phần quan tài treo đầy giấy trắng.

“Được rồi! Tiểu Mục cũng đã ra đi, các người cũng nên đến từ nơi đâu thì trở về nơi đó đi, đừng ở lại trong Độc Hương cốc của ta nữa!!” Hoa Ứng hết sức bất đắc dĩ, một trong hai quan tài hiển nhiên là thi thể Dung Bích Lan, trong cái kia cũng rộng tuếch, cũng được coi là kiệt tác của Thiệu Ngạn Mục kia. Tuy rằng hai tiểu tử này đều biết rõ, nhưng chính là sống chết ở lại nơi này, đáng đáp càng ngày càng thảm hại, tiểu tử đến độ không nhìn ra hình thù!

Hoa Ứng cũng không nghĩ tới Thiệu Ngạn Mục lại có thể nói cũng chẳng nói với bản thân một câu, liền đã giết người, để lại một cục diện rối rắm như thế cho bản thân. Bản thân Hoa Ứng khuyên can mãi mới khiến hai người kia hiểu rõ được rằng: tuy rằng ba tháng vẫn chưa đến nhưng Thiệu Ngạn Mục đã sớm “Biến mất” – đã chết rồi.

Lôi Dịch là người hiểu lý lẽ, cũng biết người chết không thể sống lại, cần phải thừa nhận Ngạn Mục đã ra đi là sự thực, tuy vậy cũng thấy thật khó khăn để chấp nhận.

Bản thân còn chưa tự thông báo với Ngạn Mục, còn chưa cùng Triệu Lãm Hoán cạnh tranh công bằng, Ngạn Mục lại đi liền như thế, cái gì cũng không lưu lại... Bản thân đã giằng co mất tháng, có thể ngay cả tình yêu cũng được tính là yêu đơn phương, liền như thế xong... Vậy làm sao có thể cam tâm đây?!

Tuy nhiên, đã trôi qua thì không thể có lập trường không cam lòng nữa...

Triệu Lãm Hoán thì lại không như vậy. Tuy rằng biểu hiện ra thoát giống Lôi Định thương tâm muốn chết. Nhưng vẫn có hi vọng, vẫn tin tưởng Ngạn Nhi của mình chưa biến mất!

Bởi vì ngọc bội Ngạn Nhi vẫn mang không có ở trong đồng y phục lưu lại, Lãm Hoán đã lực tung hết thấy các nơi có thể tìm cũng không thấy ngọc bội. Mà quan trọng hơn là – đã không thấy Hộ Linh!

Bản thân sẽ chờ, đợi Hộ Linh nguyện ý truyền về tin tức mới thôi!

Thời gian hai năm rất nhanh đã trôi qua, đối với bách tính Long Á quốc mà nói, hai năm này chiến sự lớn nhỏ cũng không hề có một, mưa thuận gió hòa, cuộc sống trôi qua hết sức thỏa mãn. Thế nhưng gần đây nhất dân tộc du mục phía tây không biết động chạm gì, lại kêu gào muốn tiến công Long Á!

Xem này, bầu không khí các hộ dân các huyện biên cảnh phía tây đều dần dần khẩn trương hơn, nhưng ngược lại không hoang mang. Bởi vì Thịnh Võ Đại đế anh minh của bọn họ đã truyền đại ý chỉ, muốn ngự giá thân chinh, tồn vong cùng bách tính!

Thịnh Võ Đại đế của bọn họ không có thể thuận miệng nói suông như thế, từ lâu đã phái đi quân tiên phong tới tổ chức quân đội tiến hành chuẩn bị chiến sự, chính hoàng đế anh minh thần võ của bọn họ cũng mang theo đại quân hậu phương chạy tới biên cảnh, khẳng định có thể đánh thắng trận!

Huyện Ô Hà

Bên trong cánh cửa huyện nha, người mặc y phục bộ khoái đang sóng vai cùng Huyện lão gia ngồi ở trên đại đường, ung dung

nhàn rỗi cắn hạt dưa.

“Bộ đầu Dạ Đại, người nói mỗi ngày cứ như vậy có phải tốt bao nhiêu. Nhiều người cứ vội vàng vàng, không ai quấy rối nơi đây, khiến Huyện lão gia ta cả ngày thăm thăm vấn vấn, bao nhiêu thoải mái aaa!!” Đừng xem lời nói Huyện lão gia này vô liên sỉ, nhưng kỳ thực người này cũng là một thanh quan khó có được, tuổi trẻ quản lý Ô Hà này ra hình ra dạng, bách tính nơi đây có tiếng cực tốt đó!

“Ừ~ ừ! Không sai! Hiện tại đêm ở đây không cần đóng cửa thiết là tốt, con trâu nhà bác gái Trương gia không bị mất, đứa trẻ của đại thúc Lý gia không thất lạc... Cuộc sống này, con mẹ nó, cũng thật đáng khen” Rung đùi đắc ý, bộ đầu Dạ Đại cũng cực kỳ đồng ý với cái nhìn của Huyện Lão gia á, ngày không ai phạm tội thực sự dễ chịu!

“... Được rồi, lão nhị nhà ngươi đâu? Còn ở nhà ấm con?” Uống một ngụm trà nhỏ, nhuận tiếng nói. Huynh đệ Dạ gia này hơn một năm trước mang một đứa bé tới huyện chúng ta, hai người thân thủ cũng không tệ, đều thành bộ khoái trong thành huyện, tra ra án tử tới độ gọi một tiếng lưu loát, là người tài trong huyện được công nhận!

“Chỗ nào ư, tên đấy ngồi yên! Dùng hết bữa trưa thì bận bịu đi tuần, tựa như tên đầy tớ Long Á hết.” Dạ Đại bộ đầu phát bực tức.

“Nha, lão nhị nhà ngươi thật đúng là có số bận rộn nhỉ!” Lòng lại đang khinh bỉ lão đại lười biếng, cuộc sống của bộ đầu là tuần tra chẳng nhẽ lại không đi.

“Ôi! Cũng đến giờ rồi! Ta phải đi về Thượng Yên rồi, tiểu tử A Linh kia gần đây đã rất vất vả!” Uống miếng nước, đứng dậy đập đập y phục, “Lão gia, ta đi đây!” Thượng Yên, trong huyện Ô Hà chuyên chỉ về nhà nấu cơm, khói bếp bốc lên.

“Đi, đi! Đi khỏe nha!!” Không ai tán gẫu với bản thân rồi, Huyện lão gia cũng đứng dậy đi về.

53. Chương 53

Nắm tay nâng đầu nằm trên giường, một bàn tay to khác khẽ khoác lên trên người tiểu bảo bảo, Thiệu Ngạn Mục càng nhìn càng vui, người con trai này chính là con của bản thân, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng

bản thân thai nghén chín tháng mà thành!

Chín tháng... Cục cứng lúc đó sinh non, như vội vã muốn ra ngắm nhìn thế giới, thực sự là quá dày vò khiến Ngạn Mục và A Linh!

May là, cục cứng vẫn bình an mà sinh ra. Có thể bởi vì không đủ tháng, trong lúc bản thân mang thai gặp trắc trở, cục cứng sinh ra lúc ấy mới nhỏ bé như vậy, Ngạn Mục thật không nở... Ai

~~Có điều, cuối cùng nhờ năng lực bản thân nuôi con cũng không tệ lắm, nhìn coi hai năm nay không phải nuôi bé con khỏe mạnh không toi công uống phí nhĩ! Bé con còn thông minh nữa chứ, đừng thấy chân ngắn tay ngắn, đi lại đứng lên cũng không chậm, bình thường trốn tìm còn không tìm được. Ha ha! Phương diện này A Linh vẫn cực khổ rồi, bé con cũng không biết vì sao lại thích quần lấy A Linh rồi trốn trốn nấp nấp còn làm nũng nữa, làm cho Ngạn Mục làm cha đặc biệt đổ kị!

Nhịn không được, lại tiến đến cạnh gò má cục cứng, thơm thơm.

Thực sự rất vui thích!

“Đại ca...” Là Dạ Linh, mặc kiện áo đơn đi tới bên giường.

“Xảy ra chuyện gì, khuya như vậy còn chưa ngủ?” Thiệu Ngạn Mục kỳ thực cũng không nghĩ tới lúc đó khi bản thân trốn đi lại có thể bị Dạ Linh bắt gặp. Kỳ quái chính là, Dạ Linh cũng không đi bẩm báo Triệu Lãm Hoán, trái lại vẫn theo Ngạn Mục. Trong hai năm này, bọn họ vẫn đều xưng với nhau huynh đệ. Nếu không có Dạ Linh chiếu cố, cũng không biết dọc đường đi có thể thuận lợi như vậy hay không.

“... Tiểu Mẫn nó ngủ rồi?” Dạ Linh dưới hắc y bọc toàn thân có hé ra khuôn mặt thanh tú, cùng Dạ Linh trước đây thực sự không hài hòa chút nào.

Thiệu Ngạn Mục cười cười, gia hỏa A Linh này cũng thương bé con nhĩ, “Ừ, đã ngủ say!” Lại liếc A Linh, “Sao áp a áp ứng thế? Thế cũng không giống cậu nga.”

Nhưng Dạ Linh cứ do dự! “Là như vậy... Đại nhân hôm nay phụ trách phòng thủ thành nói rồi, đến lúc đó sẽ lấy Ô Hà huyện làm cơ sở chiến sự, vì vậy...” Xem xem vẻ mặt đại ca vẫn từ ái đối với Tiểu Mẫn, tâm Dạ Linh thấy bất đắc dĩ, bản thân cũng không biết bản thân biết mà không báo như thế, có tính là phản bội hoàng thượng hay không... Tiểu hoàng tử cũng đã hơn hai tuổi, rốt cục có nên thông báo cho hoàng thượng hay không đây?

“Vậy thì sao?” Thiệu Ngạn Mục đợi hồi lâu vẫn chưa thấy câu sau. Ô Hà huyện tuy nói là một huyện, nhưng quy mô không nhỏ một chút nào, làm căn cứ vào thời gian chiến tranh cũng là điều ngoài ý muốn không tốt gì.

Ai, vẫn chờ hoàng thượng tới rồi bàn tiếp “... của hoàng thượng đã xuất chinh đến nhà cũ một vị phú thương vùng lân cận, nói nhanh thì ngày mai có thể đến Ô Hà huyện rồi.”

Dạ Linh cũng không biết thời gian nói lời này, phần lớn hậu phương quân đội đã đến thẳng Ô Hà huyện, đang ở ngoài thành xây doanh trại nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai bộ phận quan viên sẽ tiến vào ở Ô Hà huyện, đương nhiên cũng bao gồm vị hoàng đế muốn thân chinh kia.

Nghe vậy Thiệu Ngạn Mục đã biết ý tứ của Dạ Linh, nhưng Ngạn Mục ngược lại không buồn để ý. Bản thân chỉ là một bộ khoái nho nhỏ trong Ô Hà huyện, sao có thể dễ dàng gặp người tôn quý như vậy. Chắc hẳn chỉ cần bản thân cố tình lảng tránh, cũng sẽ không có người chú ý đến một bộ khoái có vấn đề gì.

Hướng chi... Lãm Hoán cũng không có đi tìm bản thân, không phải sao?

Vừa mới nghĩ đến đây, phát hiện thân thể nho nhỏ dưới tay cư nhiên đang run?

Cho rằng bé con cảm thấy lạnh, Thiệu Ngạn Mục kéo chăn, bao bọc ngăn chặn kẻ gió lùa của địa phương sẽ lùa đến thân thể bé con.

Nhưng dùng cái này cũng không được, thân thể nhỏ bé vẫn còn đang run, thậm chí xu thế còn có co quắp!

Thiệu Ngạn Mục nóng nảy, vội vàng ôm lấy bé con, “Tiểu mẫn, tỉnh tỉnh, nói cho cha...” Nói con chưa hết, vật nhỏ trong lòng liền “Oa~~!” Một tiếng khóc trào ra!!

“Cục cưng xảy ra chuyện gì, dói bụng sao?” Tâm hoảng hốt, Thiệu Ngạn Mục biết không phải dói bụng, cũng không phải đái dầm rồi, Tiểu Mẫn rất nhỏ đã có thể biểu đạt những dự vọng này, chưa bao giờ khóc thành như vậy!

Luống cuống tay chân, ôm như thế này được chứ, hay là như thế này, liên tiếp đổi vài tư thế ôm cục cưng, nhưng vẫn kêu khóc lớn tiếng, thân thể vẫn như cũ đang run rẩy.

“Đại ca, huynh đừng vội, ta xem xem!” Chung quy đại ca nói sủng Tiểu Mẫn, nhưng cứ động tới chuyện của bé con, bản thân đại ca luôn luôn là người bối rối nhất. Dạ Linh bước nhanh về phía trước, kéo cổ tay Tiểu Mẫn qua sờ tìm mạch nổi lên.

“A Linh, Tiểu Mẫn làm sao vậy, làm sao mà khóc gay gắt như thế?!” Thanh âm Thiệu Ngạn Mục đã mang theo sự run rẩy, bé con kia là tất cả của Ngạn Mục!

“Này... Ta cũng không biết!” Lúc này Dạ Linh cũng gấp bách lên, “Mạch tượng không có vấn đề!!”

“Oa a !” Dạ Linh vừa mới nói xong, thân thể cục cưng nghiêng cái, bất ngờ há mồm liền ới ra!

54. Chương 54

Sắc trời từ sớm đã sáng choang, ánh nắng ngày xuân chiếu vào gian nhà làm thêm chút ấm áp, nhưng Thiệu Ngạn Mục lại cảm thấy như là cả người rơi vào trong kẽ nứt của hầm than!

Trong một đêm này, Ngạn Mục và A Linh gần như khiến các đại phu lân cận chạy đi vài lần, nhưng nhận được đều là “Mạch tượng không đáng ngại, xem không ra vấn đề”... vân...vân... Nhưng cục cưng thoát nhìn chính là rất thông khổ, có lẽ do khóc mệt mỏi, mặc dù không còn thét lớn khóc, nhưng thân thể vẫn luôn co quắp, sắc mặt cũng dần xen xanh trắng, mắt cũng chưa từng mở một lần...

Đang yên đang lành sao lại như vậy!?

Ôm chặt thân thể đứa con bé nhỏ, Thiệu Ngạn Mục hôn lại hôn lên bên tai con lên trán con, cảm thấy bản thân thật vô dụng, ngay cả một biện pháp cũng không có, không thể giúp Tiểu Mẫn giảm bớt chút thống khổ, cảm giác vô lực đột kích vào tâm.

Dạ Linh đứng bên nhìn bộ dạng hai cha con đang run không ngớt, tâm càng nôn nóng bất an.

Nếu như Tiểu Mẫn thật có điều bất chắc. đại ca... Chỉ sợ cũng không chịu nổi!

Trước mắt là một hoàng phi, một là hoàng tử bé nhỏ duy nhất hiện tại của Long Á, lại không cửa cầu thầy trị bệnh, khốn ở Ô Hà huyện ngay cả nguyên nhân bệnh cũng không sao biết được!

Đang yên lặng phần mình, ngoài cửa truyền tới âm thanh.

“Dạ Đại bộ đầu! Dạ lão đại!”

Hai người nhìn ra ngoài, lão đảo bước vào là Tráng Tam, cũng là một bộ khoái trong huyện, xem anh ta chạy như cháy dít, nghĩ chắc là việc gấp, Dạ Linh lập tức rót nước trà cho Tráng Tam.

Tráng Tam cũng không khách khí, một ngụm uống cạn, mồm thở hổn hển, nói: “Dạ lão đại, lúc này Tiểu Mẫn nhà các huynh được cứu rồi!” Xem huynh đệ Dạ gia đều vẻ mặt lo lắng mê muội, cũng không kéo dài, lập tức nói rõ ràng.

Hóa ra hai người Thiệu Ngạn Mục và Dạ Linh quá nửa đem giống trống khua chiêng tìm đại phu, huyện lão gia tất nhiên biết được, cũng lo lắng thay bọn họ.

Vừa vặn sáng sớm mọi người trong nha môn đến căn nhà cũ đón tiếp hoàng thượng, Huyện lão gia cũng là thương xót huynh đệ Dạ gia chăm sóc bé con không dễ dàng, nên nói chuyện này với hoàng thượng, nói muốn mượn một quân y tới giúp đỡ xem xem thể nào, hoàng thượng cũng thông hiểu tình lý, lập tức đã đồng ý.

Tráng Tam lúc này chính là tới thông báo bọn họ có thái y tới.

Nhưng phản ứng huynh đệ Dạ gia hiển nhiên vượt quá dự liệu của Tráng Tam, đây chính là trời ban thưởng hoàng ân đó, biểu tình hai người lại tương đối cổ quái.

Liếc mắt với Dạ Linh, thấy được trong đó sự cổ vũ, Thiệu Ngạn Mục cũng không do dự nữa, đây chính là cơ hội Tiểu Mẫn khó khăn có được, Ngạn Mục tuyệt đối sẽ không vì quan hệ với Triệu Lãm Hoán mà không gặp, trở mặt nhìn con của bản thân chịu khổ.

Thu dọn xong xuôi, hai người theo Tráng Tam tới căn nhà cũ.

Khung cảnh căn nhà cũ hiển nhiên sẽ không phú lệ đường hoàng, nhưng nơi đây xa xôi có quy mô như vậy, coi như là không dễ dàng bày biện rồi, trách không được lại được đem làm nơi nghỉ chân của hoàng đế.

Ba người bầy rề tám ngoặt vào trong. Đến lúc đến đại sảnh xem bệnh đã thấy một người ngồi ngay ngắn chờ, vậy đây chính là thái y rồi.

Sau khi hàn huyên, Thiệu Ngạn Mục liền điều chỉnh tư thế Tiểu Mẫn cho thái y chuẩn mạch.

Dạ Linh bên cạnh nhìn lại mi.

Dạ Linh biết thái y này, ở y thuật của thái y trong viện chỉ có thể tính là đại phu hạng bét, chỉ là cậy vào mấy đời đều thuộc gia đình danh hào “quả hạnh trong rừng nhân tài kiệt xuất”, nhận được một chức quan nhàn tản. Phần lớn là vì thái y trong cung làm như thế nào thì cá nhân làm thế đó nên mới qua được? Đây không phải là đem sinh mệnh cực cứng ra đùa giỡn sao?

Thái y này cũng chính như Dạ Linh biết, y thuật thực sự không tinh thông. Trong cung xem chuẩn đa phần là vì hội chẩn cùng với mấy thái y khác, Hồ thái y thường ngày đều là người khác nói cái gì thì bản thân nói cái đó, tập hợp một số thái y ở trong viện, trong tâm các bạn đồng sự đều biết.

Lần này chủ động xin đi xem bệnh dùm bọn họ, cũng là do Hồ thái y tự cho là nơi địa phương hẻo lánh như vậy, cái gọi là chứng khó chuẩn đoán nhất định là bệnh không thực sự khó giải gì, chờ bản thân trị xong để lời ra tiếng vào của kẻ khác im tiếng đi.

Nhưng chứng bệnh Tiểu Mẫn hiển nhiên không phải tên này có thể đối phó được, sờ soạn hồi lâu mạch chưa từng ra một nguyên cớ, nhưng lại không thể mất mặt bản thân, Hồ thái y nhú mi, so đo nhiều lần cuối cùng bức quá nói dối.

“Tiểu tử cũng không lo ngại, ngẫu nhiên cảm phong hàn mà thôi, đợi bản đại phu viết phương thuốc các người ngao là được.” Hồ thái y cũng không cho rằng mấy người nhà nông trước mặt có thể thấy ra trò bịp này, cho dù phát hiện phương thuốc này không đúng bệnh thì có thể thế nào?

Thiệu Ngạn Mục và Dạ Linh vừa nghe liền biết thái y này có ý định nói dối, đợi Thiệu Ngạn Mục ôm Tiểu Mẫn lại, Dạ Linh cư nhiên hỏa tốc rút kiếm gác ở cổ thái y!

“Lang băm, dám cả gan lừa trên gạt dưới?!”

Cái này không chỉ có Hồ thái y và Tráng Tam bị dọa sợ, ngay cả Thiệu Ngạn Mục cũng đánh giật mình hồi lâu!

A Linh là...?

Lại nghe Dạ Linh thở nhẹ: “Nương nương...”

55. Chương 55

Cũng không đợi mọi người phản ứng lại, vệ binh bên ngoài liền vọt đến, bao vây mấy người.

“Cứu ta! Những tên đạo tặc lớn mật này dám cưỡng ép thái y đương thời, mau bắt bọn họ lại!!” Hồ thái y khê động cũng không dám động, chỉ sợ vũ khí sắc bén cạnh cổ khiến bản thân đánh mất cái mạng nhỏ này.

Các vệ binh đi bước một rút nhỏ vòng vây, cũng không dám tùy tiện động thủ, hiển nhiên đối với Dạ Linh cầm thanh kiếm sắc kia, người tỏa ra lạnh ý có chút kiêng kỵ.

Dạ Linh nhú mào, đưa tay vào ngực lấy ra một khối lệnh bài bằng bạc đưa ra trước mặt mọi người, mặt trên rõ ràng khắc một chữ “Linh”. Những người khác đều ngẩn ngơ, lại nghe Dạ Linh nói gần từng chữ từng câu: “Chúng ta muốn gặp hoàng thượng!”

“A Linh!?” Thiệu Ngạn Mục lấy lại tinh thần lớn tiếng hỏi dò Dạ Linh, bản thân nhất định phải lập tức cho thấy thân phận của mình sao?

“Đại...” Đông cứng nuốt vào chữ “ca”, “Nương nương, lẽ nào người không muốn cho tiểu hoàng tử khỏe mạnh đứng lên được sao?”

Ngạn Mục sao lại không muốn?! Thế nhưng...

Được rồi, cái gì nên tới chung quy phải tới! Thiệu Ngạn Mục cũng không phải không dám đối mặt với người đó, chỉ là một chút nôn nóng một chút sợ hãi mà thôi. Nếu suy nghĩ cẩn thận rồi, thì gặp đầu với Dạ Linh.

Cũng đúng lúc này, các vệ binh còn chưa biết rõ nương nương đây, cả ý tứ tiểu hoàng tử, còn có lệnh bài vừa sử dụng kia là sao, thì từ góc tối lại hiện thêm một người — là ám vệ!

Các vệ binh vừa thấy ám vệ xuất hiện, chỉ biết việc lúc này không phải việc bản thân có khả năng quản lý rồi, liếc mắt cho nhau rồi thối lui rời đi, chỉ còn Hồ thái y đang lạnh run, nương nương? Tiểu hoàng tử? Hồ thái y lập tức nhớ tới từng lần phi bị hoàng thượng an bài trục xuất khỏi hoàng cung. Không tính đều đã đi, còn để lại một danh hiệu – “Ngôn phi”! Nhìn Thiệu Ngạn Mục ôm bé con kia, Hồ thái y không khỏi run sợ, lẽ nào... chính là người đó?!

Không đợi hồ thái y suy nghĩ cẩn thận, ám vệ đã kiểm tra xong lệnh bài chữ “Linh”, bất ngờ còn cúi đầu hành lễ: “Thuộc hạ hộ vệ bát đội Ngũ Húc ra mắt” Nói xong mắt còn liếc qua nơi nào đó ý bảo thông báo cho hoàng thượng.

Do Hộ Linh vẫn mang bị mặt, cho nên những hộ vệ khác cũng chưa nhận ra được, mãi đến khi Ngũ Húc phụ trách khu này thấy khối lệnh bài mới dám xác định, thậm trí có chút hưng phấn. Phải biết rằng, khi trước hoàng thượng thấy Hộ Linh biến mất cũng không tìm người khác thêm vào vị trí kia, trái lại luôn mãi nhấn mạnh chỉ cần xuất hiện manh mối của Hộ Linh đều phải lập tức bẩm báo với Người. Bọn họ làm thuộc hạ không hỏi người ngoài, chỉ quan tâm chấp hành nhiệm vụ, hoàng thượng lại cách vài ngày muốn tự bản thân tới hỏi thăm, mức độ coi trọng không cần nói cũng biết.

Tỉ mỉ quan sát Thiệu Ngạn Mục phía sau, Ngũ Húc rất hoài nghi người đàn ông ôm ấp con thơ này chính là Ngôn Phi khi xưa. Thân là người thuộc đội hộ vệ chung quy là phải biết được nhiều chuyện, thấy Ngạn Mục rõ ràng là Ngôn phi vẫn chưa như lời rằng đã “chết”, huống chi Hộ Linh cũng đã nói rõ ràng người này chính là “Nương nương” rồi...

Thu hồi lệnh bài, lại liếc mắt trừng Hồ thái y, mới thu kiếm vào vỏ. Dạ Linh gật đầu hướng Ngũ Húc ý bảo quay lại liền đi trở về bên cạnh Thiệu Ngạn Mục.

Thương cảm Tráng Tam bên cạnh bị mấy chuyện liên tiếp trước mắt làm rối loạn đến độ sững sờ ngây dại.

Không qua bao lâu, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, lại dừng lại bên ngoài. Dẫn đầu chính là thiên tử một thân hoàng bào, Triệu Lãm Hoán!

“Thuộc hạ (vi thần) khấu kiến hoàng thượng!”

Dạ Linh Ngũ Húc cùng Hồ thái y kia quỳ xuống hô mở đầu. Tráng Tam cũng lạnh lợi, vừa thấy thân hoàng thượng tới, bật người bối rối phủ phục quỳ xuống.

Trong phòng chỉ còn Thiệu Ngạn Mục vẫn ôm bé con đứng đó.

Người trước mắt tuôn trào niềm vui hớn hởi, kích động, thậm trí dày đặc quanh thân là sự nhớ mong, Thiệu Ngạn Mục đều nhìn thấy trong mắt, Ngạn Mục phát hiện bản thân cư nhiên phủ nhận không được sự nhớ mong đối với Lãm Hoán...

Người đó... càng ngày càng chín chắn, có lẽ hai năm, cởi đi cái tầng ngang ngược, thêm phần anh khí, khiến trên mặt nguyên bản đã thêm nhiều phần vị đàn ông, lại càng có thể hấp dẫn mọi người khác hơn. Nhưng tựa hồ...

Lãm Hoán gầy đi...

“Em gầy đi, Ngạn nhi...” Thanh âm run run, nhưng Triệu Lãm Hoán căn bản cũng không hơn.

Cái người trước mặt chính là người bản thân nhớ mong đã rất lâu rồi. Tâm đã từng bị móc ra thành trống rỗng giờ tựa hồ đã trở về, toàn thân từ trên đến dưới đều đang hưng phấn gào thét: “Em đã trở về! Em cuối cùng cũng đã trở về!!”

Mặc dù đã nắm chặt hai tay, nhưng Lãm Hoán vẫn khống chế không được thân thể kích động run run, thật muốn tiến đến ôm em vào lòng! Đôi môi cũng mấp máy, bản thân có nhiều lời muốn nói với em, lại giống như đều bị chặn lại ở yết hầu, chỉ phun ra một tiếng: “Ngạn nhi...”

56. Chương 56

Trong phòng Hồ thái y đã bị áp đi, Lý Tử Quyền đang xem mạch cho Tiểu Mẫn. Không sai, hiện tại Tử Quyền đã chính thức trở thành một thái y. Nguyên nhân biết đến chuyện tương đối nhiều, bị hoàng thượng coi như đối tượng cầu nhậu. Có điều, ngược chưa từng nói cho hoàng thượng lầm lỡ vào cấm địa Độc Hương cốc, còn biết được chuyện Thiệu Ngạn Mục vẫn chưa chết. Nhưng hoàng thượng cũng kỳ quái, tựa như rất muốn biết Ngạn Mục vẫn còn sống, vẫn đang truy tìm tin tức.

Lần này làm thái y theo quân tới Ô Hà huyện này, trùng lặp lại gặp được Thiệu Ngạn Mục, lòng Lý Tử Quyền khiếp sợ không nhỏ. Tựa hồ biết ngay từ đầu người đàn ông này, hình như chẳng bao giờ từng biến đổi, thời gian dường như không tác dụng trên thân Ngạn Mục.

“Tử Quyền, nhìn ra cái gì không, Tiểu Mẫn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!” Thanh âm lo lắng sợ hãi, Thiệu Ngạn Mục chỉ sợ kết quả đạt được chỉ như kết luận chỉ tốt ở bề ngoài.

Lý Tử Quyền thở dài, “Mạch tượng quả thực không vấn đề gì, chỉ là nhịp đập trái tim quá nhanh...” Vừa mới nói vừa kéo áo Tiểu Mẫn lên, chính Tử Quyền cũng mê muội đây là quái bệnh gì, “Tôi còn muốn xem lại chút.” Thiệu Ngạn Mục gật đầu, chỉ ít Tử Quyền còn có chút biện pháp. Thấy Tử Quyền đang cởi quần lót Tiểu Mẫn, đưa tay xuống dưới, kéo xấp quần áo của bản thân lót xuống dưới bàn đặc Tiểu Mẫn lên trên, lúc này mới đưa tay bản thân cởi quần áo Tiểu Mẫn ra.

Ngay lúc kiện quần áo cuối cùng được cởi, đằng vân màu đỏ bừng bừng xuất hiện trước mắt Thiệu Ngạn Mục, Ngạn Mục lập tức ngăn cản cả người!

Lý Tử Quyền cũng không chú ý, tuy rằng kỳ quái chút, cũng chỉ là cái bớt, cứ đè ngực Tiểu Mẫn xuống, càng làm Tiểu Mẫn nghiêng đi thân thể hiện ra lưng.

Dạ Linh và Triệu Lãm Hoán bên cạnh cũng biết, đều kinh ngạc mà trừng lớn mắt, bọn họ cũng từng thấy hoa văn màu tím trên ngực Thiệu Ngạn Mục, đang nghi hoặc, đã thấy Thiệu Ngạn Mục hung hăng ném cho bản thân một cái tát!

Cái này đều làm mọi người sợ!

“Làm cái gì chứ?!” Triệu Lãm Hoán tiến lên kéo tay phải Thiệu Ngạn Mục ý đồ tiếp tục đánh bản thân.

Thiệu Ngạn Mục liếc mắt nhìn Triệu Lãm Hoán, cũng không giải thích, chỉ nói: “Xin mọi người,... trước hết đều rời khỏi đây!”

Mấy người liếc nhìn nhau mấy cái, nghĩ Ngạn Mục khác thường như vậy đại khái là đã biết được nguyên nhân bệnh của tiểu Mẫn rồi, cũng không đứng lại đều cất bước rời khỏi phòng. Mà Triệu Lãm Hoán lại thối lui đến cạnh cánh cửa đã đóng, Lãm Hoán vẫn muốn biết...

Tuy rằng đưa lưng về Triệu Lãm Hoán, nhưng Thiệu Ngạn Mục cũng biết Lãm Hoán vẫn chưa rời khỏi, còn tức cười ở một bên ẩn mình, nhìn lên? Cũng được, Lãm Hoán cũng là cha tiểu Mẫn có quyền lợi biết tình hình của con mình.

Khẽ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, Thiệu Ngạn Mục một hồi xấu hổ, bản thân thật không xứng chức làm cha, cư nhiên ngay cả việc Tiểu Mẫn là tộc nhân Thiên Tinh tộc cũng quên mất! Khi Tiểu Mẫn mới sinh ra ngực trái mang đặng văn màu đỏ, đây chính là chứng minh tốt nhất Tiểu Mẫn là tộc nhân Thiên Tinh. Bản thân không phải còn đeo khối ngọc bội kia lên người Tiểu Mẫn sao! Ngạn Mục có thể cơ bản xác định trong ngọc bội kia có chứa thành phần thiên tinh thạch, bằng không bản thân cũng không có khả năng một lần đã sinh hạ tộc nhân Thiên Tinh tộc.

Mà Tiểu Mẫn bộ dạng này rõ ràng sắp bắt đầu biến hình lần đầu tiên, Ngạn Mục làm người cha cư nhiên còn ra sức tìm thầy thuốc cho nó!? Khiến nó chịu nhiều cực khổ kỳ thực cũng không có thể trách Thiệu Ngạn Mục sơ ý, bởi vì lần đầu tiên huyền hình của tộc nhân Thiên Tinh cơ bản đều vào khi bảy tám tuổi, khi đó trẻ con rốt cuộc mới có thể hiểu chuyện Thiên Tinh tộc, cũng mới có thể ở dưới sự giúp đỡ của trưởng bối đổi lại ngộ ra điều quan trọng biến hình của riêng bản thân, mà chỉ cần một lần thành công, sau này có thể tùy tâm mà biến đổi.

Chưa nghĩ quái thai Tiểu Mẫn này mới hai tuổi liền đã bắt đầu biến hình, Thiệu Ngạn Mục tất nhiên nhất thời không kiểm tra, đợi đến khi thấy vân đỏ mới thanh tỉnh lại.

Kéo qua cánh tay nhỏ bé của tiểu Mẫn, răng nanh cắn phá ngón giữa của bé con, khẽ bóp nặn, đem máu tươi nhỏ giọt vẽ lên hoa văn đỏ. Chỉ chốc lát, vân đỏ tựa như sống bắt đầu lưu chuyển.

Tốt! Thiệu Ngạn Mục thoáng thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu mẫn!” Ghé vào lỗ tai nó hô, mong muốn Tiểu Mẫn có thể nghe được “Hãy, nhớ lại h...” hình dạng hồ... Thiệu Ngạn Mục ngây ngẩn cả người!

Tiểu mẫn rốt cuộc còn nhỏ, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua con hồ, làm sao có thể biết?! Chết tiệt!! Sao lại biến hình sớm như thế chứ... Trong tâm không có phát họa hình thú, còn biến hình làm sao?!

Nhăn mi, càng nghĩ cuối cùng Ngạn Mục có quyết định.

Không bận tâm phía sau có đường nhìn, Thiệu Ngạn Mục ba cái hai cái cởi hết quần áo của bản thân.

Triệu Lãm Hoán kinh ngạc, biết Ngạn Nhi thế này là phải biến thành hồ rồi!

“Tiểu mẫn, tỉnh lại được chứ, nhìn cha xem ~” Thiệu Ngạn Mục thở dài, tiểu Mẫn không mở mắt chỉ gọi cho tỉnh thôi...” Tiểu Mẫn... Ngoan, mở mắt đi... Tiểu Mẫn, cha cầu con!... Tiểu Mẫn...” Tựa hồ tiếng thì nảo nức nở cuối cùng cũng có tác dụng, hàng lông mi thật dài khẽ run, hai mắt vẫn đóng cuối cùng cũng mở ra.

“Tiểu Mẫn!” Bảo bối nhi cuối cùng có phản ứng lại!

“Cha... Tiểu Mẫn, oa oa oa ~~... Tiểu Mẫn thật là khó chịu!” Thanh âm bé con nồng đậm tiếng nức nở mở hai tay muốn ôm cha.

“Cha biết, cha biết! Tới, Tiểu Mẫn ngoan, phải noi theo cha làm, làm sẽ không khó chịu!... Tiểu Mẫn thông minh như vậy, nhất định có thể giống như cha đó!” Thiệu Ngạn Mục không chỉ đang an ủi Tiểu Mẫn. cũng đang tự cổ động bản thân!

Thấy Tiểu Mẫn ngoan thuận mà gật đầu, Ngạn Mục cũng không kéo dài, bắt đầu biến hình bản thân.

Hoa văn màu tím lưu chuyển, mùi thơm lạ lùng nổi lên, móng lung làm người ta không thấy rõ...

“Gào~~!” Tiếng hồ gầm, rõ ràng hồ xuất hiện ở trong phòng. Nắm chắc tác phong quen thuộc của bạch hồ, kéo lưng đuổi người. Cũng không biết là bao lâu không biến hình rồi...

Sơ sơ vài bước, nhìn như có điểm quái dị, cúi đầu thấy chân trái trước khác dị thường, tâm không chịu được cười khổ.

Nhún thân người đứng lên, chân trước vắt lên trên mặt bàn, khuôn mặt hổ để sát vào Tiểu Mẫn, lộ ra đầu lưỡi lớn cần thận khê liếm khuôn mặt nộn nộn của Tiểu Mẫn, trong cổ họng phát sinh âm thanh khô khè, làm như đang nói gì đó với Tiểu Mẫn.

Mới gặp gỡ con hổ, Tiểu Mẫn cũng không sợ, như là cảm thụ được cái gì, ngược lại khanh khách cười vài tiếng. Theo sau đó bên trong phòng là cổ hương vị khác biệt tràn ra một lúc lâu, sương mù mới lắng yên tán đi, hiện ra cũng một con bạch hổ nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối, tứ chi tựa như vô lực, đứng cũng không vững, lung lung lay lay, còn phát ra thanh âm tựa như tiếng mèo nhỏ...!!!

Tâm bạch hổ một hồi hưng phấn, Tiểu Mẫn thành công rồi! Không hổ là con của mình, ha ha! Có tiền đồ!! Tuy rằng tiếng kêu đối với Ngạn Mục có chút không hài lòng...

Sợ vật nhỏ ngã xuống, bạch hổ ngậm lấy phía sau con hổ con nhẹ nhàng nhảy lên trên mặt đất, lại ưu nhã mà bước đi thong thả mấy bước hổ qua lại.

Triệu Lãm Hoán bên cạnh cũng thấy rõ ràng, đây là đang làm mẫu cho bạch hổ con ha!

Vật nhỏ không cam lòng tỏ ra yếu kém, thử nghiệm cất bước đi lên trước. Thật là làm khó với nó, chạy bộ ở hình người mới không học được bao lâu mà... Có điều, bé con Tiểu Mẫn này hiển nhiên không thể theo lẽ thường, cứ nhiên bước từng bước một giống như mô phỏng mô hình, bước chân còn từ từ nhanh hơn.

Thấy con tuổi còn nhỏ mà có khả năng như thế, tâm bạch hổ có hư vinh nho nhỏ, đơn giản thân thể nằm xuống xem con biểu diễn. Hiển nhiên, bệnh lưỡi của nó lại phát tác...

Triệu Lãm Hoán đã ức chế không được kích động, là cục cưng! Đi tới trước mặt bạch hổ ngồi xổm xuống đất, đưa tay ra muốn sờ đầu hổ, nhưng bị mắt hổ ngoan độc trừng, cũng không dám lỗ mãng. Sờ sờ mũi, Lãm hoán cũng không buông tha. Ừ... cục cưng thích được sờ nơi...

Lấy tay sờ trên làn lông ở cổ, không cự tuyệt! Lại trượt đến dưới cằm hổ bắt đầu gãi, cái này khiến cục cưng nheo mắt lại! Triệu Lãm Hoán cảm thấy bản thân cuối cùng tìm về quá khứ ở bên cục cưng.

Tay phải sờ mỗi muốn đổi tay kia, nhưng mới vừa thu hồi tay phải, lại bị bạch hổ trừng! Đây là...?

Hừ! Hầu hạ một người (hổ?) cũng không biết!! Không hề để ý tới Triệu Lãm Hoán, bạch hổ cứ nhìn chăm chú thân ảnh hổ con. Hắc! Con quả nhiên là thiên tài, nhanh như thế có thể thích ứng thân thể hổ, phối hợp với động tác rồi! Coi nó, nhảy lên nhảy xuống vui vẻ dễ sợ!!

Bạch hổ vừa mới tán tụng, lại cảm giác hổ con từ trên cao nhảy xuống không đúng, cảnh giác đứng lên thân thể. Quả nhiên! Thân ảnh rơi xuống cứ nhiên trong nháy mắt biến thành bé con!?

Giữa lúc thân thể hổ đột nhiên nhảy lên, đón phía dưới rơi là bóng người, thậm trí trong lúc rất nhanh biến trở về hình người!

Hai tay tiếp được Tiểu Mẫn, thân thể trước khi rơi chạm mặt đất chuyển vài vòng xu thế rơi ập xuống. Vừa mới thăng bằng, đã bị Tiểu Mẫn ôm lấy cổ!

“Cha, cha! Thật sướng, chơi thật vui nhé!! Tiểu Mẫn còn muốn chơi!” Bé con hiển nhiên còn không biết vừa rồi xảy ra chuyện kinh thế hãi tục đến mức nào!

“Tiểu Mẫn ngoan, hiện tại có khả năng không làm được đâu, chờ con lớn lên khí lực hơn bản thân mới có thể chơi cái này! Biết không?!” Thiệu Ngạn Mục hiểu rõ ràng, Tiểu Mẫn sở dĩ lại đột nhiên chuyển về hình người chính là bởi vì tuổi chung quy còn quá nhỏ, còn không thể thích ứng với loại quá trình này. Nếu như vừa rồi Ngạn Mục không đỡ được, vật nhỏ chẳng phải bị ngã bẹp sao...?

Mà Triệu Lãm Hoán lại càng ngây dại, hai người trước mắt xích lỏm ôm nhau một là vợ của bản thân, một là con của bản thân, tựa như một bức tranh cha con chợt phát ra ánh sáng. Khuôn mặt Tiểu Mẫn phía trước thanh hồng đan xen Triệu Lãm Hoán cũng không chú ý, nhưng hiện tại khôi phục diện mạo bình thường Tiểu Mẫn rõ ràng là một bé con tinh xảo phần điêu ngọc mài, còn có người vợ thân thiết anh tuấn của bản thân, mà những điều này... đều là thuộc về bản thân!!

Không nhận được, Triệu Lãm Hoán đi lên trước, muốn ôm bọn họ vào trong lòng. Đầu ngón tay mới chạm đến da thịt vai Ngạn nhi, lại bị Ngạn Mục né tránh rất nhanh.

“Ngạn Nhi! Tà...” Triệu Lãm Hoán có chút lo lắng.

Không để ý đến công phu của Lãm Hoán, Thiệu Ngạn Mục ôm Tiểu Mẫn trở lại bên cạnh bàn, rất nhanh đã mặc xong quần áo, mới mùa xuân còn lạnh mà.

“Cha, cái chú đẹp trai này là ai ha?” Tiểu hài tử hiển nhiên không có chút cố kỵ, thấy Triệu Lãm Hoán thương tâm như thế nhìn bọn họ, liền nổi lên hứng thú.

Thiệu Ngạn Mục dừng lại, “Không là ai cả!” Nói xong tiện tay dắt Tiểu Mẫn ra phòng khách.

Không là ai cả...? Triệu Lãm Hoán thân thể run rẩy, lại không ngăn cản bọn họ.

57. Chương 57

“Hoàng huynh, khuôn mặt sao đau khổ vậy? Đệ lại nghe nói ngày hôm nay các huynh gặp mặt hoàng tẩu rồi, còn không vui hả?!” Mở rộng cửa là Tuyên Vương gia — Triệu Lãm Tuyên, một bộ bạch sắc trường y, đeo tua chiết phiến, tiêu sái không nên lời!

Đối với Lãm Tuyên mà nói, Triệu Lãm Hoán từ chối cho ý kiến, vẫn nâng chén trà chờ người ra.

Bộ dạng hoàng huynh ngược lại khiến Triệu Lãm Tuyên ngây cả người, hồi cung thì Lãm Tuyên cũng nghe là hoàng huynh nói với bọn họ, lúc đó cũng thốn thức không ngớt chữ. “Bộ dạng hoàng huynh hiện tại, sao có thể đoạt hoàng tẩu trở về chứ?~”

“...” Triệu Lãm Hoán vẫn không lên tiếng, chỉ trừng mắt nhìn đệ đệ. Ngẫm lại vài năm không gặp, Tuyên đệ cũng đã trưởng thành! Hồi đó phái Tuyên đệ đi điều tra một tên quan tham ô, việc thì không làm cho tốt, ngược lại ở trên giang hồ tạo ra cái gì Kinh Thiên lâu, còn làm được hữu thanh hữu sắc, thậm trí ở trên giang hồ còn có số hiệu đứng đầu, coi như một thể lực bóng tối của hoàng gia. Chỉ là tiểu tử này còn tiện đường nhiệm không ít tính khí người giang hồ, “... Tuyên đệ, chiến sự lần này huynh giao cho đệ.” Dừng một hồi Triệu Lãm Hoán cuối cùng nói ra lời này, nhưng khèn cho Triệu Lãm Tuyên cả kinh: “A?! Hoàng huynh không tính sai chứ, làm sao kêu giao cho đệ hả?”

“Đưa đại quân cho đệ chỉ huy.”

“Đệ chỉ huy?! Vậy hoàng huynh làm cái gì?...” Tựa hồ nghĩ tới điều chi, Triệu Lãm Tuyên ngẩn ngơ một cái, “Được đó ~ hoàng huynh, muốn đưa lại chiến sự cho đệ, bản thân đi bồi hoàng tẩu được hả?!”

“Thông minh, biết là tốt rồi.” Xem trạng thái rõ rệt lo lắng của Triệu Lãm Tuyên, Triệu Lãm Hoán vừa thần nhiên hơn.

“Cái này có thể không làm không!” Thoáng cái liền đã kiên quyết cự tuyệt, “Hoàng huynh chính là ”Ngự giá thân chinh” sao có thể tùy tiện vứt cho đệ chứ... Hơn nữa, đệ cũng không đánh giặc!”

Triệu Lãm Hoán cười khê: “Đệ chính là lâu chủ Kinh Thiên lâu mà, thay mặt huynh xuất chinh có gì phải sợ chứ?” Ngoài ra thêm kẻ sách, “Yên tâm, còn có Ôn tướng quân phó tướng của Tề đệ ở bên giúp đỡ, càng không cần lo âu.”

Thấy hoàng huynh nói rất là kiên định, Triệu Lãm Tuyên chỉ biết đã không còn thể thương lượng gì hơn, không khỏi không cam lòng nói thầm: “Đệ mới không sợ đối thủ ngu ngốc! Mà cái này không công bằng, bản thân theo đuổi vợ, để huynh đệ ở lại lên chiến trường, thực là vô tình...”

“Cho đệ đi thì đi đi, dài dòng cái gì nữa!” Triệu Lãm Hoán cũng buồn cười, Tuyên đệ suy cho cùng vẫn là trẻ con, còn “lắm bầm” chứ, cố ý nói nhỏ bé âm vang như vậy.

“Được rồi được rồi!” Triệu Lãm Tuyên thoáng khom lưng, nghiêm mặt, nói: “Thần đệ linh chỉ”

===

Mười ngày sau, chiến sự đối với phía Long Á đã khá có lợi. Không chỉ có khiến quân địch xâm chiến liên tiếp bại lui, thậm trí còn lấy thủ làm công, khiến kỵ binh kiêu ngạo của đối phương trở tay không kịp.

Tin chiến thắng liên tiếp truyền truyền về, mọi người đều mừng rỡ “Một người làm quan cả họ được nhờ”. Khiến Thiệu Ngạn Mục cũng muốn lên sa trường trừng trị cường địch, không phải nói mỗi nam nhi đều có chí điểm giang sơn sao, giấc mộng làm một binh nhỏ bé trên sa trường. Chỉ tiếc, bản thân hiện tại là một bộ khoái nho nhỏ, chỉ có thể mỗi ngày đi qua lại trong thành, giữ gìn trị an, có thêm thì là giúp vận chuyển thương binh đến Thương Binh doanh, dù sao chiến tranh luôn tàn khốc, thương vong rất khó tránh khỏi.

Mà Ngạn Mục bằng một chút y học bình thường nông cạn ở trong quân doanh, thương nặng phần trên, rửa vết thương, có thể băng bó. Ngạn Mục thậm trí còn đề nghị ai đó tạo một phân đội y tá nhỏ, giúp đỡ lang trung nhiệm vụ chăm sóc người bị thương, có điều hiển nhiên ai đó không tán thành ý kiến của Ngạn Mục.

Lúc này, Thiệu Ngạn Mục đang xử lý vết thương nặng ở bụng cho bệnh binh, nếu như không có người đó ở bên cạnh gây trở ngại, tin rằng động tác Ngạn Mục còn có thể lưu loát hơn chút.

“Ngạn Nhi... em, em còn đang hận anh sao?” Người đó lẽ ra đang ở trên chiến trường, Triệu Lãm Hoán lại dính lấy Thiệu Ngạn Mục, nhẹ giọng thấp hỏi, bộ dạng khúm núm thật khiến người biết đến Lãm Hoán có thể ngã ngửa ra kinh ngạc.

“A...” Là bệnh nhân kêu đau, hóa ra Thiệu Ngạn Mục đang cuốn băng thì tay run lên, dùng sức quá mạnh... Xấu hổ mà cười, càng không ngừng xin lỗi bệnh nhân, trái lại người bị thương tựa như không có việc gì “Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Dù là bị đau, lão tử ta một điểm cũng không để trong mắt!” Có điều, thực sự rất đau a

trong lòng bệnh nhân sĩ diện khốc tiết!

Nghe vậy Thiệu Ngạn Mục cũng khẽ thở dài, quay đầu nói với Triệu Lãm Hoán: “... Vị huynh đài này, đây là lần thứ hai trăm bảy mươi tám anh hỏi tôi vấn đề này, anh không thấy phiền sao?!” Không đợi trả lời, lại nói, “Tôi cũng một trăm linh một lần trả lời anh, tôi không hận anh!! Xin anh đi khỏi đây, tôi còn bận!” Ngữ khí không chút khách sáo. Thiệu Ngạn Mục không có cách nào, mấy ngày nay bản thân đã tận lực coi người này là người tàng hình, nhưng công lực của bản thân hiển nhiên không cao...

58. Chương 58

“Em!” Triệu Lãm Hoán giận dữ không ngớt. Từ khi gặp lại Ngạn Nhi, em vẫn cái kiêu không quan tâm đến bản thân, bình thường thì bỏ ngoài miệng luôn luôn là Tiểu Mẫn và Hộ Linh.

Được rồi, Hộ Linh dù sao cũng sẵn sóc cha con họ lâu thế, lại còn là thuộc hạ đắc lực của bản thân, mà Tiểu Mẫn lại là con của mình, Lãm Hoán cũng đều biết. Nhưng những binh sĩ này thì tính làm sao? Sao Ngạn Nhi có thể vì bọn họ mà hung ác với mình?! Triệu Lãm Hoán rất ủy khuất mà.

“Em sao có thể như vậy chứ, những người này đâu xứng để em tự thân chữa thương cho bọn họ? Lại còn muốn đuổi anh đi!” Càng nghĩ càng tức giận, thanh âm cũng bất giác đề cao.

“Không xứng?” Thiệu Ngạn Mục chỉ cảm thấy một cổ tức giận dâng lên, trước đây bản thân vẫn rất kính nể quân nhân, với Ngạn Mục mà nói quân nhân chính là thiết huyết (analin: nói chuyện bằng máu = ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh), cương nghị, vì nước vì nhà không hề oán thán một câu, mà Triệu Lãm Hoán lại có thể...!

“Anh sao không ngắm lại người ta vì sao bị thương chứ?! Còn không phải vì giang sơn của anh! Vì bảo vệ thân dân của anh, vì bảo vệ lãnh thổ sơn hà của anh!! Bọn họ một câu oán hận cũng không có ở đây vứt bỏ đầu lâu, phun máu nóng, anh cư nhiên còn không biết xấu hổ nói bọn họ không xứng?!”

Mẹ nó! Không khỏi ở trong lòng thầm mắng, quay đầu lại chuyên tâm bôi thuốc lên, có điều vẫn có thể thấy được hai tay Thiệu Ngạn Mục run run thể hiện mất bình tĩnh.

Thiệu Ngạn Mục vừa một hồi chửi mắng, lại làm người xung quanh đều kinh sợ! Trong doanh trại thương binh này sĩ binh còn tỉnh táo đều sững sốt mà nhìn tên bộ khoái bình thường tới giúp đỡ, nhất thời rất nhiều xúc cảm. Nghĩ bọn họ trở thành binh lính có lẽ vẹn vẹn là vì được ăn no cơm một trận, cầu sống còn, chưa từng nghĩ nhiều như vậy...

Tên bệnh nhân đang được Thiệu Ngạn Mục băng bó cũng ngậy ngấn cả người. Người ta lớn lên khỏe mạnh, biệt hiệu cũng được gọi là “Đại trắng”. (ana: trắng trong cường tráng). Mà lần này bị thương bởi vì bản thân là một tiểu binh đối chọi với sĩ quan chỉ huy của bên địch, hai bên chém liên tục, kết quả còn bị bản thân bắt được, lập công lao không nhỏ, đương nhiên quang vinh của bản thân cũng là quang vinh bị thương.

Vốn binh sĩ còn xem thủ pháp băng bó của bộ khoái khá tốt, nhưng nghĩ đến bên cạnh còn công tử ca dấn dím huyên náo hết sức quấy rối, trong lòng vốn có một điểm khó chịu, lại bị câu “vứt bỏ đầu lâu, phun máu nóng” chấn động một chút kia đều biến mất! Tựa như tâm huyết nam nhi ẩn dấu nhất thời được tỉnh lại, hô hào muốn trở lại chiến trường chặn địch. Mà sau này bản thân cũng sẽ thực sự trở thành một... tướng quân Thiết Huyết khác của Long Á!

“Này, phát gốc cái gì đó?” Thiệu Ngạn Mục hiển nhiên xong việc, cười cười với đại trắng, “Tôi đã xử lý xong rồi, chút ngoại thương không có việc gì, cậu dù vậy cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, còn đỡ thân thể đại trắng nằm lên đệm.

“A, cảm ơn cậu, huynh đệ!” Đại trắng lấy lại tinh thần cũng vội vàng cảm ơn. Đại tiểu khóa này thật không tệ!

Lại lần nữa ôn hòa mà khẽ cười, Thiệu Ngạn Mục vừa định nói cái gì đó, đã bị Triệu Lãm Hoán cắt ngang, chỉ nghe Lãm Hoán vội la lên: “Ngạn Nhi, em biết đó, anh, anh thật không có ý đó!” Bản thân chỉ ăn “chút ít” dấm chua, cũng không phải cho rằng binh lính “không đáng giá”...

Vậy mà Thiệu Ngạn Mục chỉ liếc nhìn Lãm Hoán, xoay người ra khỏi doanh trại thương binh, Triệu Lãm Hoán hiển nhiên là bước nhanh đuổi kịp.

“Ngạn Nhi, chờ một chút!” Tâm Thiệu Ngạn Mục tựa như sắt không muốn để ý đến Triệu Lãm Hoán, bước chân không chậm lại một chút nào.

“Chờ một chút! Ngạn Nhi... Ngạn, Thiệu Ngạn Mục, em đứng lại đó cho anh!!” Triệu Lãm Hoán cuối cùng nhịn không được hét lớn một tiếng!

Thiệu Ngạn Mục vẫn đi trước bỗng dừng, vẫn thực sự dừng bước chân, xoay người mặt hướng Triệu Lãm Hoán, không nhịn được mà nói: “Người đường đường là hoàng đế Long Á rốt cuộc muốn thế nào?”

“Anh muốn thế nào? Hẳn là nên hỏi em đang nghĩ ra sao đi?!” Thấy Thiệu Ngạn Mục không nói, lại nói, “...Em không phải đã nói em không hận anh sao, vì sao... Vì sao như trước không đáp lại anh?” Thanh âm lấp bắp, Triệu Lãm Hoán buồn đau nói không nên lời.

Triệu Lãm Hoán như thế khiến Thiệu Ngạn Mục ngậy người, Lãm Hoán chưa bao giờ ở trước mặt Ngạn Mục từng tỏ ra bộ mặt yếu đuối như vậy, ha ha! Cái này gọi là phong thủy luân lưu chuyển sao? Khi bản thân đau khổ cầu xin Lãm Hoán như thế nào, cuối cùng làm cho bản thân hết hy vọng, giả chết thoát đi rồi, Lãm Hoán hiện tại liệu chết quẩn lấy không tha!

Thiệu Ngạn Mục hừ lạnh một tiếng, nói: “Triệu Lãm Hoán, anh tốt nhất nghe rõ rồi chứ! Tôi quả thực không hề hận anh, anh hiện tại đối với tôi mà nói chỉ là một người xa lạ mà thôi, làm sao phải yêu phải hận?!”

Không để ý tới Triệu Lãm Hoán bộ dạng bị đả kích thương tâm, hỏn hỏn thờ, ngón tay chỉ Lãm Hoán, gằn từng chữ: “Cảnh cáo anh Triệu Lãm Hoán, mẹ nó, đừng liều chết theo ta nữa, bằng không thì, lão tử liền... lão tử liền...” Mắt thần lóe lên, Thiệu Ngạn Mục thành linh phát hiện bản thân tựa hồ không có thể uy hiếp người kia cái gì, không khỏi nhụt chí một chút. Hung ác trừng mắt Triệu Lãm Hoán vung tay lên rất nhanh rời đi.

Chỉ chừa Triệu Lãm Hoán ở trên đường phố lớn giật mình sững sờ không ngớt, bộ dạng Ngạn Nhi căm giận... nhìn bản thân, em quả nhiên vẫn hận ta...

59. Chương 59

Bóng đêm đã nặng, Thiệu Ngạn Mục một mình nằm trên giường trở mình đi trở lại làm sao vẫn không ngủ được. Tiểu tử thối Tiểu Mẫn, từ ngày biến hình được, cũng không biết uống nhầm phải thuốc gì, sao cứ phải ở bên A Linh, một tắc cũng không rời, ngược lại bỏ bản thân cô đơn lẻ bóng.

Nếu không muốn ngủ, Thiệu Ngạn Mục cũng sẽ chán nản mà bò lên giường, phủ thêm áo khoác, đi tới phía trước cửa sổ, đẩy mở cửa sổ, làn gió đêm tươi mát liền tấp vào giường mặt.

Sáu ngày rồi... Ngày đó đuổi người đó, kêu người đó không được theo, người kia đúng là liên tục sáu ngày chưa lần nào lộ diện, không biết có phải có chuyện gì rồi hay không?

Ảo não không ngớt, sao lại đã lo lắng cho người ta rồi, đã nói là người xa lạ rồi! Lại nhịn không được cúi đầu cười nhạt, bản thân còn tiếp tục mơ hồ!... Cái thói quen này thật không tốt, nhất định phải sửa!

Lắc lắc đầu, thấp giọng tự nói: "... Con bà nó! Nghĩ đến ai cũng không có thể nghĩ đến tên kia!" Chỉ là... Ai...

Thiệu Ngạn Mục mới vừa oán trách bản thân ở trong lòng, đã bị bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt làm cho kinh sợ. Ngẩng đầu, lại bị người nọ gắt gao ôm giữ!

"Ngạn Nhi!" Nửa đêm từ trước cửa sổ xông vào chính là Triệu Lãm Hoán đã biến mất sáu ngày. Lãm Hoán hiển nhiên là nghe được lời oán thán của Thiệu Ngạn Mục, trong lòng mừng như điên, chỉ biết, chỉ biết, Ngạn Nhi sẽ không vô tình như vậy, quả nhiên vẫn là nhớ đến mình!! Nhất kích động, lại sít vào vòng ôm, gắt gao ôm thắt lưng Thiệu Ngạn Mục, đầu cũng sát lại thân mật mà tựa ở trên vai Ngạn Mục.

Thiệu Ngạn Mục tất nhiên ngây ngẩn cả người, mới vừa ở nhớ tới Lãm Hoán, người này bất ngờ đã xuất hiện ở trước mặt bản thân... Cảm giác bị ôm lâu đến phát đau, mới giây đưa ra, lại phát giác lực cánh tay người này thật kinh người. "Mau buông tay!" Bất đắc dĩ, rút ra hai tay, sử dụng sức lớn mới đẩy ra Triệu Lãm Hoán.

Trong phòng ngủ vẫn chưa lên đèn, chỉ có ánh trăng đổ xuống từ song cửa sổ.

"Anh?... " Nhìn bộ dạng người trước mặt, Thiệu Ngạn Mục phi thường kinh ngạc. Làm sao, làm sao lại chếch nhác như vậy? Tóc tai bấn thủ, khuôn mặt dính đầy bụi bặm, còn có mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi?

Thấy Thiệu Ngạn Mục nhíu mày, Triệu Lãm Hoán lại một trận vui vẻ, em đang quan tâm mình này! "Anh không sao!" Mặc dù thoát nhìn có chút nhếch nhác, bản thân lại cười đến vẻ mặt xán lạn, "Chiến sự xảy ra ngoài ý muốn, tự mình đi xem xét một cái. Còn chưa, còn chưa có về hành cung, anh đến gặp em trước rồi mới đi!" Nói xong còn chớp chớp mắt, vẻ mặt đắc ý, mình đúng thật đến cả y phục còn chưa đổi đã vội chạy tới.

Nói xong tựa như rất thoải mái, Thiệu Ngạn Mục có thể thấy được bộ dạng Lãm Hoán bám đầy bụi đất cũng biết nhất định là đã rất gian nguy vạn phần. Khẽ thở dài, Thiệu Ngạn Mục rất bất đắc dĩ, bản thân vẫn là quân không được mà phải đi lo lắng cho sự an nguy của Lãm Hoán... Điều chỉnh xuống tâm tình, mới nhàn nhạt mà nói: "Tôi không thấy coi được tý nào, nên hoàng thượng người long thể quý giá, canh giờ không còn sớm thứ tôi không tiện!" Thẳng ngồi trở lại trên giường, ý bảo bản thân cũng muốn nghỉ ngơi rồi.

Nghe vậy Triệu Lãm Hoán không khỏi nhụt chí, bĩu môi, em lại tiếp tục đuổi mình rồi! Đi theo phía sau Thiệu Ngạn Mục đi tới trước giường, nhìn em, sắc mặt bất định.

"... Em còn muốn lừa gạt bản thân em đến khi nào chứ, em... Vẫn yêu anh không phải sao?"

Thiệu Ngạn Mục hừ lạnh một tiếng, trầm nói: "Anh quá tự mình đa tình rồi!"

"Em vì sao luôn luôn phải cậy mạnh như vậy chứ?... Em nói em không hận anh, không thương anh, nếu như thực sự là như vậy, tại sao vẫn lạnh lùng lời nói với anh, hờ hững đối với anh?" Lại bước gần một bước, hai

mắt nhìn chăm chú Thiệu Ngạn Mục, Triệu Lãm Hoán như đinh đóng cột nói, “Cái đó nói rõ trong lòng em vẫn có anh!”

Thiệu Ngạn Mục hiển là bị Triệu Lãm Hoán quất dưng, hai tay bắt an mà nắm chặt chiếu giường. Ngạn Mục biết bản thân kỳ thực vẫn rất mâu thuẫn, ban đầu đơn độc chạy đi còn không phải là vì trốn tránh, nói cái gì không thương không hận chứ, có lẽ thực sự là dối mình dối người?!

Nhìn Thiệu Ngạn Mục ánh mắt lóe lên, Triệu Lãm Hoán trong lòng đại hỉ, biết Ngạn Nhi đã dao động rồi! Tiến lên khẽ ôm giữ Ngạn Mục, từ trán bắt đầu tinh tế hôn mỗ xuống, mãi đến trên đôi môi mới khẽ liếm xuống hai cái, ôn nhu thấp giọng nói: “Theo anh trở về đi, Ngạn Nhi.”

Vừa nghe tới nói như vậy thân thể Thiệu Ngạn Mục chấn động, đẩy Triệu Lãm Hoán ra. Đã thấy Ngạn Mục giơ tay nhẹ nhàng xẹt qua trên đôi môi mới vừa bị người nọ liếm, ánh mắt tối sầm lại. “Trở về với anh?... Hừ! Trở về làm thể thân của Vương gia, làm công cụ tiết dục của anh, hay là làm nam sủng tranh giành tình nhân, để người ta chế nhạo?!”

Thanh âm âm trầm không chỉ lạnh vào trong lòng Triệu Lãm Hoán, càng khiến bản thân Thiệu Ngạn Mục cùng thân thể phát run rẩy... Đây là lần đầu tiên Lãm Hoán hôn bản thân...

“Ngạn Nhi, em sao nghĩ như vậy?” Triệu Lãm Hoán ngạc nhiên, “Anh, anh thích em, muốn ở bên em, muốn cho em làm hoàng hậu của anh thôi!”

Thấy Thiệu Ngạn Mục như cũ diện vô biểu tình, Triệu Lãm Hoán càng lo lắng mà giải thích nói: “Tề đệ đã có ái nhân của bản thân rồi, Vương phi của đệ ấy cũng đã mang thai rồi...”

“Người đó có ái nhân, cho nên anh tới tìm tôi, anh đem tôi làm cái gì?!”

60. Chương 60

“Người đó có ái nhân, cho nên anh tới tìm tôi, anh đem tôi làm cái gì?!” Tiếng gầm giận dữ khiến cả hai người đều kinh sợ.

Thiệu Ngạn Mục chỉ cảm thấy khó xử, ngữ điệu như vậy rõ ràng khiến người ta cảm thấy bản thân đang giành giật cái gì, không tự nhiên mà cúi đầu, hai tay lại nắm chặt chiếu giường.

Triệu Lãm Hoán tuy kinh hỉ vạn phần, nhưng nhìn đến Ngạn Mục hai mắt tức giận trợn trừng, thậm chí viền mắt đỏ đỏ thì đặc biệt yêu thương, thẹn trong lòng. Thân thể không khỏi ngồi xổm xuống, kéo hai tay Thiệu Ngạn Mục để hai bên sườn nhẹ nhàng vuốt ve, bàn tay trái còn hơi dị thường được người khẽ hôn.

Trong lòng bàn tay trái cảm thấy được đang khẽ run, Triệu Lãm Hoán ngẩng đầu đối với đường nhìn trầm trọng của Thiệu Ngạn Mục, “Ngạn Nhi, quá khứ do anh quá mức ngu ngốc...” Có chút khó khăn chọn cách từ diễn đạt, “...Vây trong tình huynh đệ với Tề đệ, không chỉ có liên lụy đệ ấy, còn phụ em, khiến em chịu rất nhiều ủy khuất...” Nhớ tới thời gian đã qua hung ác với Ngạn Mục, không tin tưởng với Ngạn Mục, tâm từng đợt hồ thẹn.

“Anh, anh đã hối hận rất lâu... Có thể cho anh một cơ hội nữa đền bù không?” Câu hỏi rất thành khẩn.

“...” Thiệu Ngạn Mục vẫn chưa trả lời, chỉ kinh ngạc nhìn chăm chú Triệu Lãm Hoán. Lãm Hoán đang... bày tỏ? A, Thiệu Ngạn Mục căn bản không thể tin được, tựa hồ vẫn có thể nghe được tiếng rống giận bên tai: “Người giết Tề đệ... Trẫm cũng sẽ không thích người!”

...“Đừng vọng tưởng thay thế được Tề đệ, người chỉ xứng chờ trẫm lâm hạnh!”, thậm trí, trong bóng tối bị người nhục mạ: “Xem người như vậy đã sớm bị người khác chơi nát, còn ở đây giả bộ thanh cao!?” Ngữ khí ác ý này Ngạn Mục đến bây giờ vẫn nhớ kỹ từng lời, ký ức không thể nghĩ ngờ đã quá mức khắc sâu!!

Trái tim lại kịch liệt đập, hô hấp cũng vội vàng chút “... Triệu Lãm Hoán, hoàng thượng! Người đã nói, người sẽ không thích tôi! Người đã nói, tôi chỉ xứng chờ người lâm hạnh! Người còn từng khen ngợi tôi ”Giá trị trên giường“! Người thậm chí còn đưa tôi đi cho người khác đùa bỡn tùy thích!!”

Nhớ tới những gì đã qua khiến Thiệu Ngạn Mục kích động lên, xoạt đứng dậy, xoạt một cái áo khoác thuận theo rơi xuống giường, Triệu Lãm Hoán cũng bị cường thối lui một bước.

Khuôn mặt đã mang theo chút dữ tợn, Thiệu Ngạn Mục từng bước tới gần Triệu Lãm Hoán, hung hăng trừng Lãm Hoán, chất vấn: “... Đây là người thích tôi sao?!”

Triệu Lãm Hoán hiển nhiên là ngây ngẩn cả người, những câu chất vấn này đã khiến Lãm Hoán bất ngờ, càng làm cho Lãm Hoán thương tiếc, tâm Ngạn Mục đã từng đau thương sâu như vậy sao? Lãm Hoán thậm trí có thể cảm thấy tiếng quát đang vạch từng đường miệng vết thương trong tâm người này — nhưng, đều là bản thân đã hạ thủ!

Theo đà Thiệu Ngạn Mục ép sát, Triệu Lãm Hoán không tự chủ được thối lui ra sau. Lại thấy lúc này nét mặt Thiệu Ngạn Mục lại mang theo... Trêu đùa?

Thiệu Ngạn Mục cười khê, sửa biểu hiện âm trầm phần nộ, nhu hòa thanh âm: “Hoàng thượng, ngài đêm khuya tới đây là muốn sủng hạnh tôi hả?” Đột ngột, giơ lên tay phải, vẽ lên chiếc xiêm y đơn bạc của bản thân, năm ngón tay dò xét vào bên trong, xiêm y lập tức chảy xuống vai trái, lộ ra sắc tối đầu vai khêu gợi.

Mê hoặc, tức thì bị đầu độc dừng lại cước bộ, trong đầu Triệu Lãm Hoán tràn ngập toàn bộ thân thể xinh đẹp bày ra trước mắt chính bản thân từng được ôm vào!

“Hoàng thượng, ở đây bọn họ từng có liếm qua, sờ qua nga...” Vừa nói, Thiệu Ngạn Mục khê giường lên cái cổ, tay trái xẹt qua hầu kết của bản thân, “Ồ đây...” Tay phải mơn trớn điểm đỏ mê người trước ngực, “Ồ đây...” Dai lưng đã được cởi ra, thuận theo thân thể chảy xuống bụng.

Động tác câu nhân của Thiệu Ngạn Mục, khê phun ra là lời nói tựa như sấm sét trong đêm tối, thẳng thừng đánh Triệu Lãm Hoán tỉnh dậy, Thiệu Ngạn Mục từ lâu đỏ mặt thậm chí cảm thấy một tia vui vẻ đánh úp lên, kèm theo từng trận quặn đau. Đôi môi hé mở: “Ồ đây... Bọn họ giày vò thật lâu đó!” Quần đã chảy xuống, có thể thấy bàn tay khê khoác lên háng.

“Ngạn...” Triệu Lãm Hoán phản ứng lại được khê gọi một tiếng, lại lần nữa ôm chặt lấy thân thể bày ra trước mắt này, hai tay ở phía sau nhẹ nhàng trấn an.

“Thật xin lỗi, xin lỗi! Xin lỗi!!” Mang thanh âm run rẩy lộ vẻ tức giận căm phẫn. Hận vậy! Không phải hận Ngạn nhi bị người khác chạm vào, mà là hận đầu sỏ, hận tặc nhân đáng chết, càng hận bản thân ngu ngốc, hoài nghi! Đều là do bản thân, đều là do bản thân!

Thân thể trong lòng từng hồi phát run, bên tai truyền đến thanh âm mơ hồ của Ngạn nhi như dẫn theo ý khóc: “Bọn họ còn nói... Bọn họ còn nói, tôi là hàng cao cấp, là cực phẩm...!”

61. Chương 61

Thiệu Ngạn Mục cuối cùng tỉnh tường nhận ra, hận của bản thân, oán của bản thân, thậm trí ủy khuất tràn đầy đều trong câu “yêu hận đều không có” thật sâu chôn vào đáy lòng, ngay cả chính Ngạn Mục cũng cho rằng bản thân không có năng lực để yêu hận, như ban đầu, tất cả chỉ bất quá là dối mình gạt người...

Cảm giác Triệu Lãm Hoán thoảng cái kéo lại cự ly giữa hai người, nhìn chăm chú bản thân, Thiệu Ngạn Mục không được tự nhiên quay đầu đi, biểu tình của bản thân hiện tại có lẽ rất mềm yếu, thật đáng khinh!

“Ngạn...” Hồn dẫn! Tâm chửi bới, Triệu Lãm Hoán đi tới gần, môi lưỡi dao động ở bên cổ bên tai Thiệu Ngạn Mục, nhẹ giọng: “Em tin sao? Đó... không phải mệnh lệnh của anh, là của Dung Bích Lan bóp méo ý của anh...”

Cái gì?! Thiệu Ngạn Mục giật mình, là... bản thân sai, lại xử oan Lãm Hoán? Một hồi ngạc nhiên!

Thấy vẻ mặt Ngạn Nhi kinh ngạc, Triệu Lãm Hoán càng thương tiếc, trên lưng Ngạn Nhi mang những ủy khuất này đã lâu, ôn nhu nói: “Ngạn Nhi, khiến em chịu khổ rồi... Sau này, quên những chuyện này đi, được chứ?” Hiện tại có anh, mọi việc đều có anh!

“Anh, anh không ngại sao?” Cho dù không muốn thừa nhận, Thiệu Ngạn Mục vẫn biết bản thân rất lưu ý cái nhìn của người trước mặt này. Dù chưa bị những người đó thực hiện được, nhưng cảm giác bị người khác chạm đến mắc ói vẫn làm lòng Ngạn Mục còn sợ hãi, vừa nghĩ tới không khỏi khẽ run, tóc gáy dựng đứng!

“Ngạn, đó không phải sai của em...” Mà là của anh, hướng chi, “Lôi Dịch nói với anh rồi, tên đó đã tới đúng lúc cứu em không phải sao?” Triệu Lãm Hoán không nghĩ tới Ngạn Nhi sẽ canh cánh trong lòng với chuyện đó như vậy.

“...” Lặng, Thiệu Ngạn Mục không biết bản thân nên biểu thị cái gì, nên cảm ơn Triệu Lãm Hoán không oán hận mà hạ lệnh kẻ khác, hay là nên cảm ơn Lôi Dịch “Tới đúng lúc”?

“Đừng đi nghĩ những cái này nữa được chứ?” Ôm Thiệu Ngạn Mục, hai người từ từ ngồi lại mép giường.

Tay Triệu Lãm Hoán đặt lên hai tay ái nhân, ôn nhu khẽ vuốt, nhẹ giọng: “...Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu... Em là hoàng hậu của anh, mà Tiểu Mẫn là hoàng tử đệ nhất của Long Á anh, anh phải mời tiên sinh giỏi văn võ nhất dạy bản lĩnh cho nó... Chờ nó trưởng thành, anh còn có thể mang theo em, du ngoạn đàn sơn, đi thăm các danh lam thắng cảnh, ừ ~ chúng ta còn phải...”

Nhìn Triệu Lãm Hoán vẽ lên cảnh lung linh về cuộc sống tươi đẹp từ nay về sau, bên tai là tiếng nam trầm thấp tựa như ma lực của Lãm Hoán, Thiệu Ngạn Mục lại vô ý thức cự tuyệt: “... Không, tôi ở chỗ này là được rồi.” Bản thân hiện tại... rất bối rối, có nhiều nghi vấn, cần bình tĩnh ngẫm lại.

Triệu Lãm Hoán ai oán mà thở dài, vẫn bị Ngạn Nhi từ chối, là mình thiếu thành ý sao? Hay là do Ngạn Nhi có tâm sự gì? Thật khổ não

~~Nhìn bộ dạng Ngạn Nhi thấp đầu buồn khổ, Triệu Lãm Hoán biết Ngạn Nhi đang mâu thuẫn, cần thời gian suy nghĩ, mà bản thân không thể nóng vội. “Được rồi, Ngạn Nhi, anh không ép em, anh cho em thời gian, chỉ là... Em có thể suy nghĩ kỹ ý kiến của anh chứ?” Triệu Lãm Hoán lui bước, biết bản thân không thể quá gấp, Ngạn Nhi nguyên ý ngồi xuống nghe bản thân giải thích như thế đã là một tiến bộ rồi, chung quy so với coi bản thân là một kẻ xa lạ thì vẫn hơn, nhớ tới mấy ngày thống khổ trải qua, Triệu Lãm Hoán không khỏi cười khổ.

“Em nghỉ ngơi cho tốt trước đi.”

Thiệu Ngạn Mục gật đầu, lại lần nữa chui vào ổ chăn, Ngạn Mục quả thật cần suy nghĩ. Lại đang nhìn đến Triệu Lãm Hoán đưa qua chiếc quần của bản thân mới cởi, nhận lấy quần không khỏi đỏ mặt, không ngờ tới bản thân lại lớn mật đến vậy, có điều nhìn phản ứng của Triệu Lãm Hoán, nên thấy may mắn vì Lãm Hoán đối với thân thể của bản thân mình không có hứng thú sao...

Kỹ lưỡng vén chăn dùm Thiệu Ngạn Mục, xác nhận gió không thổi vào, Triệu Lãm Hoán mới đứng ở bên, nói: “... Anh ngày mai trở lại.” Lại cúi xuống người, ở trên môi Thiệu Ngạn Mục ấn một nụ hôn, “Nhất định phải tin tưởng anh, anh là thực sự yêu em!”

Kỳ thực... Lãm Hoán rất muốn ở lại ngủ với Ngạn Nhi, nhưng rõ ràng Ngạn Nhi sẽ không đồng ý. Cảm thấy có điểm ủy khuất, nhưng biết sự đau khổ của Ngạn Nhi, sự ủy khuất khi sinh ra “Tiểu Mẫn”. Dẫu môi, dựng thẳng thân thể, ba bước lại quay đầu lại, phải đi lại không muốn đi, Ngạn Nhi không có thương tiếc mình không...

“Anh có thể đi rồi, đi đi~” Thiệu Ngạn Mục vẫy vẫy tay ý bảo, thấy Triệu Lãm Hoán mặc dù bất mãn bản thân đuổi đi, còn đóng cửa sổ, không cam lòng không muốn rời đi.

Trong phòng không người, Thiệu Ngạn Mục cảm thấy hơi buồn cười, ban đầu bản thân ở Ngôn Tiêu điện trái chờ phải chờ, chỉ trông ngóng Lãm Hoán ở lại đêm, hiện tại lại là Lãm Hoán muốn ở lại bản thân lại không đồng ý, cái này... cũng là thể sự vô thường?

62. Chương 62

Thiệu Ngạn Mục ôm chặt chần, cọ đi cọ lại, ngọ ngoáy hồi lâu cuối cùng từ trong ổ chần đi ra. Tối hôm qua sau khi Triệu Lãm Hoán đi lòng Ngạn Mục luôn nghĩ, nhưng vẫn không biết nên làm như thế nào với người kia mới tốt, mãi đến trời sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Đứng dậy, mặc quần áo, rửa mặt. Còn giống như ngủ không đủ, đầu loáng chân choáng. Quên đi, mặc kệ Lãm Hoán, suy nghĩ một đêm vẫn chưa có kết quả, vẫn thuận theo tự nhiên đi để chuyện phiền lòng qua một bên, đi ra cửa phòng.

“Cha không ngoan!” dáng người nho nhỏ vừa thấy Thiệu Ngạn Mục đi ra, lè lưỡi, ngón trỏ chỉ gương mặt bản thân, nói: “Cha dậy muộn thế, xấu hổ xấu hổ xấu hổ~”

Tiểu tử thối còn quản lý khi dậy của lão tử! “Được được cha không ngoan~ Vậy Tiểu Mẫn ngoan rồi chứ?” Thiệu Ngạn Mục cười cười, sủng nị phết phết chớp mũi Tiểu Mẫn, ôm nó một cái.

Ngồi ở trên tay cha, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ cha, một tay chỉ trong sân, hết sức đặc ý: “Tiểu Mẫn quá ngoan! Tiểu Mẫn có giúp Linh thức bày đĩa!”

Ôm Tiểu Mẫn vào trong sân, Thiệu Ngạn Mục mới nhìn đến chiếc bàn vuông, A Linh đang bày bát đĩa. “Đại ca dậy à, ăn trưa ngay thôi.” Trải qua nỗ lực của Thiệu Ngạn Mục Dạ Linh cuối cùng đem “Nương nương” đổi trở lại “Đại ca”.

Trên bàn đã bày mấy đĩa đồ ăn, nói chung thông thường, khiến Thiệu Ngạn Mục vô cùng kinh ngạc: “A Linh, từ lúc nào cậu học được làm những món này? Sao không sớm trình diễn ha.”

Dạ Linh sờ sờ mũi, có chút thẹn thùng, bình thường bọn họ ăn cũng đều do tay Thiệu Ngạn Mục làm, bản thân chỉ biết chút xào nướng, “Đại ca~ những món này đều không phải do đệ làm...”

“Ai~ cẩn thận, để anh để anh!” Thanh âm quen thuộc từ phòng bếp truyền ra.

Bóng người đi ra thiếu chút nữa khiến Thiệu Ngạn Mục cảm tay Tiểu Mẫn ngã sấp trên mặt đất, khẽ giật mình há to miệng, trừng lớn mắt, mình nhìn thấy cái gì?

Cái người lượn lờ quanh bản thân xưa nay mang tạp dề hoa nho nhỏ nấu ăn, bưng một bát canh đỏ rõ ràng là hoàng đế Long Á Triệu Lãm Hoán!

“A, Ngạn nhi em đã dậy rồi, nhất định đói bụng ha... Chờ một chút, còn có hai món đang nấu, anh sẽ bưng lên!” Triệu Lãm Hoán mới vừa thành công bưng nồi canh lên đặt trên bàn vuông trên mặt rõ ràng vẫn còn vết nhọ, tóc cũng rối, chỉ thấy Lãm Hoán đặc biệt vui vẻ lui về phòng bếp.

Thiệu Ngạn Mục ngây dại. Triệu Lãm Hoán hiện tại bộ dạng tạp dề mặt mày như thế khẳng định sẽ khiến thụ hạ của Lãm Hoán sợ! Quét mắt nhìn A Linh đang cúi đầu vai run, phồng chùng đang nghẹn cười. Lại vô ý thức cảm nhận xung quanh, ưm~hai ám vệ chắc là đang nhẩn rất khổ cực, khí tức cũng có chút bất ổn.

Món đã bày lên, ba người chia ra ngồi ba phía, Tiểu Mẫn ngồi trên đùi Dạ Linh còn làm ầm ĩ, không có cách nào, so với bản thân làm cha, bé con còn thân thiết hơn với Linh thúc.

Lại lần nữa nhìn thức ăn trên bàn, Thiệu Ngạn Mục khẳng định, chắc là được đại trù nấu, được hoàng đế Triệu Lãm Hoán hâm nóng, còn dọn ra tạo hình còn sốt nóng...

“Ngạn Nhi ăn cái này, đại phu nói cái này bổ thân lợi khí.” Nói, Triệu Lãm Hoán lại gấp cho Thiệu Ngạn Mục một miếng thịt thỏ, “A, còn này, đại phu nói cái này bổ gan lợi thận.” Lại múc một muôi nhìn như có xác côn trùng gì đó. “Còn có còn có...” Triệu Lãm Hoán đang ở hưởng thụ cho vợ yêu nhà mình ném món canh ngọt ngào, cũng chưa từng chú ý tới vợ yêu đang xiết chặt chiếc đĩa trong tay.

“Cái này lợi tinh thần bổ tim, à không, là bổ não đó? Nhuận gan đó?” Triệu Lãm Hoán hơi quên câu vội vàng lấy từ trong lòng ra một bản sao, cấp tốc quét vài lần, “A, là bổ tửy đó!”

“Được rồi!” Nhìn trước mặt căn bản không thể chạm đũa vào bát, Thiệu Ngạn Mục cuối cùng chịu không nổi, đập bàn đứng lên! Chỉ Triệu Lãm Hoán lại nói không ra lời... Lẽ nào phải chỉ trích sự quan tâm của người ta sao?

“Ngạn Nhi...” Thấy Thiệu Ngạn Mục phát hỏa, Triệu Lãm Hoán vội vã thu về bản sao, ngồi nghiêm chỉnh, biểu tình cũng lã chã muốn khóc, “Anh, anh chỉ muốn bồi thường một chút mà~” tựa như hết sức vô ý mà chà vò tay áo, lại nhìn lên vợ thân yêu, tốt, không giận nữa, “Ngạn, anh cũng biết đã làm cho em chịu khổ mà...” Luôn luôn ngẩng cao đầu giờ cúi thấp, tay áo bị chà xát mạnh hơn, “Nếu như, nếu như Ngạn nhi cảm thấy quấy rầy em, anh... anh có thể xin lỗi đó! Hoặc là, hoặc là Ngạn nhi có yêu cầu gì đều có thể cho anh biết đó!... Anh, anh nhất định, nhất định...” Thanh âm mang theo vụn phần khẩn cầu, nghe nổi lên niềm thương cảm!

Một hồi nói làm cho Dạ Linh và mấy hộ vệ trong bóng tối lạnh lẽo, mong muốn sau khi trở về bọn họ nghe xong những lời này sẽ không bị hoàng thượng sung quân biên cương. Dạ Linh càng cương cứng khuôn mặt, cả Tiểu Mẫn ăn cơm cũng run rẩy tay, Tiểu mẫn vẫn cứ như bị đông lạnh, có điểm cứng đờ.

Mà Thiệu Ngạn Mục thì lại không biết làm sao, làm sao chứ? Bản thân nên trả lời ra sao? “Đó, đó... tôi không có ý đó...”

“Vậy Ngạn Nhi em chính là chấp nhận anh rồi!” Đầu bắt chợt ngẩng lên, nhìn ra được vẻ kinh ngạc.

“A? Đây... Tôi...” Nghĩ tới ý nghĩ khi trước thuận theo tự nhiên, nếu không thì thuận theo Lãm Hoán? Nhưng... Có đáng hay không? Có quá dễ dàng cho Lãm Hoán không?

Thấy Ngạn Nhi lại như dao động, Triệu Lãm Hoán đắc ý~ quả nhiên với Ngạn nhi chính là phải dùng mềm mại kiên định gia tăng làm nũng nha!

~Thiệu Ngạn Mục đáng thương từ nay về sau đã bị chiêu này ăn đến cạn khô!

63. Chương 63

Hôm nay nắng chói rực rỡ, người đi dạo trên đường so với ngày trước cũng nhiều hơn vài phần, trước do nguyên nhân chiến tranh đóng cửa trợ giờ cũng lại khai trương, quán nhỏ bán nhỏ đều bày ra nhiều mặt hàng nhà mình, chào mời lớn, náo nhiệt không ngừng.

Còn như chiến sự thì bọn họ lại an tâm, không thấy tin chiến thắng mỗi ngày đều truyền về sao, nghe nói chiến sĩ tiền phương đều đánh cho quân địch sợ hãi, vài tộc trưởng tù trưởng đều phái người tới hòa đàm đó.

Anh nói xem, bọn chúng cũng thật là, lương thực thiếu cứ việc nói thẳng chứ, cho dù năm nay bọn chúng gặt hái cực tốt đẹp, không thể đề thấp bọn chúng, dùng cách bài binh xuất trần dã man như thế, trách không được bọn chúng chưa được khai hóa mà...

Tây Nhai, trên quán quà ăn vặt treo vài bạt bốn chữ “Dư Thị Đậu Hoa”.

“Dư thăm, cho tôi hai bát tào phớ, tôi muốn...”

“Muốn thêm dầu cay, thịt mỏng và hành thái hủ, Dạ đại bộ đầu ~ đúng chưa?” Không chờ khách nói xong, Dư Thắm đã bổ xung thêm yêu cầu, Dạ gia lão đại mà, bọn họ lại quen thuộc, còn không biết khẩu vị khách quen này sao.

“Ha ha ~ không sai không sai, tưới nhiều dầu cay chút đó!” Kỳ thực Thiệu Ngạn Mục còn muốn nói nhiều thịt mỏng, nhưng Ngạn Mục... Hắc hắc, thôi vậy, việc buôn bán của người ta cũng không dễ dàng đâu. Tìm một chỗ ngồi xuống, cái tên phía sau cắt đuôi không được dĩ nhiên mông cũng đặt ngồi xuống theo.

“Tiểu muội, là Dạ đại bộ đầu tới bắt người đó, còn không ra!... Dạ lão đại, ở đây còn một chén phải thêm làm sao?” Tiếng lớn này chính là con của Dư Thắm Đại Trụ, câu đằng sau hiển nhiên là hỏi vị công tử

thanh tú đối diện Dạ lão đại, Đại Trụ lớn đến vậy còn chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp như vậy, hình như chính là bạn của Dạ lão đại?

“Dầu cay thì bỏ, phải thêm thịt mỡ và hành đó!” Xem Ngạn Nhi không hề nghĩ ngợi thì trả lời, Triệu Lãm Hoán một hồi vui vẻ, Ngạn Nhi vẫn rất quan tâm mình mà, mình không thích ăn cay Ngạn Nhi đều biết.

“Được – tương tự!” Đại Trụ một bên đáp ứng, một bên liền tay liền chân làm hai bát, vừa định bưng ra, liền nghe thấy thanh âm tiểu muội nhà mình.

“Ca, em tới rồi.” Vén rèm từ nội thất đi ra chính là con gái của Dư Thẩm Cầm nhi, lớn lên xinh đẹp, lòng dạ lại tốt, làm việc cũng rất nhanh, ở đây nổi danh Tây Thi đậu hũ, nhưng người ta đã có người trong lòng, chính là Dạ lão đại hai năm trước mới vừa đến.

Cẩn thận bưng hai bát đến trên bàn Thiệu Ngạn Mục, đối diện với khuôn mặt tươi cười của người trong lòng, Cầm nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Dạ Đại ca, chậm dùng.”

Thấy Thiệu Ngạn Mục chỉ là nói tiếng cảm ơn liền quan tâm đến người bạn bắt đầu ăn, tâm Cầm nhi có chút lo lắng, Dạ lão đại ca tra án gọn gàng như vậy, vì sao lại không biết tâm ý bản thân chứ, bản thân cũng chủ động như thế rồi. Nhìn đại ca nhà mình một bên cười trộm Cầm Nhi ảo não giậm chân bước đi, đại ca cũng không biết giúp bản thân!

Âm thầm nghiên Cầm nhi quyết định chủ động xuất kích, không ngừng cố gắng. Nhưng vừa định nói vài chuyện với Dạ lão đại, đã bị ánh mắt ngoan độc của công tử đẹp kia làm cho sợ hãi, bỗng chốc run rẩy. Đúng là bị khí thế của Triệu Lãm Hoán làm đông lạnh, run run lui ra, trong lòng liên tục cảm thán công tử này thật hung ác mà!

Hừ, tiểu cô nương nhà nào còn tranh đoạt người yêu cùng mình! Ngạn Nhi chính là của mình!! Trừng xong Cầm nhi, Triệu Lãm Hoán thâm tình nhìn Thiệu Ngạn Mục, nói lấy lòng: “Ngạn Nhi~ chiến sự cũng sắp kết thúc, em hồi cung cùng với anh đi.”

“Không đi.” Đối với mấy ngày này bị hỏi vấn đề không dưới trăm lần, Thiệu Ngạn Mục kiên trì như cũ, không lý do sâu xa gì, thuần túy chính là không muốn để Triệu Lãm Hoán sống dễ chịu! Người nào đó khiến Ngạn Mục dùng chiêu đối phó cuối cùng này, Ngạn Mục muốn người đó phải khó chịu, rất muốn cho người đó biết bản thân cũng có mặt xấu xa đó!

~“Trong cung có cái gì tốt? Anh xem, trong cung cũng không có tào phớ để ăn đâu?”

“Em nếu muốn ăn thì anh có thể cho ngự trù làm mà!” Chỉ là làm tào phớ mà thôi.

“Cái này là anh không biết, tào phớ này chính phải là kiểu ở ven đường, quán nhỏ ven đường như vậy mới ngon, có mùi vị!” Làm một ánh mắt khinh bỉ, Thiệu Ngạn Mục lại nói, “Còn có mỹ vị ”Khiếu hóa thần kê” của Hồ lão nhân trên đường bắc nha!~~” Nói còn giống như rất say sưa liếm liếm môi.

“Anh, anh có thể thỉnh Hồ lão nhân về trong cung chuyên làm cho em ăn!” Oa a! Thật gọi cảm!

“Thiệt~ anh lại không hiểu rồi, thần kê kia chính là phải vào lúc tôi đi tuần tra xong đường Mãn, cùng với bạn đồng sự xả hơi, vừa ăn vừa ném xương, vậy mới có mùi vị ”thần“!” Thiệu Ngạn Mục càng nói càng hăng hái, “Còn có, còn có nữa, núp chuyện phiếm xả hơi với Huyện lão gia ở đây cũng là thú vị lớn đó~” lại liếc mắt nhìn Triệu Lãm Hoán, “Anh ở trong cung có thể xả hơi tôi với Huyện lão gia sao?!”

“...Không” Triệu Lãm Hoán cúi đầu, tào phớ trong bát còn thừa, rất uể oải. Lãm Hoán nghe đến đây, biết là Ngạn Nhi làm khó dễ bản thân mà!

Mình sao số khổ như thế, vốn tin chấp mặt mũi Hoàng đế thì không được, nên dây dưa mấy ngày với Ngạn Nhi cuối cùng sẽ nên chuyện, không thể hiểu được... ai oán mà liếc nhìn Thiệu Ngạn Mục, dư quang ánh mắt lại quét tới cái gì,... a, đó là!?

“Cẩn thận! - -”

64. Chương 64

Một trận tiếng vang loang choang, một chiếc xe đẩy chứa đầy hàng hóa, không biết sao lại lao thẳng vào gian hàng “Dư thị đậu hoa”, đụng lật bàn ghế bên ngoài, cũng va đổ cả thùng sữa đậu nành và không ít chậu nồi bát muôi gáo, Dư Thắm đau lòng ở trong phòng không bị thương mà liên tục giậm chân, “Ôi! Thằng nào tạo nghiệt đây hả?!”

Đại Trụ không bị đâm cũng vội vàng dựng đồ đạc dậy, nhìn xung quanh, tốt, tốt, tuy là kinh sợ khách nhân, nhưng chung quy cũng không ai bị thương, vốn muội muội là người đứng mũi chịu sào cũng được Dạ lão đại kéo ra, không hổ là làm bộ khoái, tay chân nhanh nhẹn!

“Không có chuyện gì chứ, Cầm nhi cô nương?” Tiểu cô nương này hình như bị kinh sợ rồi, cả người đều dựa vào người bản thân. Nâng Cầm nhi, Thiệu Ngạn Mục không khỏi mà lắc đầu buồn cười, tiểu cô nương không chịu đựng được chuyện này.

Thiệu Ngạn Mục nghĩ như thế lại không thấy được nguyên nhân Cầm nhi cô nương bị người ta ôm vào trong lòng, từ lâu đã xấu hổ đỏ mặt, khe nhỏ giọng mà nói: “Không, không có chuyện gì, đa tạ Dạ Đại ca cứu giúp.”

“Cảm ơn cái gì chứ, cô không có chuyện gì là tốt rồi!” Thiệu Ngạn Mục một chút cũng chưa từng chú ý tới ái muội trong lời của bản thân, trái lại nói lỏng tay, tìm lên tên hoàng đế đánh người kia.

Đã thấy Triệu Lãm Hoán chặt vật đứng ở một đồng bàn ghế đổ nghiêng đổ tây, còn vẻ mặt thì ủy khuất, không kiềm nổi đi tới bên cạnh Ngạn nhi, nghi hoặc hỏi thăm: “Em làm sao vậy, sao không né tránh?” Vô công Lãm Hoán không kém, hướng hồ thời gian va chạm dài, Ngạn nhi không phải là người thấy sớm nhất sao?

Triệu Lãm Hoán nắm giữ hai tay Thiệu Ngạn Mục, không vui vẻ chút nào tron tròng mắt, trong miệng còn lên án: “Ngạn, em sao có thể như vậy? Anh, anh dốc lòng nghĩ cách đẩy em ra, nhưng em lại...” Ngạn nhi lại không để ý mình một chút, còn chạy tới cứu người khác, hay vẫn có ý với cổ gái kia, không chỉ hại mình “Anh hùng cứu anh hùng” không thành, bản thân còn bị phủ toàn bụi đất!

Thoáng cái ghen tuông bốc lên, vênh đôi môi, vạ phần ủy khuất u oán nhìn Thiệu Ngạn Mục.

“... Ha ha! Hóa ra anh ghen ha!” Thiệu Ngạn Mục cười ha ha, tuy rằng Lãm Hoán không nói hết, nhưng bản thân tất nhiên hiểu được ý của Hoán, tâm vốn cũng có chút áy náy, có thể thấy được Triệu Lãm Hoán một bộ ủy khuất như vậy rất buồn cười.

“Ngạn... em, em...” Triệu Lãm Hoán tức giận không ngớt, đối với lời Ngạn mà nói là không thương tiếc, càng không thêm trách mắng, vô tâm với bản thân.

Dư Thắm bên kia đã chất vấn người bán hàng rong đẩy xe: “Ai~ Tôi nói tiểu huynh đệ làm cái gì vậy, sao đẩy mạnh xe vào hàng tôi, xem xem làm ra cái gì!”

“Xin lỗi, xin lỗi!” Người bán hàng rong thu dọn đồ vật của bản thân, liên tục cúi đầu xin lỗi Dư Thắm, “Thím, tôi cũng không biết đường rất tốt, sao lại trôi lên tảng đá...” xem, chính là thứ này. Cái này đây, tôi không cẩn thận vướng lên, xem cũng đổ, lúc đó mới đổ vào cửa hàng đại thẩm.”

Người bán hàng rong giải thích, mọi người suy nghĩ, cũng không trách tội anh ta, chỉ là sắc mặt Dư Thắm nhìn không được tốt lắm. Người bán hàng rong cũng cơ linh, biết lúc nào phải bồi thường bao nhiêu, thế là sờ soạng một hồi bên người, cuối cùng lấy ra ít tiền bạc, hết sức thương tiếc liếc nhìn, lúc này mới đến gần Dư Thắm, nói: “Thím, bà xem, tôi có chừng này tiền...”

Nói vừa dứt lời, dị biến xảy ra!

Vù! Vù! Tiếng xé gió bén nhọn gấp gấp nổi lên!!

“Hoán !” Thiệu Ngạn Mục hô to một tiếng, một tay kéo Triệu Lãm Hoán té ngã xuống phía dưới thân thể, một tay kia nắm đấm hướng thẳng người bán hàng rong. Xung quanh đồng thời vút ra ba hắc y nhân nhất tề rút kiếm đánh tới người bán rong.

Té ra người bán rong khi đi qua cạnh Triệu Lãm Hoán, bất ngờ giống như ảo thuật lấy ra một cây cung, bắn hai tên về phía Triệu Lãm Hoán!

Thiệu Ngạn Mục cảm thấy khác thường đầu tiên, cũng gần hai mũi tên khiến Ngạn Mục căn bản không có thời gian ra tay ngăn cản, không suy nghĩ nhiều liền nghiêng người che trở Triệu Lãm Hoán, Triệu Lãm Hoán chưa kịp nghĩ chỉ thoáng sửng sốt liền xoay chuyển toàn thân, rất nhanh đổi vị trí hai người, hai tên bắn tới cắm phập vào sau lưng Lãm Hoán!

Người bán hàng rong kia một phát thuận lời đã muốn nhanh chóng thoát đi, sau đó lại bị các hộ vệ bao vây lối thoát. Mới cùng hộ vệ qua mấy chiêu, người bán hàng rong chỉ biết bản thân vô vọng chạy thoát, không nói nhiều, lập tức nuốt độc tự sát.

Một bước ngắt này trong thời gian cực nhanh đã kết thúc, đợi bách tính xung quanh phản ứng lại, tất nhiên bị sợ hãi liên tục gào thét.

65. Chương 65

Trên vai kéo đến đau đớn khiến sắc mặt Triệu Lãm Hoán thay đổi, nhả mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tâm lại cảm thấy vui vẻ. Biết Ngạn nhi bé bỏng ghé lên đùi, chăm chú nhìn bản thân run rẩy bắt lấy tay mình, sắc mặt trắng tựa hồ so với kẻ thụ thương như mình còn trắng bạch hơn. Biết Ngạn nhi đang lo lắng cho mình, trong lòng không khỏi ấm áp, sự gắng sức của bản thân mấy ngày nay tới giờ cuối cùng cũng không uổng phí.

“Hoán! Anh không sao chứ?” Trên vai hai dòng máu đen khiến Thiệu Ngạn Mục kinh tâm lo lắng không ngớt, tên giặc này thật ác độc, hạ loại thủ đoạn đê tiện này!

“Đau... Anh đau quá, Ngạn...”

Thanh âm từng hồi, run rẩy đều đang nói cho Thiệu Ngạn Mục rằng thương thế rất nghiêm trọng, nhưng thứ nhất Ngạn Mục không biết chút y thuật nào, thứ hai không thể thể thân cho Lãm Hoán, chỉ có thể lo lắng nắm lấy tay Triệu Lãm Hoán càng chặt, trong miệng vẫn chỉ trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì! Đại phu lập tức sẽ tới... Lập tức sẽ không đau... sẽ không có việc gì!” Vì “phòng vạn nhất”, Lãm Hoán thậm trí còn đem theo Tử Quyền thuộc quân xuất chinh được gọi trở về, nhất định không có việc gì!

Lời nói lộn xộn lo lắng khiến Triệu Lãm Hoán âm thầm kinh hãi, cũng càng nhiều ngọt ngào êm ái, trong lòng Ngạn quả nhiên có mình, chỉ là có chút do dự mà thôi.

Lập tức không quan tâm thương tích, tròn mắt đảo tròn có chủ định. Thoáng ngẩng đầu, hỏi Ngạn Mục: “Ngạn... em, khụ... Có nguyện hồi cung với anh không?” “Cái này... tôi...” Thiệu Ngạn Mục thoáng sửng sốt, vấn đề đối với lúc này hiển nhiên không có phản ứng.

Thấy vẻ mặt Triệu Lãm Hoán thất vọng, lộ sầu thảm, nói: “Quả nhiên... Ngạn, em vẫn... vẫn không muốn... anh, là anh cưỡng cầu rồi... Khụ, khụ! Cũng tốt... khụ!”

Một trận ho khan thỉnh thoảng xuất hiện cắt đứt lời Triệu Lãm Hoán muốn nói, khóe miệng dần dần tràn ra máu tươi khiến Thiệu Ngạn Mục càng cả kinh rối loạn cả lên, “Đừng nói nữa, Hoán anh đừng nói nữa! Thái y, thái y !” Vì cái gì còn chưa đến, vì cái gì còn không đến!!

“Không... khụ, khụ khụ!... Anh muốn nói, anh sợ anh không thể nói rồi, khụ! Sẽ không có cơ hội... nói...”

“Không, không! Nếu cảm thấy không có cơ hội, vậy anh cũng đừng chết, sống sẽ có cơ hội!” Thiệu Ngạn Mục một bên rống giận Triệu Lãm Hoán một bên đưa tay muốn lau đi vết máu chói mắt nơi khóe miệng, nhưng càng lau càng ồ ạt chảy ra!

Như không nghe đến lời Thiệu Ngạn Mục, Triệu Lãm Hoán chỉ lo lời lú lú của bản thân: “Khụ khụ khụ... Anh còn, còn nhớ rõ... Khi đó chúng ta chính, chính là nhờ... em đỡ tên, bị thương, khụ khụ... Khởi đầu là chịu thương...” Miễn cưỡng câu dẫn ra mặt cười khổ, “Là anh, khụ!... Là anh phụ em, Ngạn...” “Không phải,

không phải!” Qua quý lắc đầu, Thiệu Ngạn Mục cũng không biết bản thân muốn phủ nhận cái gì, chỉ biết Hoán đã càng ngày càng yếu đi rồi, bàn tay nắm trong tay càng ngày càng lạnh lẽo!

“... Anh biết rõ, em còn... còn hận anh, không hề, không hề yêu anh... Anh lại cứ... cứ muốn em hồi cung với anh, khụ, khụ khụ khụ! — anh cũng... cũng nên, chết... dưới hai mũi tên...”

“Không, sẽ không! Anh sẽ không chết!... Em không hận anh, không có không hề yêu anh! Em lừa gạt anh, đều là lừa gạt anh!” Thiệu Ngạn Mục không có nghĩ đến có phải lừa gạt hay không, bản thân chỉ không muốn Hoán chết, muốn Hoán sống!

“Thật... Thật sự?” Vốn ánh mắt tựa hồ tuyệt vọng lại sáng lên, “Ngạn, em... em vẫn thích anh, yêu anh ha?!”

Uhm? Hoán hình như có chút tinh thần, là hồi quang phản chiếu? Nghĩ như thế, tâm Thiệu Ngạn Mục càng nặng nề, “Là thật! Chỉ cần anh không chết, em sẽ yêu anh, cái gì cũng có thể theo anh, nếu anh chết rồi, em sẽ hận anh cả đời!”

“Ngạn... em nhất định nhớ những lời này... ” Mắt bỗng chớp chớp vài cái, Triệu Lãm Hoán cuối cùng trước mắt tối sầm, hạnh phúc mà hôn mê bất tỉnh – - mình có lời hứa hẹn của Ngạn!

“Hoán, Hoán! ” Thiệu Ngạn Mục kinh hãi!

“Thái y tới, là lý thái y tới!!”

z**y**z**z

Thịnh Võ năm thứ sáu tháng sáu, chiến sự giằng co ba tháng kết thúc, thuận lợi khai hoàn hồi triều.

Tháng tiếp, Thịnh Võ để hạ chỉ phong Thiệu Ngạn Mục vốn là Ngôn phi làm hoàng hậu nương nương, đồng hưởng giang sơn Long Á!

Hừng đông trong tấm cung hoàng đế

“Được rồi, anh đừng nao!” Bọc chắn.

“Nhưng, nhưng anh còn chưa có...”

“Anh tự nghĩ biện pháp đi, đừng tới dính tôi!” Trở mình, Thiệu Ngạn Mục thầm muốn ngủ một giấc, cũng sắp bị người này giết chết, người này cư nhiên còn muốn tiếp tục! Ngạn Mục ứng phó không nổi rồi!

Cọ cọ cái mũi, nhìn huynh đệ dưới quần vẫn như trước chiến lực ngẩng cao, Triệu Lãm Hoán thực sự rất ủy khuất, mình còn không có tận hứng mà! Hãy nhìn bộ dạng Ngạn không thêm để ý đến Lãm Hoán, Triệu Lãm Hoán cũng biết ngày hôm nay dừng ở đây. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn tự bản thân giải quyết.

Một tay xoa làn da trơn nhẵn mềm mại trên lưng Ngạn, một tay nắm cái ấy ấy của bản thân bắt đầu làm việc, trong miệng còn nhỏ giọng thì thầm: “Ngạn nói không giữ lời!... Lần kia rõ ràng nói chỉ cần mình sống Ngạn sẽ đều theo mình mà, kết quả... Hu ~ có vợ còn phải làm phiền tay phải... ”

“Triệu Lãm Hoán, mẹ nó, nói còn không biết xấu hổ!” Thiệu Ngạn Mục thoáng cái nhảy lên. Lời nói thảm kia rõ ràng nói cho bản thân nghe, sao Ngạn Mục nghe không vô, chớp cái chụp lấy tay con sói kia mở ra, cả giận nói, “Tử Quyền nói thương căn bản không có gì nghiêm trọng, anh còn dám giả bộ với tôi!”

Lại nói lúc đó vết thương không ở nơi quan trọng, vả lại tử sĩ tiểu quốc hẻo lánh dùng độc cũng không phải kịch độc hiểm gặp gì, trên chỉ là thuốc tê choáng ngất mà thôi, lại bị tên hoàng đế Triệu Lãm Hoán này luồn sơ hở. Sau chuyện thì cũng hứa hẹn rồi, Thiệu Ngạn Mục mỗi khi tức giận đến độ phải gờ cân, nhưng Ngạn Mục chẳng có biện pháp nào cả.

Xách lên gối mềm ném về Triệu Lãm Hoán, “Anh ngủ thư phòng bảy ngày cho tôi!”

“A? Cái này là cái gì chứ?” Vậy huynh đệ dưới quần của Triệu Lãm Hoán cũng cố gắng không được, đứng tại chỗ gào to “Đừng - - -!”

Thế là, Thịnh Võ để “Lại” uể oải bảy ngày.

~ hết ~

66. Chương 66: Phiên Ngoại – Phong Vị Cổ Xưa

“Cục cưng ~ đừng tức giận ~ người ta cũng là bởi vì quá kích động mới... mới có thể quá xúc động đó mà!” Thanh âm Triệu Lãm Hoán ôn ỉn, liều mạng cọ ở trên người bạch hổ, cục cưng không cho bản thân làm... “Được không! Cục cưng, tới đi ~”

Rất đáng tiếc, bạch hổ một chút cũng không suy chuyển. Cứ như vậy nằm úp sấp ở đấy, còn giơ móng lên che mõm, khe khẽ ngáp một cái.

Đem đuôi hổ suy suy đuổi người nọ nằm áp sát trên người, con mắt phiêu phiêu nhìn người nọ, ý bảo người kia nhanh nhanh xuống dưới. Hiện tại chính là mùa hè, Nó một thân lông lá đã rất nóng rồi, người kia còn không sợ chết mà dính vào.

Triệu Lãm Hoán không thể làm gì khác hơn là cách xa một chút trước, khe dẩu dẩu miệng. “Cục cưng ~ được nhé! Người ta đảm bảo sau này không bao giờ làm khiến em ba ngày không xuống được giường à!” Hắc hắc, ba ngày không được, còn có thể hai ngày, bốn ngày thì sao

~~A! Tên kia còn dám nói! Vẫy vẫy đuôi, không để ý đến tên đó.

Thấy bạch hổ bộ dạng xa cách, Triệu Lãm Hoán chỉ biết lần trước đã chơi đùa với lửa... Thế nhưng, ai kêu thân thể Ngạn nhi mãi cảm như vậy chứ, khiến bản thân không dừng tay được à.

Không thể làm gì khác hơn là... Sử dụng sát thủ! Được!

Đầu cúi xuống từ phía bạch hổ nhìn lại vừa vặn có thể thấy làn lông mi của người kia, nước mắt sắp rơi mà tựa như không rơi, bộ dạng lã chã chực khóc, rất ủy khuất á!

~Thế nhưng...

Xong! Thế này cũng vô dụng à? Triệu Lãm Hoán rút cục bắt đầu hối hận lần trước đã quá xúc động!

Lại cố gắng sức lần nữa!

“Bé cưng! Giúp anh này, người ta... người ta ở đây đã như vậy, trưởng khiến anh đau quá nga!~~ ” Triệu Lãm Hoán mặt dày móc ra cái gì đó của hắn ta đã sớm hưng phấn rồi!

“Ha ha a!... cục cưng, ưm ~ a... Ngạn nhi~ rất muốn! Ôm... Thật muốn cắm vào Ngạn nhi, ưm ~ Vào bên trong của Ngạn nhi! Ha ha a~ ưm!...Ngạn nhi...”

Tiếng rên rĩ liên tiếp làm người khác đỏ mặt, khiến Thiệu Ngạn Mục một trận hắc tuyến! Người này... đường đường là thiên tử lại có thể “tự sờ” vậy...

Có điều, Triệu Lãm Hoán như vậy cũng khiến người ta căng thẳng! Năm ngón tay nhỏ dài bao quanh cái gì đó phía dưới của hắn ta, trong đôi môi đỏ mọng kiêu diễm phun ra đều là những “ô ngôn uế ngữ”, mị nhân nửa khép chớp vệt sáng mà nhìn bạch hổ.

“Ngạn nhi~~... Người ta muốn a~”

Thanh âm kia, ẻo lả khiến thân thể hổ Thiệu Ngạn Mục chấn động! Còn dịch chuyển về đằng sau một chút, đem chi trước khoát lên chân trái Lãm Hoán, đầu hổ tham dò đến giữa khó trộm nhìn.

Thấy bạch hổ rút cục có điểm phản ứng rồi, còn tiếp cận gần như vậy, Triệu Lãm Hoán mở rộng hai tay, sau đó xòe ở trên giường, để cho bạch hổ thấy càng “rõ ràng”.

“Bé cưng ~”

Vươn chân phải trước, cẩn thận mà đẩy cái gì đó dựng thẳng dưới háng giữa không trung. Thấy cái đó trắng kiện lên xuống lắc lư vài cái, lại đẩy nó một cái.

“Ưm a ~~” nghe được tiếng Triệu Lãm Hoán đã rất kích động rồi!

Lúc này thu hồi chiếc móng lợi hại, dùng thịt bàn chân dày dày sờ soạng giữ lấy cái dưới. Thân thể bên cạnh run khiến Triệu Ngạn Mục phi thường thỏa mãn, trước vẫn đều là Triệu Lãm Hoán đùa bỡn thân thể của mình, hiện tại ~ hắc hắc!

Thịt bàn chân xoa qua lại cái kia, tiếng thở dốc bên tai cũng ngày càng kịch liệt!

Ngay cả chân trái trước cũng duỗi ra. Chân trái trước này cũng dễ dàng có thể thấy được nó khác với các chân khác, hơi dị dạng, có thể khiến cho Triệu Ngạn Mục cho dù biến hóa cũng không thể khiến bàn tay trái khôi phục bình thường, thậm chí bạch hổ ngay cả khi bình thường bước đi cũng có chút khập khiễng!

Nhưng, hiện tại chân trái đang chạm phân thân của bản thân! Vừa nghĩ tới đây, nơi kia của Triệu Lãm Hoán sưng càng lớn hơn!

Triệu Ngạn Mục vẫn chú ý nơi ấy của Lãm Hoán, rõ ràng bị ngây ngốc, không nghĩ tới đến loại trình độ này Lãm Hoán vẫn còn có thể...! Trách không được mỗi lần đều khiến cho bản thân chết đi sống lại. Triệu Ngạn Mục ở trong lòng lén đỏ mặt.

Móng trái khi di chuyển hơi không chú ý, không cẩn thận quết qua đỉnh cái vật kia, móng vuốt khê vẽ qua...

“Ha ha a! ~ Ngạn nhi!” Chỉ dùng tay phải chống đỡ thân thể, tay trái duỗi đến một bên nắm cần cổ lỏng trắng của bạch hổ, lại lập tức sờ soạng lên.

“Ngạn nhi... Thật sướng! Ừm ~ phía dưới, cầu nhỏ phía dưới cũng động chút đi á!” Triệu Lãm Hoán cũng sốt ruột bắt đầu dạy bạch hổ nên làm như thế nào.

Mắt bạch hổ phiêu phiêu liếc Lãm Hoán, lại xê dịch thân thể lên trước. Hai móng vuốt theo yêu cầu của Lãm Hoán sờ lên trái phải của hai quả cầu nhỏ.

“Hắc hắc, Triệu Lãm Hoán, em phải làm như thế này hả ~ ”

Lộ ra đầu lưỡi lớn, ở đỉnh phân thân mạnh mẽ liếm xuống!...

“Ha ha a a ~ ừm...!”

Triệu Ngạn Mục ngây ngốc.

Người này! Lại có thể...!

Triệu Lãm Hoán hoãn lại tiếng hô hấp thô, nhìn vẻ mặt hổ trước mặt bị bắn, không khỏi trong lòng ai oán: đầu lưỡi thô ráp như vậy liếm nơi mẫn cảm nhất của bản thân, ôi, thế thì mình làm sao nhẫn nhịn giữ được chứ?! Nhưng Lãm Hoán cũng biết tâm tình bạch hổ hiện tại sẽ không tốt lành gì.

“Cục cưng... Cái đó, anh không phải cố ý đâu.” Nhìn vẻ mặt hổ hoài nghi, lại lần nữa cường điệu, “Thực sự! Thực không phải cố ý mà!”

Ầm, ngứa mặt gục tại giường, Triệu Lãm Hoán lại càng vội vàng, lẽ nào lại bị đánh một trận? “Dừng, dừng nên tức giận mà, hắc hắc... Có việc thì từ từ thương lượng, thương...” Ngữ khí lại chuyển dị thường ủy khuất: “Ngạn nhi, Ngạn nhi em cho tới bây giờ không dùng cái đó, thân hổ đó đã làm như thế á ~ người ta, người ta liền kích động, làm sao không chế giữ được chứ?”

Bên kia, hai tay cũng đã bắt đầu xấu xa sờ lên trên thân hổ, vẫn nhanh chóng vén lên tình dục tương đối mạnh của Ngạn nhi...

Hệ Linh ẩn thân ở gian ngoài trên cây đại thụ đã không còn lời nào để nói. Từ sau khi hoàng đế theo đuổi nường nường khổ cực trở về, hoàng thượng của bọn họ trước mặt người khác là phong quang, nhưng ở trước mặt nường nường lại một chút địa vị cũng không có, có điều theo bản thân phỏng đoán thì hoàng thượng thích thú...

Bụp một tiếng, vật gì đó lén vào trong lòng. Cúi đầu nhìn cái, là con bạch hổ nhỏ. “Đại, đại hoàng tử điện hạ... Ngài sao, một mình chạy tới?” Nga, ông trời của tôi! Không phải nói con hổ không biết trèo cây sao, nhưng đại hoàng tử vẫn chạy loạn tựa như theo gót vậy! Còn mỗi ngày chạy theo bản thân... Hệ Linh là ám vệ đó, như vậy còn sao là “ám” được?

Hộ linh là đau đầu muốn chết, nhưng con hổ con hiền nhiên bản thân chơi vui vẻ. Nhảy lên nhảy xuống, còn thỉnh thoảng trên mặt Hộ Linh trộm hôn một cái! Khiến cho Hộ Linh chân tay luống cuống.

“Hoàng huynh! Hoàng huynh!... Anh đi đâu rồi? Mỗi lần đều chạy nhanh như vậy, người ta cũng theo không kịp á ~!” Chạy tới chính là một đứa trẻ chừng sáu, bảy tuổi, thân mặc bộ y phục hoàng tử hoa lệ, chạy theo đống bùn khuôn mặt phi thường dễ thương.

Nhưng đại hoàng tử lại chẳng để ý tới một chút nào, cố đứng trên vai Hộ Linh, còn sống chết cọ lên cổ Hộ Linh. Hanh, gì phải để ý chứ, cái đồ phiền phức mà thôi!

“Oa! Khẳng định vừa tìm ra Hộ Linh rồi~~ cũng không chơi với mình nữa!” Bé con thấy không ai để ý bản thân mình, hiền nhiên là phi thường bất mãn, chà chà chân, “Hoàng huynh là quý hạp hời, người ta tìm mẫu hậu chơi!”

Hộ Linh nhìn nhị hoàng tử đã chuẩn bị bước sải đến phòng ngủ, tim run sợ muốn chết! Ông trời bọn họ... Bọn họ cái đó cũng còn chưa xong mà!

Bé con một bước sải về phía cửa phòng, chạy thẳng hướng giường lớn, còn đung đở chiếc ghế...!! “Cha! Cha.”

Hai người trên giường nghe được tiếng vang nhìn nhau, động tác Triệu Lãm Hoán nhanh chóng từ cười ở trên người Thiệu Ngạn Mục ngã xuống, tráo đổi vị trí, tiếp xúc trong ngực, lại bắt người kéo chân ở bên chặn phủ lên trên hai người, mãi đến khi xác định thân thể Thiệu Ngạn Mục đã được phủ kín kẽ, mới thả lỏng thở ra... Tiểu tử thôi kia!

“Cha! Hoàng huynh khi dễ người ta!” Nhị hoàng tử đã chạy tới bên giường cũng hơi thở dốc, mà bắt đầu cáo trạng rồi. Thấy hai người kè sát, khuôn mặt vô tội chớp chớp mắt, “Phụ hoàng, sao lại giấu cha đi?”

Khuôn mặt Triệu Lãm Hoán đã nổi lên gân xanh, bất ngờ kích động từ trong chăn nhảy ra, đứng trước mặt nhị hoàng tử. “Tiểu tử thôi! Mày lập tức đi ra ngoài cho ta!”

Nhưng không nghĩ tới, bé con cơ bản không để ý tới Lãm Hoán.

“Phụ, phụ hoàng! Người nơi này... nơi này thật lớn nga!” Bé con vẽ mặt sùng bái nhìn phụ thân nhà mình, phụ hoàng quả nhiên rất lợi hại, cái kia nếu so với bản thân lớn hơn bao nhiêu, ai!

“Mày!...”

“Đồ ngốc! Mau mặc vào!” Thiệu Ngạn Mục cũng từ trong chăn đi ra, cầm quần áo từng tán loạn trên giường muốn cho Triệu Lãm Hoán khoác lên. Đùa, mình cũng là đàn ông, dục vọng độc chiếm lớn đó, còn không muốn thân thể tình nhân nhà mình bị người khác nhìn, cho dù là con của bản thân đi chăng nữa.

Y phục mới vừa khoác lên vai Triệu Lãm Hoán, một tiếng thét chói tai liên vang lên.

“A a ~! Cha, cha, thật... thật xinh đẹp á, người ta... người ta cũng muốn sờ chút!” Nói xong thật đúng là đưa tay duỗi qua... Ở trong ấn tượng của bé con, lại không có cái gì là dễ thương mà không quyến rũ, toàn bộ nó đều xưng là “Đẹp”! Cái đẹp đó nó đều muốn bản thân cầm giữ!

Cứng ngắt!

Bị bé con đụng tới trước, Thiệu Ngạn Mục lại lập tức lại bị Triệu Lãm Hoán một lần nữa đè vào trong giường, còn dùng chân chặt chẽ bọc lại! Chấn che mặt trước, Thiệu Ngạn Mục lại lần nữa thấy được khuôn mặt âm trầm của Triệu Lãm Hoán, cũng đã lâu chưa thấy được bộ dạng Lãm Hoán hung ác tàn nhẫn như vậy, không khỏi vì đứa con ngốc lo lắng... “Phụ hoàng thiệt đáng ghét! Gì chứ giấu cha đi làm sao

” đi lên trước, lại nghĩ có thể bò lên trên giường ha...

Mặc xong quần áo, nhìn nước bọt nơi khoe miệng nhi tử, Triệu Lãm Hoán phiền muộn ai! Đứa con của mình chung quy bản thân không thể giết ha... Ngăn cản thân thể nhi tử tiến nhanh tới, một nắm đã giữ sau cổ của nó, cứ như thế xách nó đi ra ngoài.

Đá văng ra cửa, “Hộ Linh! Đem trứng ngốc này đến phủ Tề Vương gia đi!”

“Người tự mang đi đi! Gì chứ gọi Dạ Linh của người ta đi làm chi?!” Thốt ra chính là đại hoàng tử đã khôi phục hình người, Hộ Linh bị nó ngăn cản ở một bên, xấu hổ không ngớt. Cái vị đại hoàng tử này, từ khi hỏi ra tên thật của bản thân, thì cứ gọi bản thân như vậy, khiến cho bản thân rất bất đắc dĩ...

“Không muốn, không muốn! Người ta không muốn đi đến nhà Đường ca, người ta muốn cha! Phụ hoàng người thả con xuống đi”

Triệu Lãm Hoán tức giận đến độ bắt đầu phát run! Tên một tên hai đều như vậy!

Ta phải bãi công! Ta muốn dẫn Ngạn nhi đi tiêu sái, bọn người các ngươi chờ xem! Hanh!!

67. Chương 67: Phiên Ngoại Kéo Dài

Mười sáu năm thoáng qua trong chớp mắt, lúc này đã năm đầu Vạn Hữu.

Trong Hoa Nguyệt lâu đêm nay là tiếng người ồn ào, trong đại sảnh chính dưới lầu đã chật ních người, các cô nương quyền rũ xinh xắn qua lại không ngớt.

Ngoài lầu lại tiến đến hai người, thoạt nhìn hai người đàn ông đều đã ba mươi tuổi.

“Ngạn, chúng ta đi bên kia ngồi đi.” Nhìn quanh phòng, người mặc áo trắng cuối cùng cũng tìm một chỗ ngồi, nói khẽ với người áo lam ở bên cạnh. Người này thanh âm du dương, khuôn mặt cũng là có thể nói tuyệt sắc, chỉ là rõ ràng rất dính lấy người áo lam.

Người áo lam thân hình cao lớn, anh tuấn thành thực, khóe mắt còn dẫn theo điểm mỉa ý, chỉ thấy người áo lam gật đầu, cùng người áo trắng ngồi xuống.

“Ngạn. em nói xem tên Lôi Dịch kia cũng hơi quá đáng ha, bản thân đuổi theo vợ, lại bảo chúng ta giúp hắn ta tìm con, cái này là sao! ~” Triệu Lãm Hoán mặc áo trắng mếu mếu mếu, vẻ mặt không cam lòng, Lôi Dịch chết tiệt, quấy rối thế giới hai người mình cùng Ngạn Nhi!

“Được rồi, chỉ là tìm một người, không cần phải căm phẫn trào dâng như vậy đâu.” Thiệu Ngạn Mục buồn cười, Hoán càng sống càng trẻ ra, giống một đứa trẻ, đã biết làm nũng với bản thân. (ana: công bựa thì...)

“Hanh, chúng ta thực vất vả đi chuyến này ôi!” Triệu Lãm Hoán một bên oán giận, một bên còn không quên, hung ác trừng mắt lấy cô nương xinh đẹp vậy lấy Thiệu Ngạn Mục.

“Không được tựa trên người Ngạn! Còn dám tiếp hả?! Còn dám động tay động chân nữa, Ngạn là của ta!!” Triệu Lãm Hoán oán giận đến sắp bóp nát chén rượu trong tay!

“Đừng tức giận, Hoán, chờ tìm được người rồi, chúng ta lại đi chơi một chuyến.” Người con gái biểu lộ dán thân tới khiến Thiệu Ngạn Mục hơi vô thức, vội vàng đi về phía Hoán. Lòng ảo não, Lôi Dịch sao làm thế, sao dạy nhi tử chạy đến nơi này, khiến hai người bọn họ một phen cực khổ tìm, hiện tại lại thêm xấu hổ.

“Các vị khách quan yên lặng! ~” lầu hai trên chiếc bàn rộng lớn tú bà xuất hiện với bộ trang phục lộng lẫy đang xé hòng gào lớn, thấy cuối cùng cũng đã có cơ hội nói, không khỏi thở hắt hắt, Hoa Nguyệt lâu của bọn họ buôn bán rất tốt, mỗi lần có người quải bài đều vô cùng náo nhiệt. Đương nhiên tú bà là một nhưng vui vẻ, khua chiếc khăn trong tay, nói: “Ta không nói nhiều, trước tiên xem vị cô nương đầu tiên Tiểu Tiểu ~!”

Theo lời tú bà, một thân ảnh yếu diệu từ tầng tầng sa mạn đi ra. Người đầu tiên lên sân khấu quả nhiên là có chút tư sắc, yếu diệu

thướt tha, Doanh Doanh Nhất Tiểu dễ dàng câu hồn người. “Cô nương Tiểu Tiểu của chúng ta mọi người cũng đều biết đến, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông...” Tú bà tại một bên

giới thiệu.

Đó có thể thấy được cô nương Tiểu Tiểu này nhân khí rất cao, giá đêm đầu nhiều người càng báo càng cao.

“Hoán, tin tức xác thực không sai chút, không thấy con của Lôi Dịch đâu?!” Hiện tại hình như quả bài đã là cuối cùng, còn không thấy người đâu, Thiệu Ngạn Mục có chút sốt ruột.

“Đó chính là tin tức của ám bộ, không có vấn đề, chờ một chút...”

Đây Triệu Lãm Hoán vừa mới dứt lời, tú bà lại tiếp tục, thoát nhìn sắc mặt còn có chút... khó coi? “Đêm nay còn có một cô nương cuối cùng, Hồng nhi tiểu công tử!”

Một thiếu niên toàn thân đỏ lửa xuất hiện ở trước mặt mọi người, ngũ quan xinh xắn, vóc người nhỏ nhắn, mâu quang chung quanh lưu chuyển đều bị kinh diễm!

“Giá quy định một trăm hai!” Giới thiệu cũng không có, báo xong giá cả, tú bà liền gấp gấp rời đi, còn đang trong lòng ai thán, bà sao lại chọc một ông chủ như thế chứ?!

“Hai trăm hai!” Người đầu tiên báo giá.

“Hai trăm tám mươi hai!” Lập tức lại có người nhảy ra.

“Ba trăm!...”

Thiệu Ngạn Mục cùng Triệu Lãm Hoán liếc nhau, đều thấy được khiếp sợ trong mắt người kia, niên thiếu kia là con của Lôi Dịch?!

Báo giá đã cao tới ba nghìn sáu trăm hai, lại vẫn có người đang đấu tiếp, thiếu niên kêu Hồng nhi kia phi thường thoải mái tình trạng lúc này, mị lực của bản thân không người nào có thể ngăn aiii! Ha ha ~!

“Năm nghìn hai!” Giải quyết dứt khoát! Tất cả mọi người có chút ngây dại, chỉ là khai bao mà thôi, tên chết tiệt nào bại gia như thế chứ?!

Nhìn lại, lập tức hít tiếng không khí lia lịa, người báo giá kia tuy nói tuổi thoát nhìn hơi lớn, nhưng bắt ngờ lại cũng là một đại mỹ nhân, khuôn mặt kia khí chất nga ~ cũng khiến người kinh diễm!

Hồng nhi vừa nhìn có người đoạt danh tiếng của bản thân, trong lòng tức giận, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói: “Người giá cao nhất, đến phòng ta!” Phất tay áo xoay người đi.

Ba người một phòng, bầu không khí có chút quỷ dị.

Hồng nhi đã cởi sa y màu đỏ bên ngoài, ngồi ở mép giường, “... Sao lại hai người các người? Hai người ta không tiếp!!”

“... Người là gọi Thiên Lôi Hồng Ngạn hả?” Thiệu Ngạn Mục cau mày thốt ra câu hỏi, hài tử này thật không giống, sao lại...

Hồng nhi nghe vậy hơi sững sốt, bật người nhảy dựng lên, vẻ mặt đề phòng. “Các người là ai?!” Lại có thể biết tên của mình, không phải là phụ hoàng phái tới chứ... Có khả năng! Hồng nhi phát hiện bản thân đối hai người này tựa hồ có chút quen thuộc.

“Ta họ Thiệu, Thiệu Ngạn Mục, đây là người yêu của ta.” Thiệu Ngạn Mục không có giấu diếm sáng tỏ quan hệ hai người, Triệu Lãm Hoán tất nhiên vẻ mặt vui mừng bản thân gắng sức như vậy không có uống phí ha! Hắc hắc, cười khúc khích hai tiếng. Phản ứng của Hồng nhi lại tương đối lớn, vài bước sải đến trước mặt Thiệu Ngạn Mục, lệch đầu tỉ mỉ mà quan sát Ngạn Mục một phen, “... Người chính là Thiệu Ngạn Mục?!”

Hai người gật đầu.

“Trách không được, trách không được nha!” Hồng nhi một bên quan sát, còn một bên liên tục cảm thán, “Tướng mạo anh tuấn, mị nhân như tơ, vóc người cao gầy, đường thắt lưng hoàn mỹ, móng xinh chặt cong, ừ ~ thành thực cùng gọi cảm đều là... Oa a!!”

Cuối cùng mọi người nghe được chính là một tiếng hét thảm...

Xong... Phiên ngoại này sẽ dài một chút, đại khái còn có ba bốn chương nữa đi.

lời tác giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-duyen>